

ÚTON HAZAFELÉ

A „NÉVTELEN” SZELLEM TANÍTÁSA

ESZTER MÉDIUM

ÚTJÁN

II. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA a Magyar Szellemkutatók Társasága, Cleveland, Ohio, USA

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

A NÉVTELEN SZELLEM ELKÜLDETÉSÉNEK TÖRTÉNETE ÉS AZ ÖTVENEDIK ÉVES JUBILEUM.....	3
KRISZTUS FÖLDREJÖVETELÉNEK MISZTÉRIUMA ..	11
KRISZTUS KÜLDETÉSÉNEK CÉLJA	46
SZÜKSÉG NÉKTEK ÚJONNAN SZÜLETNETEK!	50
AZ ISTEN KÖZELÉBE VEZETŐ KALAUZ	64
AZ ISTENI SZIKRA	79
KI MIT VET: AZT ARATJA.....	97
KERESSÉTEK ISTEN ORSZÁGÁT!	117
AZ IGAZ JÓ ÉS A VALÓDI SZÉP FELÉ VEZETŐ ÚT .	134
AZ IGAZI KARÁCSONY	153
AZ ÉLET VALÓDI JELENTŐSÉGE ÉS A SZOLGÁLAT	184
A NÉVTELEN SZELLEM GONDOLATAIBÓL	186
KRISZTUS MINDEN IDŐBEN UGYANAZ.....	187
AZ UTOLSÓ IDŐK SÜRGETÉSE.....	188

A NÉVTELEN SZELLEM ELKÜLDETÉSÉNEK TÖRTÉNETE ÉS AZ ÖTVENEDIK ÉVES JUBILEUM(*)

Az emberek szeretik a dolgokat a saját szájuk íze szerint magyarázni... Így volt ez Eszter médiumi működésével kapcsolatban is. Ezért Eszter a következő kérdést intézte kedves Vezetőnkhez, a Névtelen Szellemehez:

„Kedves Vezetőnk, a spiritiszták egy részének az a feltevése, hogy Te engem már testöltésem előtt kiválasztottál, és a magad céljainak megfelelően irányítottál. Ennek kapcsán eszembe jut, amit te nekem annakidején erről elmondtál, hogy tudniillik amikor mi kezdők voltunk (1912. december 8-án volt az első ülés) én egy magam szerkesztette imában kértem az Urat, küldjön olyan vezetőt, aki az Ő útján halad, hogy el ne tévedjünk a nagy rengetegben. - Amikor egy alkalommal az általam elmondott ima ideje egybeesett a Te - szentélyedbe való - imádkozó visszavonulással a szentély fluidgomolygásában Krisztus kezét pillantottad meg, amint a Te szíveden keresztül lefelé mutat. A mutatott irányba néztél, és engem pillantottál meg, hallottad imádságomat és azonnal tudtad, hogy az Úrnak az a kívánsága, hogy munkád elvégzéséhez engem válassz eszközüül.”

1962. december 27-én ünnepelte meg az Esztert körülvevő kis csoport a Névtelen Szelleme hozzánk való elküldetésének ötvenedik éves jubileumát. Ennek az ünnepnek fényét emelte kedves Vezetőnk az alább következőkkel:

Eszter: (Sír.)

Névtelen Szelleme: Ne sírjatok, inkább örvendeztetek és adjatok hálát az Úrnak. Aki letekintett az örökkévalóság magasságából, az arasznyi földi életet élő lelkekre, és elhozta az időt, amelynek ezen a pontján ti is meghatva álltok meg, mert úgy érzitek kötelességetek hálát adni azért, hogy az Úr letekintett rátok, és annyi esztendeig veletek volt. Nem csak a ti földi emberetek mindennapi dolgában - a múlandóságra ítélt testi világotokban - adta meg azokat az értékeket, amelyekre egyszer-egyszer szükségetek

is volt, hanem sokkal inkább megadta az örökéletre előhívott énekeknek azokat az erőpróbákat és az ezeken való diadalmaskodó hatalmat, amely titeket kiemelt ebből a földi életből, és feljebb emelt a többi embernél, azoknál, akik - mint a Föld szülöttei - kivezető utakat keresnek, kutatnak, hogy miképp szabaduljanak azokból a gyötrő, kízó gondolatokból, kétségbeesésekből, amelyek nyomon kísérik a földi életben haladó emberlelkeket, akik ezt a keresett utat azért nem tudják megtalálni, mivel önmaguk körül keresik, és nem felülről várják azt a segítséget, amely kivezetné őket a végeláthatatlannak tűnő labirintusból. Testvéreim! Adjatok hálát az Úrnak azért, hogy letekintett reátok! Reátok tekintett, és egy küzdő - a földi életnek haragos viharaival küzdő - életnek könyörgését meghallgatta - mint ahogyan meghallgat minden Hozzá vágyó, igaz érzéssel küldött imádságot - és lehajolt ehhez, a küzdő, nyomorúságokkal, szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal viaskodó lélekhez, azokba a tarajos hullámmásokba, amelyeket az élet hatalmas ereje jelent minden földi ember részére, és lehajolván meghallgatta a könyörgést.

Útnak indította az Ő engedelmes - mindenkor engedelmes - szolgáját, hogy révbe vezesse azt a hullámokkal küzdő kis csónakot, amelyen ez a lélek az örökélet igazságát és bizonyosságát kereste. Útnak indított engem. Hozzá küldött, és én kezembe vettem ennek a kis csónaknak a kormányzását, és igyekeztem - az élet hullámaiban - ami a földi életnek az örökélet felé igyekvő utasát magával sodorja - abba az irányba terelni, hogy azt a valódi örökkévalóság óceánja felé irányítsam, és ott a békesség és megnyugvás, a hit, a szeretet világában - a Krisztushoz való közelségben - megtalálja, és rajta keresztül többen megtalálják azt az irányt, amit a mi Urunk Jézus Krisztus mutatott, itt ezen a Földön való életében minekünk mindnyájunknak. Azoknak, akik tekintetünket az örökkévalóság felé szegeztük, onnan várva a bizonyosságot, az örökké maradandóságot. Mert hiszen a mi Urunk megmondta: *„Ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak!”* Mert bár ez a világ elmúlhat, de az Ő beszéde új világokat épít, új hazákat, új életeket, új otthonokat, amelyek telítve

lesznek az Isten örök Igéjével, azzal a szent törekvéssel, amellyel Ő a világokat és az emberlelkeket megteremtette, azért, hogy azok boldogok legyenek, és érezzék azt a szent elragadtatást teremtő Atyjukból az ő lelkükbe átsugározni, mely szívük hálájával és Feléje való vágyakozásával mind magasabbra és magasabbra, Hozzá emelje őket. Testvéreim! Ez a kis csónak - mint ahogyan hasonlítom ezt az életet - ez alatt az idő alatt nagy, hatalmas óceánjáróvá változott.

Utaznak, jönnek-mennek emberlelkek, akik voltak és megint emberekké lesznek. Jönnek abból az állapotból, amelybe őket a halál szállította, és mennek abba az állapotba, amelybe őket az isteni Ige, az isteni hívó szó magához emelte. Ma ez az óceánjáró már sok emberlelket munkába szólított. Érzéseket váltott ki, vágyakat ébresztett, és ez az ember és lélekcsoport igyekszik az isteni Igazság szerint hordozni életét. Látja ugyanis, - mert megkóstolta - hogy az Isten igazsága a legjobb, a legigazabb, a legboldogítóbb, amit egy földi életben és az utána következő szellemi életben elérhet az ember. Ennek az óceánjárónak ti is utasai vagytok testvéreim! - A lelketek fel van készülve mindenre, ami az utatokba esik. Fel kell legyen készülve viharokra, de ugyanígy boldogító égi sugárzásokra is, amelyekkel találkozni fogtok még földi életetekben is, de okvetlenül találkoztok abban az életben, ahonnan a mi Urunk, Megváltónk, lehajolva - a könnyörgést meghallgatva - lefelé mutatott az én szívemen keresztül abba a kicsiny hajlékba, az életeknek abba különböző elhagyatott részeiből összeállított kicsiny csoportba, ahol nem nagyon fénylett az igazság, és nem nagyon hangzott az imádság szava, ez a kicsiny csoport nem sok reménységet nyújtott arra, hogy valamit lehet velük kezdeni. De az Isten Szentlelke megvilágosította, megérintette azokat az alig pislogó gyertyácskákat, amelyek a különböző utakról odatévedt lelkekben kigyúltak. És az út megvilágosodott, megindult az élet, és minden alkalommal, amikor az Úr letekintett, mindig újabb csoportok sereglettek a gyertyák fénye köré. A lelkesedő emberi lelkek, akik a bizonyosságot várták és vágyták, fellobogó érzésekkel indultak mindannyiszor arra az útra, amely

őket ama bizonyosság felé vezérli. A bizonyosság felé, mert semmi sem bizonyos a Földön - bár eshetőségeitek, lehetőségeitek és irányotok is adva, amit magatokban eltökéltetek, és ezen az irányon el is indultatok, - de mindannyiszor letérít benneteket a könnyörtelen élet, ami telve van árnyakkal, bizonytalanságokkal, félelmekkel, rettegésekkel, és az ember összehúzódik magában és csak félve mer a világba kitekinteni, mert nem tudja: mi következik rá akár a legközelebbi órában.

Az elmúlt években régen megmondottam nektek: elkövetkezik az idő, amikor majd vágyva-vágytok arra, hogy a szellemvilággal összeköttetést nyerhessetek. Biztatást a jövőre nézve, bátorságot a küzdelemre, és arra, hogy megteljék a szívetek azzal a reménységgel, hogy nem vagytok egyedül, nem vagytok elhagyatva, hanem vannak körülöttetek - bár láthatatlanul, de mégis vannak - élő lények, akik jó érzésekkel, szeretettel, jó akarattal vannak hozzátok, és igyekeznek titeket megtartani azon az úton, amelyre ti magatok léptetek rá, amelyen haladni szeretnétek. Érzitek, tudjátok, hogy ez az út odavezet vágyaitok helyére: az Isten Országába. Azonban senki sem juthat el oda, amíg meg nem harcolta a maga harcát mindazokkal a rémekkel, amelyeket részben saját maga, részben a hozzá hasonlók hoztak létre az időknek a ma már múlttá vált részében, azokban a megjelenésekben, amelyek ti voltatok, a ti környezetetek, talán szeretteitek, hozták létre azokat. Eltévedtek ugyanis a világban, eltévedtek az igazságban, mert nem az Isten igazsága, hanem az ember igazsága szerint volt a cselekedet indítéka. Az isteni szózat elhalványodott, elerőtlenedett, kihalt az emberi szivekből. Az az isteni szózat halt ki, amelynek útmutatása szerint jöttek mindnyájan a földi életbe, hogy megharcolják azt a harcot, amellyel ők lerakhatják ugyan a földi élettal járó szenvedéseket, gyötrelmeket, bizonytalanságokat, hiábavalóságokat, de amely élettal azonban a lélek új terheket is rakhat magára, és ezek az új terhek nyomasztóan hatnak majd a jövőben, amely előttük áll és amelyen keresztül kell haladniuk, ha a lélek el akarja érni azt a célt, amit maga előtt lát, mert az Isten ujja mutatja neki, merre kell haladnia.

A sorsok ugyanis nem a véletlenek sorozatai, hanem kimért feleletek mindarra, amely kérdéseket ti valaha az étellel szemben feltettetek, amelyhez ti jogot formáltatok magatoknak, ez a jog azonban nem illetett titeket, mert ezek a jogok nem Isten szerint valók voltak. Azokat nem Isten adta, hanem az ember erőszakolta ki magának: mert az ember akart élni, leszedni az élet virágait, az élet javait magának tartani meg. Pedig ha valaki az élettől olyat vett el, amit nem az Isten adott neki, azért meg kell fizetnie. De az Isten ujja új irányt mutat a ti lelketeknek. **Az Úr ujja az örök-
kévaló életbe mutat. Megmutatja az Írásokban! Olvassátok az Isten törvényét, amit az Úr Jézus Krisztus által - embernek érthető formában - megvilágosított! Olvassátok, hogy mit hagyott az Úr, mint kivezető utat az emberi életnek a homályból, a szenvedésekből való kiszabadulására. És ha ezen az úton már bizonyos ismeretre szert tettetek, akkor már nem csak tovább tanulni kell, hanem a cselekedetekben példát is kell mutatni, és így tanítani azokat, akik még nem értették meg - és talán még nincs is szándékukban mindezt megérteni; nincs is szándékukban keresni, mert ők még a homályban élnek. A szemük még nem nyílt meg, hogy a világosságot befogadja. Minden földi embernek, akire az isteni kegyelem világossága rásugárzott, meg kell tanulnia az úton járást, és ha ő már ismeri az utat, meg kell tanítani a többi - még vakságban szenvedő - embert is, akik még nem ismerik az utat, akik még nem tudják, hogy merre tájékozódjanak, hogy a szenvedésekből, gyötrelmekből kikerülhessenek. - Azért testvéreim, ne zúgolódjatok, ne gyötörödjetek, az Istennek gondja van reátok!**

Mint ahogyan gondja volt erre a szegény utasra, aki a háborgó tengeren a kis életcsónakon vergődve felkiáltott: Uram, segíts, mert el kell veszni, nem bírom tovább az életet, nem bírom a hullámokkal való küzdést! Segíts, hogy el ne vesszek, hogy el ne temessenek a hullámok! - És az Úr meghallgatta, és Ő az ujjával lemutatott. Új irányt, új feladatot szabott az utas elé, - s mint ahogyan említettem - a kis csónakból óceánjáró lett, mert az Úr ke-

gyelme megnagyobbította, megerősítette, megtisztította, fel-emelte, és az Ő kegyelmének sugaraival újjáépítette. S ti szemekkel mindnyájan látjátok és hallgatjátok, hogy azt, **akit az Isten kiválasztott arra, hogy az Ő akaratát cselekedje: eszközzé teszi.** És hogy azt Ő véghezvihesse, ezeket mind egybehívja, egybekötözi, azáltal a szeretet által, amely minden lélekben kell, hogy visszhangot adjon az Isten hívó szavára. Meg kell induljon az Ő általa megmutatott úton hazafelé, Őhozzá. Mert az isteni szeretet nem nyugszik, és nem akar belenyugodni abba, hogy az Ő általa teremtett gyermekei kínlódjanak, gyöttrődjenek a bűn gonosz sajtolása által. Azt akarja, hogy boldogok legyenek, szeressenek, tisztítsák meg lelküket, dobálják ki az élethajóból mindazokat a nehezékeket, amelyek miatt őket az elnyeletés fenyegeti. Tekintsenek fel, figyeljenek, és lelkük csendjében akkor meghallják az Isten Szentlelkének egybehívó szavát, s mint ahogyan a harangok csengése imádkozásra hívja össze a Földön élők lelkeit, úgy a láthatatlanban is: **a szeretet és rokonszenv által összecsoportosítja azokat, akiket kiválasztott magának, hogy az Övéi legyenek.**

Testvéreim, nem akarom az elbizakodást a lelketekben föléb-reszteni, de azt mondom, hogy akik magatokat szeretettel egybekapcsoljátok, és a lelki rokonszenv és együvé tartozás, az egy cél felé haladás vágyára a lelketekben visszhang keletkezik, akkor azokra az ígéretekre nem sajnáljátok sem az időt, sem a fáradságot, hogy egymást szeretettel keressétek fel, egymást világosítsátok, erősítsétek, hogy amikor kint dül a harc, az istentagadásnak, az Isten semmibebevételének harca hadakozik az Istent keresők, az Isten útján járók életével, törekvésével, akkor erőt nyertek, ha összetömörültök azzal a szeretettel, egyetértéssel, amit az Isten Szentlelke adott mindnyájatok lelkébe. - Amikor egymást kerestek, akkor egymást segítitek, megértitek egymással azokat az érzéseket, gondolatokat, amelyek titeket boldogítanak, irányítanak és lelkeiteket összeforrasztják az Igében: abban az Igében, amit a mi Urunk Megváltónk hagyott itt a Földön. **Ha valaki boldog akar lenni, valaki meg akar szabadulni gyötrettetéseiből, meg**

akar szabadulni a félelmektől, rettegésektől, bizonytalanságoktól: az kapcsolódják be az Isten üzenetébe, amely úgy szól, hogy meghallgatja az Úr a könyörgéseket, a Hozzá vágyó lelkek imádságát, és megkeresi azokat az Őhöz tartozó egyforma vágyakozású lelkeket, és összeolvasztja azokat a szíveket, akikben Ő lakozik. Akiket Ő irányít, akiket Ő magához hív, mert megnyitották azok a szívük ajtaját az Úr részére. **Ez pedig az Ő Igéjének meghallgatásában, megszívlelésében és megcselekvésében van. Mert az Igében az Isten Lelke, az Isten Igazsága, Szeretete lakozik.** Az isteni Bölcsesség pedig új utakat mutat, új eshetőségeket és lehetőségeket teremt, ezáltal új világok épülnek.

Nem csak olyanok, amelyekre az ember majd halála utánra számíthat - hogy ezeket majd akkor megismeri – nem, nemcsak ott, hanem már itt a Földön is új világok épülnek, és pedig az Isten akaratából, Istennek teremtő erejéből az emberi lelkeken keresztül épül fel ez a birodalom. Tehát ilyen építkezések munkásaivá kell váljatok itt ezen a Földön testvéreim! - Ha majd ez a porsátor összeomlik, amelyen keresztül szólok és szólottam hozzátok, mint ahogyan most is szólok, akkor sem szabad, hogy ez a világ összeomljék, szétessen, semmivé váljon, mert ezt a világot nektek tovább kell építenetek, ezt tinektek kell világossággal megtölteni, és ezt az óceánjárót tovább kell vezetnetek. Az Isten küld majd tinektek olyan lehetőségeket, - amit most még nem ismertek - mint ahogyan ötven évvel ezelőtt sem ismertétek, mert az Istennek van módja arra, hogy ezeket az úgynevezett „semmből” előhossa. Ez a „semmi” azonban nem azt jelenti, hogy az nincs, vagyis csakugyan semmi - nem létező - minthogy ezt ma még nem látjátok - mivel ma még nem képződött ki a forma. Ötven év, a ti időszámítástok szerint, hosszú idő, telve sok szenvedéssel, megpróbáltatással, küzdelemmel, nyomorúsággal, de az örökkévalóságban csak egy csepp a tengerből. És ezt az ötven évet az Úr Szentlelke megtöltötte világossággal, a hitnek olajával, hogy az tovább világítson: és az tovább fog világítani, azonban az a szeretet, az az együvé tartozás - amelyet az Úr Szentlelke az Ő mun-

kájához megkíván - kell, hogy a ti szívetekben napról-napra jobban és erősebben hasson. Át kell hassa a ti lelketeket, a ti életeteket, hogy méltók legyetek arra a megbízatásra, amelyre titeket - egyikőtöket úgy, mint másikatokat - az Úr kiszemelt. Mert ha valakik kapnak valamit: az nem ingyen megy, bárha ajándék az.

Nem ingyen megy, mert azért valamit cselekedni kell. Elsősorban le kell hántani lelkeztekről azokat az Isten törvénye ellen való érzéseket, gondolatokat, amelyek nem egyeznek meg az isteni Akarattal, az isteni Igazsággal. Az imádságban fel kell emelni a ti lelketeket, hogy az Úr napról-napra megtölthesse olajjal a ti életetek lámpását. Felébressze lelkezte vágyát, hogy el ne fáradjatok az úton, ha az élet göröngyös útján megpróbáltatásban van részetek. Mert az élet megpróbálja a lelketeket! Azokét is, akik nagyon boldognak hiszik magukat, és azokét is, akik szenvedve lépkednek egyik napból át a másikba - és talán reménytelennek látják az életüket... De nincs és nem lehet reménytelenség, mivel az Isten velünk volt, velünk van és velünk lesz mindörökké! És ha az Isten Lelke veletek van, kicsoda lehet ellenetek? Adjatok hálát testvéreim a jó Istennek és a mi Urunk, Jézus Krisztusnak, Aki meghallgatta azt az esedező könyörgést, hogy ne engedje eltévelyedni a szellemvilág rengetegében a mi lelkünket, hanem mutassa meg a legközelebbi utat, amely Őhöz vezet. A legközelebbi utat megmutatta, mert én az Úrtól vettem át, az Ő akaratát cselekedtem, és ennek a cselekvésnek ti vagytok a gyümölcsei és rajtatok kívül még sokan, akik az óceánjárón haladnak előre a cél felé, amely az Isten hazahívó szavát visszhangozza: *„Jöjjetek én-hozzám mindnyájan, akik megterhelteztetek és én megnyugosztlak titeket!”*

Tehát minél igazabb lélekkel, minél nagyobb vággyal indultok az útra, annál hamarabb odaértek arra a pontra, ahol a ti hajótok kiköthet, mert az Isten Országá vár titeket. Én azt mondom maradjatok együtt, ahogyan vagytok, és ne essen ki egy se közületek. Ne legyen más célotok, mint az Isten akaratát betölteni a földi életetekben, és akkor az Úr megismer mindnyájatokat, és tudja,

hogy ti az Ő nevében egyek vagytok az engedelmisségben, a szeretetben, ezáltal kiképzett eszközökké legyetek, akik az Ő akaratát cselekszik úgy és aszerint, ahogyan Ő azt az Ő Igéjében meghagyta nektek. Most elbúcsúzom tőletek szóban, de lélekben veletek maradok, mert az Úr titeket nekem adott, és amit az Úr nekem adott, azok nem az enyéme, hanem az Úréi. És én mindnyájukat megvilágosítva, megerősítve, megtisztítva, megigazítva szeretnék az Úr elé állítani ezzel a szóval: Uram, akiket rám bízál, azokból íme egy sem vészett el, egy sem tévelyedett el, egy sem nyomorodott el, hanem mind épek, mind egészségesek, mind tiszták, igazak lettek a Te Igéd által, amelyet én ezen a törekeny eszközön keresztül egy-egy alkalommal átadtam nekik: a Te nevedben, nem a magam nevében. Az Ő nevében vagyok itt, mert Ő küldött, az Ő akaratát legyen meg. Az Ő akaratát: mindenkor, mindenben, mindörökké! Ámen. Isten veletek!”

Ez a szívbemarkolóan lelkesítő tanítás legyen bevezetője mindannak, amit kedves Vezetőnk megnyilatkozásaiból az ÚTON HAZAFELÉ II. kötetében az olvasónak átnyújtunk.

Szerkesztő

KRISZTUS FÖLDREJÖVETELÉNEK MISZTÉRIUMA(*)

Boldogok azok, akik mindenről lemondtak, mindent elhagytak ami rossz, ami elvetnivaló az emberi lélekben. És boldogok azok, akik ebbe az országba, ebbe a gondolati és érzésvilágba a maguk erejével és vágyával jutottak el abba az útba, amely őket egyenesen vezet felfelé, oda, abba a világba, ahonnan leestek, de akiket az isteni kegyelem újra megkeresett, újra magához emelt és emelni akarja mindaddig, ameddig egy is van, aki bár eltévelyedett, de a saját életét, örökkévaló boldogságát, mégsem akarja elveszíteni, hanem meg akarja találni. Tehát meg kell hogy hallja minden elesett lélek, hogy az Isten hívja, és várja mindazokat, akik elestek. Akik szenvednek az ő elesettségüktől és vágyaikkal

keresik Őt, és szüntelen munkálkodnak abban, hogy meg is találják azt, amire vágyakoznak. Ugyanis a lelkük megértette, hogy az Istentől minden hívó szó, minden érzés, ami a jobb, a szebb, az igazabb, a dicsőségesebb világba -, az Isten megteremtette örök otthonába - hívja vissza mindazokat, akiknek fáj és keserű, amivel nekik küzdeniük kell a földi életben. Mert nem hiába kerültek a Földre és nem hiába vágynak el. Az emberi lélekben élő isteni világosság az a hatalom, amely mint egy visszhangkeltő erő, keresi a rezonanciát, és akarja, hogy ezek az elesett emberlelkek visszataláljanak a boldogság világába. Oda, ahol felébred bennük az örökéletnek mindaz a dicsősége, szépsége és boldogsága, amelyre kezdettől fogva elhívta az isteni szeretet az Ő teremtett gyermekeit, akiket az élet gyönyörűségével és boldogságával ajándékozott meg.

Azonban ezt elvesztették, elpazarolták azok az emberlelkek, akik nem értették meg Istent, teremtő Atyjukat, mert nem az isteni akarat keresése és az abban való megnyugvás, az együttérzés, az Istennel való összekapcsolódás volt a cél, vagyis nem az az egyetlen nagy és dicsőséges folyamat, ami az emberi lélekben a megtérés, a visszatérés gondolataiban, érzéseiben, mint egy hatalom nyilatkozik meg, amely erősen vágyik vissza. És jóllehet az isteni szeretet erősen vonzza őt, hogy megmentse a szenvedésektől, a hibáktól, fájdalomtól, eltévelyedésektől, amelyek az emberiségen uralkodnak, az emberek mégsem ezt követik. Ők új világot akarnak teremteni. Egy olyan új világot, ahol ők és nem az isteni szeretet, nem az isteni akarat az úr, hanem a tévelygéssel megtöltött emberi lelkek újabb és újabb elgondolásaival, akaratával akarják ezt az új világot megteremteni. Olyant akarnak, amelyet csak az ő elhibázott gondolatvilágukban tudnak megalkotni, vagyis csak abban a világban, ahol ők élnek. Abban a gondolatban és érzésvilágban, amelyben ők téves úton akarnak eljutni mindazokhoz a dicsőségekhez és boldogságokhoz, amelyeket Isten, a Teremtő az emberi lelkeknek adott, és tudomásul is adta nekik, hogy ez van. De hogy mindezeket hogyan és miképpen fogja tudni az ember a tulajdon részére megalkotni, újjá tenni,

vagyis azt, amit önmagától eldobott, az isteni igazságot és szeretetet megközelíteni: ez a kérdés. Így oda jutott, hogy szegényen, gyengén, tökéletlenül, mindig nagyobb és nagyobb szenvedésekben, csalódásokban kell az embereknek részesülniük, hogy megismerjék azt, miszerint eltévedtek és megtévedtek.

Tehát nem azon az úton haladnak, amelyet Isten, mint feladatot azért adott az emberiségnek, hogy boldogabbá tegye őket. Azonban az emberek maguk akartak alkotni: teremteni! Mert eltévedtek a homályban, ahová jutottak. Ebben a homályban haladnak az emberi lelkek nagyon nagy csoportjai úgyannyira, hogy alig lehet látni, hogy egy-egy felvillanó fény boldogabbá és igazabbá alkotott útját mikor találják meg, hogy azután ezen az úton visszakerülhessenek az Istenhez, Aki őket teremtette. Aki őket boldogsággal, gyönyörűséggel megajándékozva alkotta meg mind a földi mind a másik világokban, amelyet az emberek az ő maguk rendje, gondolatai és vágyai szerint alkottak meg, hogy tulajdonképpen újból megtalálhassák azt a meglévőt, amit az Örökkévalóság Atyja az ő részükre alkotott meg, hogy boldogok lehessenek, hogy ismét megtalálják az otthonot. Megtalálják azt az otthonot, ahol mindaz a boldogság, öröm, készen várja azokat a lelkeket, akik elhitték és elhiszik azt, hogy az Isten, a Teremtő keresi, várja, hívja őket. Tehát az Örökkévalóság Ura mindnyájukat hív, hogy jöjjetek mindnyájan, akik keressétek a boldogságot, akik keressétek a jót, az örömteljeset, ami mindnyájatoknak része, s felemel, boldogabbakká, nagyobbakká és hatalmasabbakká tesz titeket, mert az Isten úgy akarja, hogy az emberi lelkek tökéletesedjenek.

Mert mindazok, akik leestek, félreléptek a teremtés vonalán, nem azon az egyenes úton haladtak, amelyet eljűk szabott az isteni kegyelem. Nem. Hanem maguk elgondolása szerint, az ő maguk meghibásodott vágyával elgondoltat keresik. Ezért erőlködnek, és ezért keresik a rosszat, a helytelent, mert azt hiszik, hogy ők még mindig benne vannak abban a bizonyos boldogságban, ebben a nagyságban, magasságban és tökéletes állapotban,

amelyből tévelygésük és tévedésük folytán már rég kiestek. Látjátok, érzitek, hogy minden lépésnél és cselekedetnél és minden megmozdulásotoknál, amelyet a földi életben elgondoltatok, csalódnotok kell. A fájdalmak és gyötrelmek ott vannak, mint figyelmeztetők, hogy nem jó az az út, amelyen haladsz, ember! Keresd meg az egyenes utat, amely visszavezet téged a Te Teremtődhöz. Aki neked csak boldogságot, örömet adott, s te mindezeket eltékozoltad, azért, hogy te válhassál naggyá, hatalmassá, és szemben állhassál a te Teremtőddel. Az embernek minden gondolata, minden cselekvése ebben az elhibázott irányban törődik, gyötrődik addig, ameddig a lélek fel nem ébred az isteni szóra, amely hívja őt. Hazahívja, vissza a szeretethez, a boldogsághoz, a tökéletességhez. Azért a hívő ember úgy érzi a lelkében, hogy Isten velünk van, mindnyájunkkal, és hazahív bennünket, mind a boldogságban, az örömben, de ugyanúgy a szenvedésben, a fájdalmakban és csalódásokban is. Mindegyikkel hazahív mindnyájatokat és mindnyájunkat, hogyha félreléptünk és eltévesztettük az irányt, amelyet az isteni kegyelem a teremtettek elé szabott.

Azért testvéreim, sohase okozzon az nektek semmiféle akadályt, semmiféle kételkedést, hogy aki hisz az Isten igazságában, az valamiképpen elveszíthet valamit, ami őt a boldogsághoz, a még nagyobb boldogsághoz visszavezeti. Ne kételkedjete, és ne várjátok azt, hogy külön módon jön-e az Isten országa azokhoz, akik eltévedtek. Isten a szeretet, és ezzel a szeretettel keresi, kutatja mindazokat a lelkeket, akik nincsenek megelégedve a földi örömeikkel és boldogságokkal, akik úgy érzik, hogy eltévedtek, nem a helyes úton járnak. Azt pedig minden egyes emberi lélek kell, hogy meglássa, megérezze azokon a fájdalmakon és csalódásokon keresztül, amelyeket a földi életben senki el nem kerülhet, mert minden nyomorúságnak, minden szenvedésnek oka bűn, a tévedés és az Istennel való szembehelyezkedés, amelyet minden egyes gondolatában, érzésével, törekvésével, munkájával megalakot magában és maga körül, mivel ő azt úgy látja jobbnak, lelkében ő azt így alakította ki. Azonban minden egyes tévedés meghozza a maga fájdalmát, gyötrődését, amin mindenkinek át kell

jutnia, hogy megismerje, hogy csak a Teremtő Istennek az igazságával szeretetével és jóakaratával, - még a legnagyobb fájdalom közepette is - sokkal közelebb áll az örömhöz és a boldogsághoz, mintha önmaga keresi ezeket, és maga akarja megteremteni azokat a lehetőségeket is, amelyekben eléri a boldogságot, örömet és dicsőséget, amelyre minden egyes emberlélek, mintha be lenne oltva.

Be lenne oltva a dicsőség utáni vágygal, mert nagyobb akar lenni önmagában is önmagánál. Nagyobb akar lenni! Az isteni igazságokkal szemben megállapít olyan igazságokat, amelyekben ütközéssel és fájdalommal találkozik minden lélek, aki eltéveszti az utat, és az igazból, a jóból abba a világba téved, ahol mindez egy látszat szerint való tükörben megjelenő forma csupán, amely az ember alkot magában tévelygéseivel önmagának. Megalkotja a gondolatában, érzésében és törekvésében azokat a hibákat, azokat a félreismert igazságokat, amelyekkel ő boldogabbnak képzei magát akkor, ha mindezeket megvalósítja. Pedig ezt hiába mondják a földi bölcsek, akiknek minden gondolatában a saját dicsőség az, ami őket munkába szólítja. A saját dicsőség utáni vágyuk az, ami olyan gondolatokat, érzéseket sugall a tévelygő emberlelkek fülébe, szívébe, miszerint íme így és ezt kell cselekedni, ha az ember boldog akar lenni, ezt és így kell, nem pedig úgy, ahogyan azt az a másik ember elgondolja, aki szintén élni akar, szintén a mindennapi kenyeret akarja megkeresni. Mindenki szeretne jobb, és boldogabb állapotot teremteni magának, mint amilyen boldogságot valamiképpen kimért részére a sors. Ezért kedves földi testvéreim nem kell, nem szabad az embernek sohasem erről az útról letévednie, mert a sorsát mindenkinek az isteni igazság mutatja meg. Tudniillik azt az utat, amelyen haladnia kell, hogy elérhesse az áhított boldogságot, örömet és megnyugvást. Minden fáradt léleknek, csalódásokban, szenvedésekben vergődő szívnek be kell látnia, hogy végig kell kóstolnia, végig kell szenvednie mindezeket, hogy megismerhesse, hogy nem jó az a cél, amely felé elindult, hanem más utat, más formát kell keresnie, ha az nem is olyan csábító, mint amilyenről a földi ember álmodozik.

De biztos, egyenes és az Isten törvényével egyező a cél, és Őfeleje vezető az az irány amelyen meg kell keresnie azt, ami az ő részére, mintegy az ő előrehaladásának útjaul adatott. Ha mint ti is tudjátok, az embernek rossz cipője, vagy rosszabb ruhája van, mint ami ahhoz kellene, hogy megóvja őt földi útján, és szeretne ettől jobbat szerezni és kívánatosabbat óhajt magának megteremteni, akkor keresi a mindent ígérő gondolatokat és lehetőségeket. Ezeket a szívében élő vágyakat, ezeket keresi és hajszolja a földi ember, és eközben sokszor eszébe sem jut, hogy van felette egy Hatalom, Aki a legnagyobb szeretettel, a legnagyobb igazsággal megmutatja neki az utat, amelyen minden lépésével előbbre juthat, ha szót fogad, és megismeri azokat a gondolatokat és eseményeket, amelyeket végig kell neki élnie. Bennük munkálkodnia kell, mert mindezeket nem hiába adta az igazság és kegyelem az ő részére. Tehát nem azért adattak ezek, mint feladatok, hogy ezeket elkerülje, hanem hogy bennük munkálkodjék. Mindent, amit helytelennek ítél, mindent, amit felismer az emberi lélek, hogy ezt másképpen kellett volna cselekednie, vagyis nem pusztítania, hanem mivel teremteni képes, így más világot, más életet tud teremteni ott, ahol már ama bizonyos kisebb és nagyobb gondolatoknak a magvai el vannak hintve, hogy kikeljenek és meghozzák gyümölcsüket.

Tehát az a lélek, aki keresi a jót, az igazat, nem retten meg attól, hogy neki is munkálkodnia kell, abban részt kell vennie, fáradnia kell, mert hiszen neki is része lesz, azokban a fájdalmakban, akkor ha hibásan ítélte, látta, mivel az az út rossz. Azonban, ha ezt a rosszat önmagából és a körülötte lévő világból az isteni igazság és akarat szerint formálja át, akkor látni fogja, hogy amikor az ő nagy és nagyot akaró gondolatai, törekvései megvalósulnak, akkor azok kevesebb jót nyújtanak neki, mint amikor lassan épülni kezd mindaz a lehetőség, amit ő el akar érni, hogy jobbá, igazabbá tegye az életet önmaga és mások részére is. **Ha tehát nem a hamisból akarja felépíteni azokat a lehetőségeket, amelyeket az emberiség minden gondolatával, érzésével, vágyako-**

zásával megvalósítani szeretne, hanem ha az ember úgy gondolkozik, hogy mindig csak a jót, az igazat - mint ahogyan mondják - a becsületeset, az igaz Isten törvénye szerint valót alkotja és viszi véghez, akkor az ember jól cselekszik, és így bizonyos áldásokkal teljes élete meghozza mindazokat a gyümölcsöket, amelyekre vágyódik az emberiség összessége is. De ha az ember Isten nélkül akarja a maga téves gondolatait megvalósítani, akkor azzal nem teremt és nem alkot, hanem csak ront azon, amit az isteni akarat és gondolat megalkotott. Vagyis ha az ember nem akarja ezt az igazságot magáévá tenni, ha ezzel nem tud megbarátkozni, mert ez az ő vágyait és elgondolásait nem fedi, és nem neki ad igazat, akkor természetesen nem tud előrejutni, nem tud jobbat alkotni, mint amilyennel addig is rendelkezett.

Ha az ember lelke a rossz felé hajlik, és nem az isteni akarat és igazság szerint gondolja megalkotni a munkát, amit az ő saját javára akar megteremteni, akkor természetesen a csalódásokba, szenvedésekbe újra és újra belefáradva lelkileg még azt a keveset is elveszíti, amivel rendelkezik. - Ez a földi világ sorsa. De akiknek a lelkében még nyitva az út, és mint egy tükörbe még beletekinthet mindazokba a vágyakba és lehetőségekbe, amelyekkel hajlandó megvalósítani az Isten akaratát a földi világban is, és ő tudja is, hogy hogyan és miképpen lehet azokat véghez vinni, és hajlandó is arra, hogy az ő lelkében élő jóakarással meg is valósítsa Isten akaratát még akkor is, ha úgy érzi, hogy ő talán elszórta azt a képességet, amivel rendelkezett, elszórta és abból neki nincs semmiféle olyan haszna, ami őt nagyobbá, erősebbé és hatalmasabbá teheti. Azonban, ha ezeket a képességeket elszórva úgy cselekszik, hogy az Isten akaratával nem találkozhat az ő elgondolása, akkor természetesen elkövetkeznek azok a napok, azok az idők, amikor nincs kiszabadulása azoknak a hatalmából, amiket ő a saját tévelygéseivel teremtett meg és tett valósággá. Látjátok, a világ a tévelygő emberi lelkek részéről van így megalkotva, mert hiszen az ember alkotta meg az ő téves elgondolásaival, hogy az

ilyen legyen. De mindez ott van előtte, a fájdalokkal és csalódásokkal és mindenféle kétségekkel, ami nem örömet, hanem féltelmet, rettegést és csalódást termel ki a maga részére a földi életben. Így elveszíti még azokat a kicsiny gondolatokat is, amelyekkel a jóhoz, az igazhoz kapcsolódhat, és reménytelenül kétségbe esve áll ott, amikor itt kell hagynia a földi világot. Nincs sem reménye, sem vágya, mert hiszen nem hitt az igaz jóban, nem hitt benne.

Ha elhiszi is, a kétségbeesés foglalja el lelkét, és még borzasztóbb rossz érzés az, amivel neki vissza kell térnie a szellemi világba, ahol mindezt valóságnak látja és ezek a valóságok lélekkel vannak tele, mert hiszen ha valaki csak rosszat termel ki, ugyanazokkal kell neki találkoznia, és ezeket neki kell újjá formálnia, hogy örömet, boldogságot nyújtson önmagának is és azoknak is akik élni akarnak, és előre akarnak jutni azon az úton, amit az isteni kegyelem jelölt ki részükre. Így volt ez kezdettől fogva. Ezer és ezer évek múlnak le időben, és az emberiség tömegeiben. **A tömeg mindig jót akar, azt a jót, ami a testnek kedvez.** Ami mindegyiknek a hatalmat ígéri és formálja ki. Mindegyik az új alkotás felé hajol, hogy majd ő fogja mindezeket megalkotni a világokban, a földi életekben, és úgyszólván mindig üresebb kézzel kerül vissza a nagy „alkotás-kedvelő” érzéseivel, elesve, elfáradva és reménytelenül. Erről már beszéltem nektek, de újra és újra vissza kell az emberiségnek térnie ezekre a valóságokra, mert ezt látja, érzi és szükséges, hogy lássa és érezze, hogy megtérjen az igaz isteni jóhoz. Annak szent, mindent ígérő gondolatához, amellyel hívja, várja azokat a szenvedő lelkeket, akik boldogok szeretnének lenni, de nem tudnak azzá lenni, mert az utat ők maguk rontják el földi életükkel. Ezek így voltak és így maradnak, és mindig rosszabb és reménytelenebb lesz az élet a Földön, ha az emberi lelkek meg nem térnek, és meg nem érzik azt az ő lelkükben, hogy lennie kell egy igazságnak, hogy a világ, a Föld állhasson, és akik ebben vannak élhessenek. Lennie kell! Így állnak jajgatva, kiáltozva: hogyan, miképpen cselekedjünk, hogy az élet elviselhetőbb legyen?

Ez nemcsak most van, hanem ez mindig így volt. Egy ilyen lelki érzésekkel és gondolatokkal megterhelt lélekcsoport volt annak idején is itt, amikor az Istentől elküldött Kegyelem a Földön, a testöltés nagy gondolatával érzésével és akarásával lehajolt, majd felemelkedett, minduntalan küzdve azokkal a lehetőségekkel, amelyekkel meg kellett Neki birkóznia, amíg mindegyiket megismerte és még inkább felismerte minden egyes lépésével, ami közelebb vitte Őt a valósághoz, melyet Neki kell majd újjá teremtenie. Ez az út az, amelyen most is jártok, amihez készültök, és amire tinektek éppen úgy kell gondolni, mint annakidején Őneki. Amikor Isten Fia a földi világban az Ő részét kivette, már az első pillanatokban is küzdenie kellett, mert minden egyes lejjebb és mélyebbre való hatolás nehezebbé és fájdalmasabbá tette azt az utat, amelyet Ő maga választott. Ezt az utat választotta a cselekvő szent isteni akarat erejével együttérző fájdalomával és reménységével, hogy bár az áldozatok útján szenvednie kell, de az eredmény amit el fog érni, és amit meg fog teremteni azoknak a szenvedő lelkeknek világában, amelyeket meg kellett az Ő fényével és világosságával, szeretetével gazdagítania, hogy **megismerhessék ezek az elfáradt és nagy szenvedésekkel küzdő emberlelkek, miszerint nem elvenni, hanem adni kell azoknak, akiknek van mit adniuk.** Lelkek, nagy vágyódással és boldog reménységgel kísérték a Krisztus útját, ameddig a földi világhoz nem csatlakozott, ott voltak mindaddig mindazok, akik szeretetükkel és boldogságukkal hintették tele azt az utat, amely nagy utat az Isten szent Fia, az Ő nagy szeretetével és nagy vágyódásával megnyitott. Azonban ezen az úton haladva csak fájdalommal, csak sírásokkal, csak különböző ilyen érzésekkel találkozott. - Akik még nem voltak nagy fájdalommal gyötörve, azok nem értették még, mert semmiféle olyan nagy csalódásokat nem éltek még, hogy Krisztus útján ne kellett volna nekik az ő fájdalmukkal egyesülve áldozatot hozniuk.

De egyben félelemmel és rettegéssel is kísérték az utat, amelyen hozzájuk az isteni lélek, a mind magasabb rendű világnak és életnek hordozója közeledett. Mind látni akarták, mind beszélni

szerettek volna vele és figyelmeztetni is akarták, hogy milyen nehéz minden pillanat, ez várja minden kicsiny úton és ennek minden szakaszán, amit lépésenként tesz meg a Föld felé vezető úton, mert újabb fájdalmakkal kell megismerkednie, újabb csalódásokkal kell megküzdenie, és mind mélyebb sötétséggel találkozáva a fényt - a világosságot - mindig nagyobb erővel kell önmagából kisugározni. Figyelmeztetni kívánták az ő szeretetükkel azok az emberlelkek, akik a magasabb világokhoz tartoznak ugyan, de tudják azt, hogy a Földre leesett lelkek milyen óriási gyötrelmeket okoznak egymásnak és azoknak, akiket elérhetnek, hogy kiszorolhassák, s akkor azoknak javait elveszik és a maguk boldogságát akarják vele új lehetőségekben, új világokban megalkotni. Tehát ez az út az, amely mindig lejjebb visz, mindig sötétebb. Mindig nehezebb az előrejuthatás, mert mindig nehezebb gondolatok, érzések és törekvések azok, amelyeket le kell küzdenie, amiket meg kell semmisítenie, hogy az Örökkévalóság Ura tovább juthasson. Hogy leléphessen abba a világba ahová igyekeznek, hogy az Ő áldozatával kiemelje azokat, akik már-már elvesztek volna a sötétségben, az ismeretlen homályban.

Bármilyen nagyon akarnak is jók és bármilyen nagyon szeretnének is igazak lenni, Istennel kapcsolatban lenni, mert hiszen tudják és tudták azok mind, hogy mindez van és így van, de vajon mi történhetik és a szenvedésnek mekkora erejét kell elhordozniuk nekik és Annak, Aki most jön küzdeni, hogy az isteni igazságot, az isteni világosságot elhinthesse azok között, akiket meg akar menteni, fel akar emelni, hogy boldogabbá legyenek és az új utat megtalálva szintén alkothassanak új világot. Mert hiszen a teremtett lélek minden cselekedetével, gondolatával minden érzésével alkot maga körül. Beszédével, cselekedeteivel, vágyaival, törekvéseivel: alkot. **Tehát nem a világ nagy dolgai a fontosak, hanem először a lélekben megalkotott isteni elgondolások megcselekvésével előbb teremtenie kell, vagyis azokat lépésről-lépésre meg kell valósítania azok között az adott körülmények között** és így azok közé jutni, ahol megint újabbakkal, na-

gyobbakkal és kevésbé értelmes és érzelmes lelkekkel is találkozunk, akik már úgyszólván ezeket a felső hangokat elfelejtették, ezeket az igazságokat nem tudták megvalósítani, nem tudták megteremtteni, mert hiszen az elgondolások, a törekvések, amelyek az emberi lélek megalkotja a maga belső világában, azok lehetnek szépek, jók, igazak, szentek és dicsőségesek is, de ha az a lélek nem tudja ezt megvalósítani, valósággá tenni, akkor hiába volt a szenvedés és a gyötretetés. És ezek mind tudják ezt, akik követik Őt, hogy ott legyenek a nagy küzdelemben és az ő szeretetükkel, az ő segítségükkel megalkossanak egy olyan világot, hogy ezeknek a mennyei igazságoknak és isteni akaratoknak megvalósulásához való munkálatok rendelkezésre álljanak, hogy mindezekkel kövessék Őt.

De mivel az ő lelkükben is fájdalmak és félelmek kezdenek kialakulni, hogy vajon lesz-e egyáltalán olyan hely, az Isten gyermeke, a legtisztább gyermek vajon talál-e olyan helyet, ahol megpihenhet? Talál-e olyan szíveket, akik elfogadják, magukévá teszik és hozzákapcsolódnak, hogy erősebbé válhasson; és ezzel ők is felemelkedhessenek a magasságba? Mint lesz az, hogy fog ez megvalósulni? Így sok fájdalommal, imádságokkal, könyörgésekkel kísérik Őt ezen az úton - Ez az út az, amit most ünnepeltek. Mert hiszen már közeledik a Föld felé, már közeledik a homályok felé, amely körülveszi Őt, és mindig kevesebben és kevesebben kísérik, mert gyengének érzik magukat ahhoz, hogy az útról el tudják takarítani mindazt a szennyet, piszkot, mindazokat a kellemetlen, gyötretető gondolatokat, érzéseket, törekvéseket, amelyekről mind meg kellene szabadulni, hogy a lélek felemelkedhessék és kiemelkedhessen, hogy magához vonzhassa mindazt, amivel új életet, új világot alkothatna meg. Mert hiszen meg kell alkotnia a léleknek a gondolatokat, érzéseket, hogy azok törekvésekké legyenek. A törekvések pedig megvalósulási lehetőségeket alkothassanak. És mind ezt az utat, ebben az időben, amit ti most ünnepeltek, mind ezt az utat mutatják meg akkor Krisztusnak, ahhoz a nagy munkájához, amikor Ő még csak a földi testének az

első, nem messze lévő megalkotása felé törekszik. Mindig minden pillanatban, minden érzésével közeledik az Isten fia, a Krisztus a szenvedő, bűnös emberek világához, hogy ott az Ő áldozatával megkeresse mindazokat, akik már megérttek arra, hogy meg tudják érteni és el tudják fogadni azokat az igazságokat, amelyeket Ő ad ezeknek a lelkébe, azért, hogy megerősödjenek a jóban, a szent igazságban.

Ez az igazság pedig nem azt jelenti, hogy: vedd el, hogy a tiéd legyen, hanem azt mondja, hogy: add oda, hogy az a másik is felemelkedhessen, hogy az is erősebb lehessen, hogy az is megértessen azokból a szent igazságokból olyan gondolatokat, érzéseket, amikkel a földi emberek megerősíthetik, megvilágosíthatják lelküket azért, hogy megláthassák azt az igazságot, amelyet a Teremtés Ura azoknak adott, akiket megteremtett. Ámde ők ezeket már az első gondolatukban is elvetették, mert nem értették meg. Az ő saját gondolataik, vágyaik, törekvéseik akkora már megcsőtítették az utat és keményebbé, nehezebbé tették minden fölfelé emelkedés lehetőségét. Tehát ők leestek. Mélyen leestek azokba a gondolati és érzésvilágokba, amelyekben az isteni akaratnak, igazságnak a képe csak mintegy tükörben jelenhetik meg azokban az elgondolásokban, azokban a vágyakban, amelyeket az isteni akarat ebben a tükörfényben is megmutat az ember lelkében. Vagyis, amikor az ember megérti, hogy így kellene cselekednie, hogy az jó legyen, ám de képtelen arra, mert ha ő odaadja az övét, akkor neki kevesebb lesz! Kevesebb lesz, de nemcsak mindaz, amit megeszik, nemcsak az lesz kevesebb, hanem kevesebb lesz a tekintélye, és kisebb lesz az ő hatalma is.

Bár jót akar, de nem tud az ő jójával senkire sem hatni, mert hiszen mit tehet az, aki nem tudja megérteni, hogy amit te odaadsz, azzal mások is meggazdagodnak, amit te a te munkádból odaajándékozol azoknak, akiknek nincsen. És azok, mivel nekik nincsen, és nem értik még azt a másikat, hát inkább nekimennek, és mint értelmetlen félig állatok megverik, meggyilkolják és szenvedésekkel letiporják azokat, akik az isteni jót akarják meg-

valósítani. Mondjátok, nem így van ez? És végig tapasztalhatjátok mindezeket, hogy ez ma is így van. Mindenkinek küzdenie kell azokkal az igazságokkal, a szeretet igazságával, ami azt mondja: **ha boldog akarsz lenni, add oda ami a tied. Add oda és cselekedjél úgy, hogy ha neked van, akkor legyen másnak is. Ha te jót akarsz, akkor magyarázd meg és mutasd meg nekik, hogyan kell azt a jót megcselekedni, hogy az is boldog legyen, meg te is boldog lehessél.** És ennek a boldogságnak a megteremtésével új világot alkottok, új világot, új boldogságot, amelyet most azért nem ismertek, mert elfelejtettétek annak a menynevei boldogságnak a fényét és ízét, ragyogását, amely titeket körülvevett akkor, amikor a Teremtő Isten titeket abban a világban helyezett el, amelyben boldogok voltatok még, ámde elégedetlenek. Ez az elégedetlenség mind újabb és újabb gondolatra, cselekvésre indította azokat a lelkeket, akiknek az érzésvilágába kialakult az, hogy inkább elvenni, mint adni. Mert úgy gondolták, ha mástól veszik el, akkor ők gazdagabbak lesznek. Ha ők erejükkel letörik a másik embernek, a másik léleknek a hatalmát, akkor az a hatalom az övéké lesz. S ha neki több a hatalma, mint annak, akitől elvette, akkor ő uralkodik a másik felett. Így tehát mindez, ahelyett, hogy teremtett, gyarapított volna, még e teremtésnek a megalkotott részeit is mindig megsemmisítette, semmivé tette, és mindig szegényebb lett, ahelyett, hogy gazdagabb lett volna. S ezt kell visszaállítani, hogy az emberi lélek boldogabb világot alkot-hasson, teremthessen, és Krisztus ezt akarja, hogy ez a boldogabb világ megteremtődjék.

Tehát mindazoknak, akik Őt követik, nem ahhoz kell ragaszkodniuk, hogy a fényt, a pompát, a hatalmat, az erőt - amivel diktálhattak és nagyot alkothattak - bármi áron megszerezzék. Mert hiszen az ember mindig alkotni akar, mindig nagyobb, dicsőségesebbet akar. Ezzel pedig mindig nagyobb fájdalmat, nagyobb retteget és félelmet okoz azoknak, akik még nem tudják, hogyan lehet ellene védekezni. És így a földi ember világa ahelyett, hogy gazdagabb és boldogabb lenne, mindig szegényebb és mindig boldogtalanabb lesz. A feladat és egyben a cél pedig az, hogy azt

a világosságot és boldogságot, amit ők magukkal hoztak, mindig fényesebbé, ragyogóbbá, nagyobbá tegyék a szeretettel, amely hatalom az Istentől való a lélekben. Tehát, hogy ezzel a szeretettel hogyan tudnának újabbat teremteni, hogyan tudják a maguk mindig kevesebbé váló és kisebb bölcsességével ezt megalkotni. Ez a bukott emberi léleknek a tulajdonképpeni nagy küzdelme, fáradtsága és gyötrettetése, tudniillik az, hogy: nem adni, hanem elvenni akarják, azt, ami nagy, erős és világos, tisztának látszó. Ezt a nagyot és szépet azonban önmagából kell kialakítania, megalkotnia és mások részére kisugározni. Mert csak amit magadból kisugáraszol, az a tiéd. Ezt a hitet elvesztette az emberi lélek, és ezt kell újra nagyvá, szebbé, dicsőségesebbé tenni az igazsággal! Az emberi lélek sokszor kényelmetlennek és nehéznek találja, hogy az igazságot engedje uralkodóvá tenni, és pedig azért, mert az igazságot nem érti meg az emberlélek, aki önmagát akarja felemelni, és ezáltal dicsőségben akar részesedni.

Azonban, ha ez az igazság másokra is ugyanúgy vonatkozik, mint ahogyan őrá, akkor az ő maga dicsőségéről ezt a gondolatot és érzést a szívéből, lelkéből el kell a másik felé is fordítania, és inkább odaadni annak a másoknak, hogy az is megismerje annak az igazságnak, az isteni igazságnak erejét, hatalmát és dicsőségét. Azonban aki ezt úgy cselekszi, hogy nem a nálánál jobbakat kívánja ilyen módon, mintegy megalkotni, nem annak a másoknak a gyönyörűségét, hanem saját boldogságát akarja megnyerni, vagyis a célja nem áldozathozatal, ugyanis ő akar felülmaradni, felülkerekedni. És pedig ott, ahol valaki felül akar kerekedni, ott szükségképpen a másoknak kell, hogy a kisebb jusson, és ez a kisebb, ez áldozatot kell hogy hozzon. Az Isten tiszta és szent igaz Gyermeké ezt az utat választotta. Ő adott áldozatot, Ő föláldozta önmagát, hogy azok, akik látják, megismerhessék, hogy hogyan kell a rosszat jóvá tenni, hogyan kell a rosszat megsemmisíteni, hogyan kell az igazságtalanságot igazsággá tenni. Ennek az igazságnak a megkedveltetése csak áldozattal juthat előre. Krisztus áldozatot hozott. Önmagát áldozta fel. Áldozatot hozott, hogy

megmentse azokat, akik már elvesztek. Elvesztek a boldogságnak, az igazságnak részére. Ha nincs se boldogság, se igazság valaki lelkében, akkor hogyan adjon abból másnak, mikor neki magának sincs, így nem tud vele mit kezdeni, mert az önmagában lévő önzést, az önmaga jelentőségének felhizlalását, vagyis a fennvalónak hatalmát kellene feláldoznia, és inkább áldozatot kellene hoznia, semmint hogy ő elvegye annak a másoknak a jóját.

Tehát meggazdagíthatná az ő szeretetével, áldozatával azokat, akik elfogadják ezt és megcselekszik, S a megcselekvéssel látják, hogy hiszen nem történik semmi baj sem, ha valaki nem akar nagy lenni, nem akar dicsőséges lenni, és a dicsőséget odaajándékozza annak, akinek adni akar. És ha az el tudja fogadni és tud vele bánni, azaz hasonlóképpen tud cselekedni, akkor mindez a dicsőség, mindez a nagyság, gazdagság az ő lelkének tulajdonává válik. És Krisztus ezt a nehéz utat, ezt a nehéz munkát vállalja az Ő áldozatával. Meg akarja a Földnek adni azt a lehetőséget, hogy egy is el ne vesszen közüle, hanem mindnyájan megmenekedjenek attól a borzalomtól, amit ők saját maguknak cselekszenek és teremtenek napról-napra, lépésről-lépésre, mert teremtenek: de rosszat. És nem felfelé emelkednek, hanem mindig lefelé süllyednek. Mindig sötétebb, mindig kínzóbb, gyötrőbb az az állapot, amit ők maguknak meg egymásnak is teremtenek. S hogy ez meg ne történjék, s hogy ez valamiképp hatalmat ne nyerhessen, ezért vállalja a nehéz munkát, a súlyos áldozatot, hogy a jó, az igaz, az isteni dicsőség jutalommal váljék, ha azt valaki elfogadja mindazt a szépet jót és boldogítót, amit Ő akart adni azoknak, akik hisznek az Ő igazságaiban. Testvéreim! Nagyon sok és szép szót lehetne elmondani, hogy az Isten Gyermeké, aki sohasem vétkezett, Aki ismeri és tudja az isteni akarat, az isteni gondolat nagy belső erejét, hatalmát és dicsőségét, Aki tudja mindezt úgy a lelkében hordozni, hogy Ő mindent odaad, azért hogy ezek akik hisznek itt a sokadalomban, és megértik, boldogok legyenek így akkor új világot teremthetnek ezáltal.

Egy új világot és ezzel a megsemmisülés elől mentik meg azt a világot, amely világ még mindig él. Még mindig várja azokat,

akik hisznek Istenben, de nem tudják tökéletesen magukévá tenni és úgy felhasználni azokat az igazságokat, amelyeket az Isten adott annak idején azok részére, akik lélekben magasabban álltak, mint azok, akik mélyen elbuktak, és nem értették már meg az Isten szavát, és csak a cselekvésekben keresték azokat a lehetőségeket, hogy ők is megállhassanak Isten előtt, és elnyerhessék azt a boldogságot, amit ígérve lett még Mózes által és a többi nagy dicsőséges, elhivatott isteni küldött által. Krisztus várja, hogy ezeket visszavezesse abba a világosságba, ahonnan kiestek, és elvesztették tájékozódási képességüket abban a világban, ahonnan fokról-fokra mindig lejjebb estek. Mert hiába minden, ha az ember elfelejti azt, hogy ha csak egy mozdulattal is bár, de rosszul mozdul, már elcsúszik azon az úton, amely nincsen felhívtva azokkal az igazságokkal, jóllehet az ő lelke ezeket megértette. Megértette ugyan, de ott volt a test, és ott volt mellette mindazoknak a dicsőségre vágyó hatalmaskodó lelkeknek a világa, akik értették, tudták, hogy van Isten és van az Istennel egy bizonyos összeköttetése minden egyes léleknek, aki megérti és szót fogad, és megcselekszi mindazokat, amiket az isteni kegyelem parancsol, hogy miképpen kell cselekedni, hogy a hatalmat önmagukban és önmaguk körül fenn tudják tartani: a hit által. Amikor azonban a hit megbomlik, megsemmisül, többé nem tartja össze az emberi lelkeket: akkor elpusztul minden.

Azért az isteni kegyelem küldött prófétákat, küldött olyanokat, akik nagy cselekedetekkel, hatalmat mutató nagy bölcsességekkel ajándékozták meg azokat, akik hittek, és hitükkel szót fogadtak mindazoknak a kirendelt igazságoknak, amelyeket azon a formán adott az emberek tudatába, amelyet annak idején Mózes által adott megértésre, hogy az embernek hogyan kell viselkednie, hogy egymást meg ne bántsák, hogy a szenvedések és gyötretetések szelleme ne tudja elrongálni azokat az igazságokat, amiket az Isten küldött mindazok részére, akik hisznek és magukévá teszik, hogy így és így kell cselekedni, hogy az ő előrehaladásukban akadályt ne tudjanak a tévelygéseikkel mintegy megteremtteni, mert akkor nem tudnak többé előrejutni, hanem hátramaradnak,

és elvesznek azokban a mélységekben, amelyek felé ők maguk keresték az utat. Ők maguk keresték az ő hatalmukkal, azaz az ő hatalom utáni törekvésükkel. Az Isten igazságát megismerhetik, de csak úgy ismerhetik meg, ha betöltik mindazokat a parancsokat, amelyeket az Isten Mózes által adott nekik, hogy abban éljenek és úgy éljenek, hogy az utat ne törjék fel, mert abban mindenféle gonosz féreg megsokasodik, és ez a gonosz féreg elszed minden jót, minden igazat az ő lelkükből, és egyedül csak a hatalom és gazdagság utáni vággyal ülteti be. Azzal a gazdagsággal és hatalommal, amelyet elérhetne, amelyet más ember-lelkek felett képesek megteremteni, ezek pedig nem az igaz isteni akarat szerint való dolgok. Az igaz isteni akarat csak az, hogy higgyenek abban, hogy van felettük egy hatalmas Isten, Aki a világokat igazgatja, és annak javát akarja. Van felettük egy igazság, amelyet megrontani és megbontani nem szabad és nem lehet, mert akkor a gonosznak minden, legkisebb kis részlete új gonoszságot nemz, és a gonoszság elpusztítja az emberek lelkét.

Az isteni akarat azonban nem engedi, hogy a lélek tönkremehessen, hanem térjenek meg az emberek az Isten igazságához. Térjenek meg, éljenek és cselekedjenek úgy, hogy boldogokká tudjanak lenni, és az új világot - amelyről beszélnek - ezt az új világot képesek legyenek megalkotni és ebben élni, fejlődni, hogy visszajuthassanak oda, ahonnan leestek; Isten világába: tehát ez volt a cél. De az emberiség nem tudta megérteni Isten akaratát, nem tudta magát beleélni abba, hogy miért legyen ő kisebb, mint a másik. Miért ne ő legyen a hatalmasabb, miért ne ő diktáljon. Amikor a másik embercsoport ott van, és az is diktálni akar. Pedig hogy ha az emberek megértik az Isten akaratát - csak az első kijelentésben is -, ha végig megtartják, akkor is feljebb emelkednek, mint a többi Földön élő embercsoport. De nem tudták megtartani Isten akaratát, mert nagyot akartak, hatalmaskodni akartak. És a bűn a mai emberek részére is ugyanaz marad és Krisztus ezt a hatalmaskodást, ezt az istenekké válást nem akarta és nem találta helyesnek. Nem akarta, hogy a Föld ezen a réven pusztuljon el, hanem mindazok, akiknek a lelke még nem vesztette el a mennyei

igazságoknak egyes részeit, akarta, hogy legalább azok megmaradjanak, és ezek tartsák fenn a világot, mert különben a világnak el kell pusztulnia, meg kell semmisülnie. Tehát Krisztus, Aki ezt az óriási nagy áldozatot hozta, a Tökéletes, az Igaz, a szeretettel teljes Hatalom megcselekszi azt, hogy a világ el ne pusztuljon és az emberiség ki ne vesszen, hanem mindazt a jót, igazat szépet és dicsőségeset, amelyet Ábrahám fiai magukban hordoztak, jobbá, világosabbá, tisztábbá teszi a krisztusi nagy szeretet és önfeláldozás.

Ezt ünneplitek most lelketekben, és várjátok azt, amikor Ő megjelenik, és várjátok azt, hogy a ti nyelveteken szólva a ti gondolataitokba beleépíthesse azokat az igazságokat, azokat a nagy és dicsőséges üzeneteket, amelyeket a Teremtő Atyától hozott, Aki a szeretet, Aki mindent odaad az Ő teremtett gyermekeiért, csak hogy el ne pusztuljanak, el ne vesszenek, kimondhatatlan idők mélységes homályában. Hogy meg ne semmisüljenek, hanem éljenek, és boldogan fejlődjenek tovább, hogy visszajuthassanak oda, ahonnan leestek. Ugyanis az Isten nem teremtett bűnös embereket, nem teremtett gonosz embereket, szeretetlen embereket, hanem szerető szívű, igazságos, dicsőségre teremtette az emberlelkeket, akik felemelkedhetnek és megtisztulhatnak az ő igazi világukban. Odavezetheti őket, hogy azok boldogok legyenek. Ez a nagy feladat, ez a nehezen megérthető nagy feladat az, amit az Úr magára vett, és megkezdte az első lépéseket ahhoz, hogy önmagát feláldozva, mindentől megfosztva, leszálljon a bűnösök, a gyötrelmeket felidézők gonosz világába, hogy példát mutasson. Az igazságot hirdesse és visszavezethesse őket az Atyához, a Szeretet Atyájához, Aki teremtette őket, és a mind nagyobb és boldogabb életbe akarja őket elhelyezni. Krisztus mindezeket vállalta az Ő nagy szeretetével és áldozatkészségével, és útnak indulva keresi azokat a lelkeket, akik leghamarabb megtalálják azokat a szavakat, cselekedeteket, és elismerik Róla, hogy Istentől van küldve, az Isten igazságát hirdeti, az Isten igazságának Ő mintegy nem dicsőségét élvező, hanem áldozatát odakináló Hatalom.

A szeretetnek a Hatalma, az óriási fel nem mérhető és meg nem érthető Hatalmasa volt akkor is, azokban a pillanatokban is, amikor még az anyai méh oldozható és formálható alakulatában várja az időt, amikor testben felemelkedhetve megmondhatja az emberek sokaságának azt, hogy hogyan és miképpen kell cselekedniük, hogy az üdvösséget elnyerhessék. Ő ezt a nagy cselekedetet, az Ő nagy áldozatával kapta meg, mert hiszen az első megjelenése is már csak ütközéssel történhetett meg. Hiszen mindenki, aki csak a legkevesebbet is hallott Róla, tudhatta, hogy ki érkezik, ki jön, ki van Izraelnek szánva, hogy azokat a saját világukba visszavezethesse, abba a birodalomba, ahonnan leestek. Amennyire az ő hitük szerint megtartották azokat az igazságokat és cselekvéseikkel engedelmeskedtek az örökkévaló Istennek, a hatalmasnak és úgy akartak élni és cselekedni, hogy ők ezzel és ebben a nagy tudományban: az isteni nagy tudományban gazdagon ők legyenek azok, akik megmentik az egész világot. Nemcsak ezt a világot, hanem, hogy a világoknak sokrétűségét is kiemeljék azokból a kifogyott jókból, amelyekkel mindig nagyobb és nagyobb boldogtalanságot okoztak önmaguknak és másoknak is. Tehát mindezeket újra át kell alakítani. Mindezeket újra újjá és boldoggá kell tenni, hogy akik élnek, azok az isteni akarat szerint, az isteni dicsőség szerint éljék életüket, hogy boldogok legyenek, és megláthassák ezt a boldogságot minden más teremtetek és másik világok is, és próbáljanak meg ebben a formába, ebben az előre ígért dicsőségben munkálkodni, élni és új világokat teremteni.

Mindez az isteni akaratnak, az isteni nagy koncepciónak az elgondolásaiban így indul meg. Az Úr tudja azt, hogy rettenetes küzdelem lesz az, amellyel el fogja tudni érni, hogy egy új világ teremjen az emberek világában, a lelkek világában, hogy amikor megérkeznek a másik, a szellemek világába, akkor ne sírva, szenvedve, gyötrődve, hanem boldog hálaadással tudjanak fejlődni, hazafelé felfejlődni, hogy hazaérjenek abba a világba, ahonnan leestek. Mert a bűn azokból a világokból kizárta őket, mert már nem adott nekik lehetőséget, hogy ott tartózkodhassanak. Tehát

ezekkel az új világokkal kellett nekik megelégedniük, ahol az ő elhajlott gondolat-, és érzésviláguk egészen más, nem kívánt életformát nyújtott nekik, és ezt a nem kívánt életformát akarták mind a zsidók - mind más embercsoportok is - újjá jobbá, szebbé, boldogabbá tenni, de nem úgy, ahogy azt az isteni igazság előírja, hanem ahogyan azt ők kialakították a maguk elgondolásaival. Ismét vissza kell tehát menni. Aki boldog akar lenni, annak vissza kell mennie abba a világba, ahol Krisztus él, munkálkodik mindazokért, akik az emberek és szellemek világát jobbá, szebbé, tisztábbá és boldogabbá teszik. Éspedig ezt az utat mindenki vállalja, aki a Földre jön, mert mindenkinek vállalnia kell azt, hogy az ő hibáiból, gyengeségeiből, gyarlóságaiból, bűneiből meg kell térjen. Mindenkinek megvan a maga próbája, amit végig kell szenvednie, mert meg kell neki ismernie, azért, hogy a lelkét megtisztíthassa azokból a hibás érzésekből, gondolatokból, és törekvésekből.

Fel kell venni Krisztusnak az útját, fel kell venni mindazokat a kisebb-nagyobb fájdalokat, amelyekkel meg kell küzdenie minden léleknek, hogy tulajdonképpen mindazokat az igazságokat helyesen rakta-e el a lelkében, helyesen értette-e meg és tudott-e abból valami újat, nagyobb és szebb világot alkotni a saját lelkében. Mert először is önmagában, benne a lélekben, kell ennek élnie. Ebben kell megteremtenie a maga világát, hogy azután ő maga is kisugározhassa a lelkéből azokat az igazságokat, azokat a szent és tiszta nagy eredményeket, amelyeket az isteni kegyelem minden Krisztust követő léleknek, mintegy dicsőséges átformálódást nyújt, akik hisznek, és hitüket cselekedetekkel megvalósítva hirdetik, ha nem is szóval, ha nem is azzal, hogy valami nagyot cselekedtek, hanem csupán a szeretettel és az egyszerűséggel. Nem azzal, hogy nagyon hirdeti, nem azzal, hogy az emberek előtt magát mutatja, hogy ő kicsoda, micsoda. Lassan, mintegy letakarva úgy jönnek a Földre mindazok a lelkek, akik a jót, az igazat akarják, mert hitükkel Krisztust keresik. A Krisztus keresésében ő maguk is részt vesznek, részt vesznek mindazokban

a munkákban, amelyet szükséges, hogy minden lélek megismerjen, t.i. az elrontott hiábavalóságokkal teljes téveszméket, - melyeket önmagukban alkottak, vagy egyik a másikra ráerőszakolta - azt, hogy; ez az igazság, tehát ezt kell cselekedni! Nem! Azt kell cselekedni, amit és amennyit az isteni lélek minden javulni, tisztulni és igazzá lenni akaró lélekben kinyit, megvilágosít. Igazzá, dicsőségessé és szentté teszi mindazokat az igazságokat, amelyeket Krisztus hirdetett, és amelyeket Ő áldozatképpen meg is valósított. **Tehát inkább áldozatot adni, semmint valaki fölött uralkodni. Inkább adni, mint elvenni. Inkább kisebbé válni, semmint hogy valaki felett uralkodni. Ez a Krisztus iskolája.** A Krisztus iskolája az, hogy a lélek ezt az igazságot ismerje meg, és dicsővé tegye a másik ember előtt. Mert mindenki, aki az Úr útján halad és az Ő dicsőséges igazságait nemcsak elfogadja, hanem munkálkodik is benne: mindezek Krisztushoz tartozókká válnak, és a Krisztus igazsága ragyog lelkükön, amikor ők munkálkodnak, amikor ők jót akarnak, amikor ők valakivel szeretettel akarnak valamit elérni, hogy az jobbá legyen, hogy **az valamenyinyi igazságot, ami Krisztustól van, azt meg tudja valósítani, mert azt nemcsak beszélni kell, hanem meg is kell azt valósítani!**

Ez a nagy feladat adatott mindazoknak, akik a Krisztus nyomába akarnak lépni, és az ő lelkük megjavításával, megtisztításával sok lélek formáját átalakítják cselekedetükkel és beszédükkel, hogy tudniillik nem bánt meg senkit - még talán azt sem, aki megérdemli, mert nem szükséges, hogy büntetéssel akarja valaki az ő igazságát elfogadtatni, hanem az ő cselekedeteivel kell ezeket az igazságokat megszereznie, megvalósítania, hogy kívánatossá tegye a Krisztus igazságát az emberi lelkek előtt. Azért, hogy lássák meg a jót, a dicsőségeset. Lássák meg azokat az áldásokat, amelyeket az isteni kegyelem ad minden olyan léleknek, aki megtér az Úrhoz. Ad olyan képességeket, hogy tud segíteni. A lehetőségekben oda irányítja ezeket a lelkeket, hogy bármiben is, de tudnak segíteni. És ezek az áldások tudnak segíteni: minden úton ott állnak előtte. Mert ha például valaki elfárad az életúton, és nem

tud továbbmenni, és neki módjában van és képes arra, hogy azt az elfáradt embert továbbvigye, vagy legalább pár szót szeretettel beszéljen vele, tehát nem fölötte gőgös arccal, mint egy uralkodó, úgy kezdjen hozzá szólni, hanem segíteni igyekezzék, ha mással nem, legalább jó szóval, hogy az a szegény szenvedő érezze a szeretetnek azt a melegét és azt a világosságát, amellyel hozzányúl annak az elfáradt léleknek a mentéséhez.

Mert hiszen minden kívánatos dolognak megnyilvánulása az, ha cselekedetté válik. Mert ezzel teszi világosabbá Isten világát a tudatlanok előtt is. Az ilyenek nem kárt tesznek, nem rombolnak, hanem építenek. Azonban kárt tesz az, aki nem tud helyesen hozzányúlni, vagy hozzáférni a másik lélekhez, mert akinek még volt is valamennyi hite, azt is elronthatja. Ezért ha valakinek a lelkében a krisztusi hit, a szeretetben, a javításban, a jobbátévésben, vagy mondjuk, az igazságban még nincs teljesen kialakulva - a másik lélek cselekedjék bár jót, vagy rosszat - ne büntetéssel, veszekedéssel, hanem a jónak, és igaznak a megismertetésével kezdje a felvilágosítást. Azonban mindenesetre azok a megátalkodott bűnösök, akik se hinni nem tudnak, se nem akarnak, akik csak gúnyolódva néznek azokra, akik hisznek és jót cselekszenek, azok igyekeznek azt a jó cselekedetet úgy fordítani, hogy az nem kívánatos, hanem inkább ellentétes gondolatokat ébreszt fel, az ilyenek inkább csak maradjanak a maguk világában és ne akarjanak rosszat. Az ember pedig a rossznak ne adjon lehetőséget arra, hogy az a rossz kiélhesse magát, és ha rosszabbá nem is, de nevetségessé teheti azt a hitet, amelyet a maga lelkében mintegy szentélyt hordoz. Mindezeket nem szükséges, hogy a földi ember eltúrje és hordozza magával, s ezzel elrontsa a jót, és így a rosszat, a helytelent hagyja uralkodni. Inkább kerülje ki, ilyenekkel ne találkozzék. De **ha a földi ember beletekint a Krisztus életébe, látni fogja azt, hogy egész életében sehol se mutatta magát úgy, mint hatalmas, mint mindenekfelett való, hanem Krisztus a maga szerény szeretetével, bölcsességével mindig úgy cselekedett, hogy mindenkit, mint magát, mint hozzátartozót úgy emelte magához.**

Ezek az érzések sohasem maradtak hiábavalókká, mert az mind tovább élt, mind a földi világban, mind a dicsőségben. A későbbi világ azután megismerte, hogy hogyan és miképpen kell viselkednie, a gonoszt hogyan, miképpen lehet megsemmisítenie, hogy megismerje gonoszságát. A jó, a bölcsesség, a szeretet mindig többet tudott elérni, mint a gonoszság, mert hiszen a gonoszság meghozza és megtermi mindazokat a lehetőségeket, amikor az ember a büntetéssel találkozik, mivel a büntetés vele jár a bűnnel. Valaki pedig rosszat, bűnt cselekszik, azzal nem fordulhat elő, hogy utol ne érné őt az a saját maga által alkotott gonoszság, amelyet érvényre juttatott életében. Az ilyenekkel nem szükséges, hogy vitatkozásba kerüljete, minél inkább csak cselekvéssel, és mind kevesebb beszéddel. Tehát **mindig a jó és igaz cselekvésével érhetnek el sokkal többet az Isten útján haladó emberlelkek, mintha nagy és hosszú beszédet tartanának**, annak nincs értelme. Azért nincs, mert az elhomályosodott lélek nem tudja az első pillanatokban megérteni azt a dicsőséges és igaz tanítást, amelyet az egyik ember már megértett és igyekszik benne munkálkodni. Igyekszik benne élni, becsülettel, tisztességgel, de nem csak szavakkal, mert szavakkal csak módjával. Hiszen az emberi lélek nem egyforma, és Krisztus nem adott soha utasításokat, a meg nem értőknek, a szeretetleneknek és a bosszúállóknak, hanem csak akkor amikor látta, hogy a lélek hajlamos arra, hogy a szavakon keresztül is megértse a valóságot, az isteni valóságot. Az emberi lélek ragaszkodik ugyan az isteni valósághoz, de nem mindig tudja azt a maga gyengeségével megcselekedni és valósággá tenni anélkül, hogy valamit ferdén ne értsen. Ezért ehhez egy bizonyos tudomány kell.

Az emberi léleknek erre fel kell fejlődnie, hogy mindezt magával és magában hordozza, hogy tudniillik hogyan és miképpen akarja az Úr azt, hogy hogyan beszéljen és cselekedjék. S ha csatlódik az ember, akkor se okozza ez nála azt, hogy az nem volt helyes és nem volt jó, hanem azt csak az ő maga lelkében, mint egy félreértett igazságot, félreértett dicsőséget, úgy tudja értelmezni, mert, akit ő meg akart szerezni a szeretetnek, vagy hitre

kívánna bírni: ezt nem lehet erőszakosan, vagy rábeszéléssel cselekedni, hanem csak úgy, hogy mindent a maga formája, maga ideje és értelme szerint. Ezekkel a feltételekkel, csak a már valamennyire is kiképzett ember tud hatni arra a másik emberre, akinek a lelke még telve van minden lehetetlen és rossz gondolatokkal, érzésekkel és törekvésekkel. Tehát a Krisztus útján haladni azt jelenti, hogy az embernek Isten nélkül nem lehet előre jutnia egy lépést sem, egy gondolattal, egy szóval sem, mert ha az ember nem a Krisztus útján halad, akkor nem tekinti mindazt az igazságot, amit az Istentől kapott, mint szent ajándékot. Mert csak Isten áldásaként termelődik meg abban a másikban is a hitnek csírája. És hogy ez aztán valamivel nagyobb legyen, akkor lehet az embernek szeretettel, jóval, igazzal megelevenítenie mindazt a jót és igazat, amiről a maga lelkében úgy gondolja, úgy hiszi és így szeretné, ha embertársa is valamennyivel előbbre juthatna a szeretetben és a tökéletességben. Mert csak ezen az úton érheti el az ember a tökéletességet: először önmagán, azután másokon. Csak így lehet. Nem szükséges, hogy az ember - mivel hogy ő most már hisz - most már mindenkit hívővé akarjon tenni.

Ezt nem lehet. Mert először még annak a vadon élő tuskének sem lesz mindjárt az első beoltás után nagyszerű eredménye, hanem csak bizonyos ápolással bizonyos tanulással kell felmérni, hogy hogyan, miképpen lehet egyik vagy másik embernek lelkével valahogyan előbbre jutni, hogy a krisztusi igazság olyanná legyen neki, mint amikor valamit az ember beolt egy fába, vagy más növénybe. Amit beoltanak valamivel, az nem az első pillanatokban tud megelevenedni és gyümölcsöt hozni, hanem bizonyos alakulásokkal, amelyeket kénytelen az illető lélek átélni. Tehát azt nem lehet mindjárt, mint eredményt készen megkapni, vagy ha kapná is, az akkor hamarosan beképzeltté tenné, hiszen nagyon sokszor látjátok, hogy értelmetlen emberek, akik még csak a külső forma szerint látnak valamit, máris nagynak, erősnek, hatalmasnak és kiváltságosnak érzik magukat. Ez hiba. Mert hiszen az emberi lélek, ameddig csak a Földön van, mindig küzd és harcol a bűnnel, mert minden forma elmúlik. Így el kell múlnia

annál a tévedő léleknél is, amikor lelki szemeivel meglátja a valóságot, hogy az tényleg valósággá és igaz hitté váljon benne. Tehát mindnyájan, akik a Földön vagytok, nem az első pillanatokban, napokban, vagy akár netalán években tudtok valamit elérni, hanem elégedjétek meg a magatok lelkének azzal a formáltató és munkáltató lehetőségével, hogy segíthettek másoknak, és ők is legalább valamit el tudnak érni a szeretetben egyiknél-másiknál, hogy azok is lássák meg azt, hogy a jó, az igaz milyen hatalmas erőket tud az ő akaratuk nélkül megszűlni és kialakítani. Akkor tudniillik, ha imádságos lélekkel és igaz őszinte szeretettel beszél, vagy cselekszik, vagy a jót akarja.

Ezt csak úgy lehet elérni, hogy abban a másik lélekben is kézszen álljon az elfogadás. És ebben az elfogadóvá lett lélekben is fel tudja ébreszteni ugyanazt az érzést, gondolatot, amely kívánatos annak a léleknek, hogy abban az életben, abban a formában, abban a hitben tudjon valamit elérni, ami az Isten előtt kedves. Mert azoknál, akik mindenáron törnek-zúznak, csakhogy az ő beszédjük, az ő akaratuk tudjon erőt és eredményt elérni - ez hiúság, mely beképzeltté teszi a lelket, és azt hiszi, hogy ő már tökéletes, számára talán már nem is létezik semmi olyan, amit ő nem tudna véghezvinni. - Nem! - Ennek a lehetőségnek nem szabad létrejönnie, mert hiszen látjátok sokszor, hogy vannak, akik spiritisztának mondják ugyan magukat és szellemekkel próbálkoznak, azonban nem bizonyos, hogy azok a szellemek, vajon igaz szellemek-e? Nem arról van-e inkább szó, hogy az ő belső elképzelésüknek a hatalmas kifelé törése munkálja azt, hogy ők mások felett határozhassanak. **Legyetek azért szerények, legyetek egyszerűek, kicsinyek, Istenben bízó, jót akarók, hogy ne legyetek dicsegetre méltók emberi elgondolás szerint,** mint ahogyan az emberek azt elképzelik, hogy: lám ő milyen hatalmas dolgot tudott létrehozni, mert az Isten őt jobban segíti, mint másokat, mert ő ezt, vagy azt cselekszi. Nem! Ti ne legyetek ilyenek, mert ilyenek nagyon sokan vannak a spiritiszták, és azok között, akik nagyon templomba járók. A külső formákat nagyon is elvárják és megcselekszik. A lélek azonban üres. Az ilyen lélek nem bírja el a

legkisebb kis megpróbáltatást sem az ő hiúsága miatt, és az ő nagy dicsősége azt nem tudja elszívni, hogy azt kell elszenvednie az embernek azoktól a lelkektől, akik kipróbálják, hogy hogyan lehet valakit megrendíteni a maga hitében.

Mert hiszen ez az emberi léleknek nagy megpróbáltatása, hogy még akkor is, ha valaki a jót és igazat, a becsületeset munkálja és cselekszi, mégis sokszor csalódásban van része. Mert nincs semmi értelme azoknak a dolgoknak, amelyeket azután az a másik ember majdnem, hogy gúnnal igyekszik továbbadni, és anélkül, hogy ezek a dolgok elérhetnék céljukat a jót, igazat és megbecsülendőt, ahelyett mindannyian neveltség tárgyává teszik és kinevetik. Önmagukban azt hiszik pedig, hogy jól értesültek és mindenkivel jó elgondolásaik vannak. Egyszóval ők dicsőségesebbek, mint azok, akik hisznek és jót cselekszenek. Minek? - gondolják magukban - ha egy pár szóval mondjuk, hogy jót, kedveset mondok, ezzel sokkal többet érek el az emberek között - tehát a szeretetet lekaszálja az ilyen. Mert az úgymond névleges szeretettel és kedvességgel az ő lelke megtalálta mindazokat az örömöket, amikre vágyódott. Az ilyenekről szólni azért tartom szükségesnek, hogy ne igyekezzetek nagy beszédekkel dicséretet, elismerést nyerni, mert az ilyen emberlelkek keveset használnak az igazságnak, hiszen egyáltalán nem tartják érdemesnek, hogy az emberekkel mélyebb igazságokról beszéljenek. Azonban mindenre meg kell érnie a léleknek. Mindenre meg kell találnia a maga igazságát, hogy valamiképpen megnyerhető legyen azoknak a további igazságoknak, amelyek nem kicsiny dolgok, hanem nagyok.

Mindenkinek valami áldozatot kell hozni ahhoz, hogy valamit elérhessen az emberi lelkek megnyerésére. Nagyon sok munka kell ahhoz, hogy valamit elérhessenek annál a másik léleknél és azokból olyan emberek válhassanak, akik használhatók az Úr munkájában is. Azért tinektek, akik azt mondják, hogy spiritisztaát vagytok, szellemekkel foglalkoztok, erre gondolatotok kell. Ezeket a spiritisztákat, akik telve vannak nagyot akarással, telve

vannak olyan érzésekkel, elszánásokkal, hogy ők másokra hatassanak, ez mind csak a hiúság vásárán való forgolódás. Mert ez mind csak kicsinyes próbálkozás. Az ilyenek nem azért cselekszenek, hogy használhassanak, hanem azért, hogy az átlagból kiválhassanak, és az átlag fölé emelkedhessenek. Akik így „kifelé” akarnak hatni, a másikról úgy vélekednek, hogy igen, elment erre is egy ilyen és ilyen kis hajó, amelyik nagyon messze megy, és nem lehet olyan könnyen követni, mert ezek csak olyan messze menő hajók, amelyek követhetetlenek, mert ismeretlen út felé indultak. Ismeretlen? Miért? Azért, mert nem kifelé akarnak dolgozni, és ez mindig azzal jár, hogy valami áldozatot kell hozni. **Áldozat nélkül nem lehet senkinek se munkálkodni Krisztus szőlőjében.** Ő hozta a legnagyobb áldozatot, Az Úr, Aki az Ő Fényhazájából lejött, hogy azokat az emberlelkeket haza vezesse, akik szenvednek és nem találják meg az utat, mert nincsen aki vezesse őket, nem látnak jót, igazat, amiből ők a maguk részére valami erőt az ő szívükbe, lelkükbe bele tudnának építeni.

Például mondom az ilyen emberek között nagyon gyakran vannak papok, akiknek megvan a rendes megélhetésük, rendes tudásuk, amit olvasnak, amiből levizsgáztak. Amde a lélek nem tudott semmit sem adni ahhoz, hogy azt be is bizonyítsa, miszerint azok igazságok, amiket hirdet. **Ugyanis mindenkinek be is kell bizonyítania azt, hogy ő úgy él, ahogyan az Isten és a Krisztus adta az emberi léleknek példaképpen,** vagyis hogy miképpen, hogyan lehet kiemelkedni a gonosznak mélységeiből, azokból a hínárokból, amelyek az emberi életben a lelket maguk közé tudják fogni, és mindenképpen izgatni. Ahogyan azután az az állapot nagyobbodik mindig jobban-jobban átmelegszik, akkor az ebben a megnagyobbodásban nagynak hiszi magát, és nagy magabizással a hínárba belegabalyodott lélek nagynak képzei magát. Az ilyenekkel nem szükséges, hogy az emberek időt és fáradságot töltsenek, hanem csak a jót, az igazat kell velük megértetni. Legalább csak annyit értsenek meg, hogyan kell a saját részükre megteremteni azt a lelki bizonyosságot, hogy van egy világ, amelyet mindenkinek meg kell ismernie, és mindenki csak

annyit kaphat abból a jóból és igazból, amennyit ő maga bizonyosságnak hitt, és amennyiért munkálkodott. Vagyis, amik szerint tevékenykedett, és az életét is aszerint élte. Mindenkinek meg kell ezt cselekednie, és senki sem hozhat létre mást, semmiféle dolgot, vagy hitet, vagy átformálódást sem, vagyis senki sem képes nagyobbra, mint amennyit ő maga meg tudott cselekedni, és amely a jónak és igaznak nemcsak a formájában, hanem a cselekedeteiben is a leélt földi életével létre tudott hozni.

Sokszor, sokan vannak, akik a földi életben nagyoknak, jóknak igazaknak és mindenképpen kiváltságosoknak látszódtak, és amikor megérkeznek a szellemvilágba, akkor ők bizony szegények, és nagyon nehezen tudják megtalálni azt a helyet és azt a lehetőséget, amit ők be tudnának tölteni, és ők így tulajdonképpen senkik. Tehát inkább a Földön legyen valaki kevés értékű a másik ember szemében, semmint amikor a szellemvilágban levetkőzi a földi testet, s hibái, bűnei, gyengeségei mind kilátszanak, akkor szégyellnie kelljen neki ott, hogy ő mennyit mondott, és mindaz nem volt igaz, és most a hazugságáért -, hogy a ti szavaitok szerint éljek - sokszor-sokszor kell koplalnia azért, amit ő elmondott, és az bizony nem volt igaz, hogy tudniillik ő valami jót cselekedett, hogy amit mondott, azért neki dicsősége volt. Mindezeket megteszik a szellemek, akik a Földön voltak, de ők dicsekedésből sok mindenfélét mondanak, ami nem igaz, nem helyes és nem Isten szerint való. Azért jó az, ha a földi ember szerény, és Istentől várja mindazokat a lehetőségeket, amelyekben ő a cselekvésével tud valamit elérni. Hogy valakinek lelkében, hogy az is hozzájuthatott volna a jóhoz, az igazhoz és dicsőséget nyert volna. A spiritizmusban is nagyon sok az olyan lélek, aki nagyot képzelt önmaga felől, nagyon sokan azt hiszik, elég az, ha beszél valamiről, amit tulajdonképpen nem is ért, és főképpen nem cselekszi azt, amiről beszél. Teljes erejével nem tudja értékelni azokat az igazságokat, amelyeket az Isten az embernek ingyen való kegyelemből ad, hogy az ember térjen az Ő útjára, amelyet eleibe adott, és amin neki haladnia kell. Azt pedig elfelejti, hogy csak beszélni tud, de azt se helyesen és mellette sok nem igazat mond, mivel

átformálja, kiszínesíti, mindazokkal, amelyek nem úgy vannak. Nem úgy, hogy azt az a másik lélek is helyesen értse, és tudjon belőle a maga részére valamit kiigazítani, vagyis megvalósítani.

Ehelyett az ő tulajdon dicsőségét helyezi el a maga lelkében, és abban a tévhitben él, hogy most már mindent megcselekedett, ami neki jólesett, hogy azt cselekedje. Ám eredménye még sincs. **Mert nem tudja a szívében, lelkében megformálni azokat a valóságokat, amelyeket bár át kellett volna neki élnie, de nem tudta átélni, azért mert ő maga sem volt képes azokat az igazságokat a lelkében feldolgozni és meg is cselekedni.** Tehát mindezek nagyon nagy hibák a spiritiszták, a szellemekkel foglalkozó emberek életében. Ezért nem nagyon jó az ilyen társaságot keresni, akik csak dicsekedni tudnak azzal, hogy ők mit értek el, s milyen nagy dicsőségben vannak, holott mindez nem igaz, hanem csak ki van színezve, és ha egyik-másik lélek alkotott is valamit, az az első alkalommal rögtön összedől, mert nem tud a másik emberben olyan gondolatot és érzést előhozni, hogy az is megtalálja lelkében azokat a gondolatokat, amelyeket jónak, helyesnek lát, azonban lelkében ezt, mint szépet, jót és kívánatosat mégsem tudja úgy helyre tenni, mint ahogyan kellene. Sokkal jobb azért, ha az ilyen emberek nem beszélnek arról, hogy ők a szellemekkel foglalkoznak, mert ezek csak kárt tesznek, és azt a kárt sokkal nehezebb aztán megint kiigazítani, és így semmiképp nem tesznek jót az emberek között. Sokkal helyesebb, ha azok a spiritiszták - vagy mondjuk - vallásos emberek cselekszik a jót. Cselekszik és beszél is azt, mivel csakugyan érdemes az emberek lelkét - mint olyant, akit még át lehet formálni, át lehet alakítani - jó és igaz dolgokkal megajándékozni.

Ezeket nagyon jól teszik azok, akik hisznek és meggyőződéseik vannak, ha ezzel embereket megajándékoznak, és ezt az ajándékot nem úgy adják, mintha az az ő dicsőségükre használna, hanem úgy, mint aki kapta, mert az az ő részére is az isteni kegyelem ajándéka ebben a formában, és ha az isteni kegyelem bízza rá azt, hogy neki és mindenkinek aki igaz hittel kéri és imádkozik érte az Úrhoz, megadja ajándékait. Az isteni kegyelem megvilágosítja

neki az utat, amelyen a földi életben járnia kell, hogy a lélek ne juthasson a sötétségbe és ne jusson a tévedésbe. Helyesebb, jobb ha mindezeket szépnek és jónak találja, és elhiszi, sokkal inkább, mintha valaki nem hiszi el, csak beszél valamiről, aminek nincs semmi meggyőző ereje a másik ember lelkében. Azért nem olyan könnyű valakinek átmenni a tú fokán, mert ez olyan, mint aki keresztülmegy, ha ott egy kicsi út van is, de a helyes úton is megáll és körülnéz, hová, merre lépjen a következő lépésnél, hogy le ne essék és el ne essen, mert az emberek világa telve van csupa hiúsággal, rossz érzésekkel, és igyekeznek mindent ami hit, ami Istentől való, azokat lekicsinyelni, esetleg tréfálkozás közben ezekből egy mosolyra, egy nevetésre való dolgot előhozni. Mindezekről a komoly hívő ember tartózkodjék. Mert az emberek értelmetlenek, amíg nem jön el az idejük, hogy felébredjenek és meglátassák az utat, amelyen a léleknek járnia kell. *Nem tudom, hogy helyesen és érthetően adtam-e elő ezeket, de mint látjátok, nincs egészen rendben az eszköz, aki mostan nekem kézben van*¹. Azért legyetek hálásak, hogy ha az Úr ad tinektek bizonyos megértésekre valókat, hogy a lelketek mélyebb és nagyobb világosságot nyerhessen még akkor is, ha a szavak nem egészen helyesen jönnek ki. De én azt mondom, eljön az idő, amikor majd minden jobb és szebb lesz és könnyebben is érthető az emberi lelkek számára.

S akkor, ha nem is tudtok a magatok elgondolása szerint egészen belehelyezkedni azokba a gondolatokba, amelyeket tán helytelenül vagyok kénytelen egyszer-egyszer mondani, de úgy vegyétek, hogy vannak idők és lehetőségek, amikor a legjobban elinduló kocsiban is elfárad az a ló, amelyik az embereknek talán nem egészen jó formát mutat, de azért valamennyire mégis előre lehetett jutni vele². Talán meg lehetett érteni, talán lehetett abban va-

¹ Nem véletlenül fordulnak elő érthetetlen mondatok is a nyilatkozatban.
(a Szerkesztő)

² Itt is, és még a következőkben is arra utal N.SZ, hogy látja a médium fáradását, állapotának romlását.

lamit kiformálni, tehát vegyétek azt úgy, hogy nem a dicsőség elnyeréséért, hanem azért van, hogy az emberek tudják azt meg, hogy mindennek van ideje és lehetősége, így azok az idők, amelyek bizonyos formában az emberi testben kiképződtek, és betegséghez hasonló formában jelennek meg, akkor az a betegség mégis van, hogy ha nem is látszik meg olyan nagyon. Mert vannak a léleknek is, meg a testnek is, különböző betegségei, fájdalmai, és mint ahogyan ti is látjátok, az elfáradt lélek éppen úgy van, mint az elfáradt ló, amelyiket csak arra használnak, hogy tovább vigyék egy-egy rövid úttal azokat, akik szeretnének előbbre jutni. Azért, ha nem is olyan tökéletesen, de mégis előbbre lehet jutni, egy ilyen kis beszélgetéssel is, mint amit ma adtam nektek. Ilyen az az út is, ameddig a mi Urunk, Krisztus megszületett, ameddig teljesen testbe öltöztetett. Minden léleknek van egy olyan útja, hogy abban elfárad, és ennek az elfáradásnak velejárója azután, hogy bár ez nem az, amikor az agy és a gondolatképző szervek megbetegedéséről van szó, hanem kimerüléstről mindazokban a küzdelmekben, amelyeket az élet bizonyos emberekre, bizonyos lelkekre akarva, nem akarva mintegy ráfreccsent és az ránehezedik.

Ez a ránehezedés, mint egy betegség, úgy jelentkezik a tudatban és az érzésekben. Tehát vegyétek úgy, hogy vannak elfáradt idők és elfáradt lelki és testi dolgok, amelyeket nem is lehet alakítani, formálni. - Bár én most nagyon sokat és szépet akartam tinektek mondani - mert hiszen ez a legszebb, amit mondani lehet - de ha az erő megkevesbedik, az emberi lélek nem olyan könnyen alakítható át - még akkor sem, ha a legjobbat akarja, még akkor sem, ha mindenre kész. - Azért gondolkozzatok azon, amit mondtam, és amivel közelebb akartam hozni a ti lelki felfogásotkhoz, a Krisztus megjelenését. S mint ahogyan meg is van írva, következtek a csodák, amiket az ember nevez csodáknak, de valójában azok nem csodák, hanem azok a dolgoknak a saját formáik szerint való megjelenése. Mert amikor a mi Urunk mindnyájunk előtt áll, azoknak, akik mindezeket átélték, akkor nem ugyanaz volt az érzésük, mint amikor a kereszt alatt állt az a csoport. Úgy gondolták

és úgy hitték, jaj miért kellett ennek így lennie? Ki volt az oka? Másképpen kellett volna ennek történnie! Magában így gondolta mindenki, mert annyira elítélte azt az egész, nagy szenvedésteljes, rettenetes halált. A szívekben megindultak mindazok a fájdalmak, amelyet az ember nem tudott eltitkolni, mert mindenki könnyezett, sírt, és magában elítélte mindazokat, akiket ebben hibásnak láttak és hittek. Az pedig, Aki szenvedett, Az nem mondott semmit, nem szólt semmit erről, nem tartotta érdemesnek, hogy azokat a dolgokat felhozza, hogy annál keserűbb legyen a szerető emberek lelkében az, amit az Úr magára vállalt. Mert nagyon nagy fájdalom, és nagyon nagy szenvedés annak csak az átélése is, aki azt látta. És mindez miért? **Ő odaadta az életét, amit azért vett magára, hogy az emberek lássák, hogy tévedéseikkel, tévelygéseikkel mit cselekszenek.**

És az emberek úgy értelmezték, hogy mindazokat le kellene tisztítani a világból, akik ilyenre vetemedtek, hogy az Istenfiát ilyen gonosz szenvedéssel tudják megbüntetni azért, mert nekik segített. Azért, mert Őelőtte megnyilatkozott az ég és föld, és látta az elkövetkezendőket, látta és dicsőítette az Istent, az Ő Atyját, hogy mindezeket megcselekedhette azért, hogy valamiképpen el ne vesszen azokból egy is, akiből még - arra is lehet gondolni, hogy - lesz talán egy bűneit megbánó igaz, és szent munkát elvégző lélek. Ezeknek a szerető lelkeknek az érzésvilágába, azután, amikor a sok csoda megtörtént, az isteni kegyelem az emberek lelkében új világot mutatott meg, ez az új világ itt új érzéseket, új gondolatokat, új törekvéseket hozott, és ez az új világ megelevenedett, és Isten útján haladó emberekké - azaz nem is emberekké hanem - szellemekké, lelkeké lettek, olyanokká, akik önmagukat is feláldozták, hogy az Isten igazságát megrögzítsék és valósággá tegyék. Tehát ez az igazság. Ez az isteni szeretet, ez az isteni nagy egység akarata, amelyet az Isten minden érző lelkeknek elébe adott, hogy lássák azt, hogy vissza kell térni minden léleknek abba az otthonba és azon az úton, mert a lélek csak a

megpróbáltatások útján tud nagyvá és igazvá, önmagát feláldozóvá lenni, mert hiszen minden egyébnek el kell pusztulnia, ami valaha is a gonoszt, a téveset hagyta érvényesülni.

Emberek! Gondoljatok arra mindnyájan, hogy mindenkinek vannak szenvedései, gyötrettetései. Nem mindig azért, hogy az azt megérdemli, hanem azért, hogy minden élőnek, akik élnek és éltek, át kell esnie azon, hogy a hibát, a bűnt le kell vetközni az utolsó pontig, mielőtt felemelkedik abban az isteni magasságba, ahová mindnyájunkat és mindnyájatokat oda hív az isteni szeretet, hogy ismét olyanokká váljunk és váljon a mindenség, mint amilyené és amilyenekké teremtette Isten őket: Tisztákká, igazákká, szépekké, tökéletesekké. A jószág, a dicsőséges forma mindenütt mindegyiken látsszék. Mindegyiken a Krisztus fénye ragyogjon, aki feláldozta magát azokért, akik vétkeztek, akik nem tudtak különbséget tenni jó és rossz között, mert cselekedték a rosszat és azt hitték, hogy jót cselekszenek.

Azért nagyon kell vigyázni, hogy az ember sokszor a jóakaráttal is ne cselekedjék rosszat, vagy hiábavalót. A gyengék még nem tudják, nem ismerik a jónak azokért való szenvedését, akik még nem értik a Krisztust. Mert minden bűnös lélek megcselekszi a rosszat, a hiábavalót, amit tulajdonképpen nem szabadna. Mégis megcselekszi. Nem azért, hogy ő rosszat akar, hanem mert még nem tudja, hogy ő most rosszat cselekszik. De tudta az Úr, hogy miért jön a Földre. Az Úr tudta, hogy ezzel meg tudja menteni őket, hogy a gonosznak hatalmát, erejét megtörni csak azzal lehet, hogy el kell túrni a rosszat, és jót kell cselekedni, mindannak ellenére, hogy Vele rosszat cselekedtek. Minden gondolat, minden érzés az isteni szeretetnek emberekhez és vétkezőkhöz való példa mutatása ez, hogy az emberek lássák az Istennek nagy jószágát, dicsőségét, örökkévaló nagy szeretetét és **térjen meg mindenki az ő hiábavalóságaiból, bűneiből és igyekezzék, hogy ami jót cselekszik, azt jól cselekedje és az igazságnak adjon első részt.** De nem annak az igazságnak, ami büntet, hanem annak, amelyik szeret. Azért szeressétek ti is egymást.

Szeressétek még azokat is, akik még nem tudnak szeretni jól, még nem tudnak becsületesen élni és formálódni, azért hogy ezek is meglepődjenek, mint ahogyan meglepődnek azok, akik látták Krisztus szenvedését, és azt igazságtalannak, gonosznak találták, hogy hogyan lehet azt megcselekedni. Minden ember, aki a Földön élt és él, mondhatja, miért kellett ennek így lennie? Az ember nem értette meg az Isten segítőkészségét, aki Önmagát áldozta azért, hogy megmentse a bűnös világot, és megtérhessen a maga isteni hazájába, ahová elkészítette az Úr a helyet mindnyájunknak és mindnyájatoknak, tehát ne sírjatok, ne jajgassatok azért, ha szenvedni kell. Mindig kellett szenvednie az embernek, mert sok a bűn, sok a hiábavalóság, sok a felettébb való nem szükséges cselekvés. Mert rosszat cselekszenek. Miért? Mert nem tudják, hogy mit cselekszenek, nem tudják azt, hogy mindenért fizetni kell, mert nem léphet senki egy lépéssel sem előre, csak ha azt a lépést megtisztította a lelkében attól a bűntől és hiábavalóságtól, amelyet ő vitt véghez, vagy amelyet ő szándékozik véghezvinni. Meg kell gondolnia minden léleknek, hogy mikor mit cselekszik, hogy az Isten az ő igazságával hogyan és miképp fogja eligazítani, mert hiszen sokan vannak, akik nem hiszik, hogy ők vétkeznek, sokszor csak hiábavalóságnak látszik az, hogy mit és hogyan beszél és cselekszik az a másik lélek, aki a földi testben van. De ti ne cselekedjétek azt, mert mindenért meg kell fizetni. Aki előtetek járt és jár, Aki nektek a ti üdvösségeteket munkálta, a Krisztus lejött ide az Ő Fényhazájából, hogy titeket felemeljen magához, az Ő szeretetével, áldozatával.

Azért ha szükséges és némi áldozatot kell is az embernek hoznia, akkor se panaszkodjatok, ne keseredjétek el, hiszen hol vagytok ti? Nem a mennyben, a dicsőség világában, hanem itt a bűnösök világában, ami telve van csupa elrontott felfogással, elrontott érzéssel és törekvéssel. Ebben a világban jó, hogy ha az ember Krisztusra tekint, aki lejött, hogy mindazok, akik meglátják, megérik Őt és hisznek az Ő igazságában, hisznek az Ő cselekedeteiben, hogy mindezek kellett ahhoz, hogy a szegény bűnben alá-

esett embert meg tudja menteni az örök fájdalomtól, szenvedéstől, gyötrettetéstől. Tehát ha megpróbálja az emberi lélek azt, hogy Krisztus útján haladjon, akkor kell hogy találkozzék mindezekkel. Ez alól senki nem vonhatja ki magát. De a Krisztus kegyelme és ereje, a Krisztus nagy és dicsőséges - mindent átható, mindent felülmúló - áldozata, az itt van közöttetek, itt van bennetek. Ha hisztek! Ha hiszitek, hogy kiemel titeket mindezekből a szenvedésekből, mert Ő kifizette a bűnöknek az árát az Ő Földre való jövetelével, s valakik hisznek Őbenne, megtalálják mindazt a boldogságot, amiről Krisztus beszélt, amit ígért mindazoknak, akik hisznek az Ő igazságában, s mindabban amit Ő adott a világnak. **Az ember nem tudja átérezni, nem tudja megérteni a maga bűnös kicsiny voltával, hogy Krisztus mit adott - mit adott! - az embereknek, az emberek megmentéséért, mert mindazt, amit Ő nagy áldozattal ideadott a világnak azért adta, hogy a világ tudja meg, hogy az ember kicsiny a jóban, gyenge az igazságban.**

Így tehát nem cselekedhet jót, csak rosszat tud tenni egészen addig, ameddig Krisztusnak a nagy munkáját meg nem ismerte és Hozzá nem folyamodott, hogy adjon erőt és világosságot, és ezáltal még aki a rosszat megcselekedte, azt is megmenthesse az életnek, hogy legyen az is a Krisztus követője ezáltal, és elveszzen a gonoszság, megsemmisüljön a nagy tévedés, amit az emberek, az első emberek is elvétettek. Elvétettek és eltévedtek, mert nem úgy fogták fel a dolgot, amint nekik kellett és szabad lett volna cselekedniük, ahogy azt az Úr eléjük adta. Mert az embereknek eléjük van adva, hogyan kell nekik az igaz úton haladni, és ha szükséges, még áldozatot is hozniuk kell minden jaj nélkül, minden neheztelés nélkül. Az embereknek mindezeket el kell szenvedniük úgy, mint a maga részére az Istentől adott javakat, mert az ember soha sem tudja, hogy mikor miért kell neki szenvednie és hogyan lehet, miképpen lehet szenvedésével esetleg egy régi hibáját talán jóvátennie. Vagy hogy legyen ami erőssé teszi az ember lelkét a bűn ellen való küzdelemben, hogy előre meggondolja és előre kidolgozza a lélek magában mindazokat, amiket

a hibák miatt el kell majd neki szenvednie. Mert a bűn benne van az emberi lélekben, és annak együtt kell lennie, hogy mind az ember, mind a lélek együtt szenvedjen attól, hogy ne építse lelkében azokat a különös vágyakat, törekvéseket kívánatossá, amelyek esetleg ha fel nem dolgozza őket, akkor a lét újra megkeresi és megtalálja. Az első szenvedés jobb annál, minthogy sok hosszú szenvedéssel még mindig ne tudjon az ember a tulajdon részére - egy bizonyos tiszta és szent életet kiépíteni. Ezt kiépíteni csak a Krisztus segítségével lehetséges, mert a Krisztus segítsége - amiért Ő a Földre jött - az a legnagyobb kincs, az a legnagyobb dicsőség, amit egy ember elérhet, ha látja, hogy meghallgatta az Úr az ő könyörgését.

KRISZTUS KÜLDETÉSÉNEK CÉLJA(*)

Már eljöttem végre, mert hallottam, nagyon óhajtasz velem beszélni. A mi Urunk utolsó estéjének emlékezésébe merülve jártam azokat a helyeket, és időket, melyeket együtt töltöttem Vele, és magammal vittem a jövő nagy és boldog reménykedését is, mert enélkül a reménykedés nélkül nagyos sötét és nagyon szomorú a jelenben járni. Amikor az élet és a halál együtt jár, harcol és viaskodik a győzelemért. Ha a halál sötét árnyéka rávetődik valakire, vagy valamire, elborítja félelemmel, rettegéssel, és az élet menekülni akar a félelmetes árnytól. Mert ez a félelmetes árny megfosztja mindentől, ami szép, kedves és kívánatos az ember lelke előtt. Ezen az estén pedig a halál árnyéka borult az élet tökéletes ragyogására, mert még nem volt „feltámadás”. Az emberi lélek előtt még nem volt bizonyosság és valóság az a mindegyképpen való igazság, hogy van örök élet, van folytatása az életnek. A bűn büntetése a halál - a megsemmisülés képze -, hogy az ember féljen tőle, és amíg a lélek fejletlen állapota tart, amíg a tudatában meg nem világosodik az élet örök folytatása a maga tökéletes követelményeinek felfogásával és megértésével, addig

legalább a félelem visszatartja a bűnök elkövetésétől. Mert minden bűn kilépés a törvényből, és azt a hézagot, amit a földi ember lelke a bűnnel maga után mintegy szakítást, folytonossági hiányt visszahagy, azt a sátán tölti be a maga eltévelyedett, hazugságból felépített igazságával. A Földön ez erősen érvényre van emelve, mert a földi test maga is az ellentét törvényének produktuma, megtévedt lelkek téves felfogásából eredő formája.

Azonban Isten ezt a tévedésből eredő helytelen formát a megterés eszközének hagyta meg, ebben a formában szenvedve végig mindent, ami az igazságtól eltér és megvalósul, hogy az emberi lélek belássa tévedését és keresse az igazságot. S amikor azt megtalálta és felismerte benne azt a helyes utat, amin az igaz örömet és igaz boldogságot megtalálhatja, akkor mivel az igazságot magáévá tette, azt többé már senki el nem veheti tőle. De mi az igazság? Ez sarkalatos és örök kérdés, amely kérdés marad a bűnös emberiség előtt mindvégig, mert hiába történt meg az a mindegyes valóság nagy áldozat Isten elsőszülött Fia részéről, ha az ember csak azokról a külső eseményekről vesz tudomást, amik ezen az estén és az utána következő napon megtörténtek. Azonban a megváltás nagy misztériumába nem akar behatolni, hogy ez miért történt meg, és miért kellett ennek így lennie. Az igazságnak, a szeretetnek, a tökéletes jónak miért kellett ezt a legrettegetesebb szenvedést és gyötrelmes halált így végig szenvednie? Az írások szerint az emberek bűnei miatt kellett kiengesztelni az isteni igazság merev törvényét, hogy ezzel a kiengeszteléssel az emberiség megváltását kieszközölhesse, és ez a cselekedet az emberiséget megváltsa a kárhozat törvényétől, az örökkévaló szenvedéstől. A külsőben megtörtént dolgoknak mindig van egy belső rugója, oka, ami az embert cselekedetekre ösztönzi.

Ez a belső ok az, ami akár beszédben, akár gondolatban, s végül a cselekedetben kijelenti magát, és szétszórja az önmagában kitermelt felesleget, amellyel a tulajdon lényét akarja megsokszorozni és ezzel akarja önmagát körülvenni kívül és belül. A természetnek ez a folyton megújódása nemcsak a fennmaradást, hanem a folyton nagyobbodást is célozza. Ez a nagyobbodás már a

teremtésnek egy bizonyos csíráját is magában hordozza, amely a mennyei természetnek lefokozott formában való lassú érvényesítési vágya és akarata. Ezt a tudatban meg nem világosítható akaratot, mint ösztönt hordozza az emberré lett - a paradicsomból kiűzött - szellem magában. Mivel ez az ösztön a tévedés miatt elvesztette a helyes irányt, így az ember nem teremthet törvényes úton-módon maga körül maradandó világot, mert meg kell halnia. El kell hagynia azt a létközpontot, ahol az ő lelki természete magát kifejezte. A testet, mint eszközt át kell adni a természet feldolgozó erőinek, hatalmainak, hogy mindent a maga helyére illesszenek be. Amely erőket a szellem az igazság törvényében dolgozott fel, azok megsokszorozódva életképes lelki és szellemi csírázásnak indulva, folyton újabbat és tökéletesebbet teremtenek tovább, az idők végezetéig. Az ember bukott szellemlény. Bukásával azokat a neki nyújtott erőket az élet sokszorosításához adott lehetőséget is átította az ő tévedéseinek, bűneinek árnyékával. Így önmagától semmi jót és igazat nem tud életében cselekedeteivel létrehozni, tehát folyton tart az esés, a lefelé hullás, és vele a szenvedés, a fájdalom, a meg nem értés, a gyűlölet, a bosszú, a kegyetlenség, a pusztítás.

A tökéletes Isten-fia, a maga nagy szeretetével leszállt a bűn posványos világába, felvette az emberi testet, a bűn alkotta ideiglenes állapotot, hogy a legmélyebben élők, a vezeklők, a szenvedők, az igazság után vágyódók lelkét megkeresse, és kivezesse a bűn által már-már lehetetlenné tett állapotokból. Új világot teremtett, a régi megsemmisülésre ítélt helyett, hogy megmentse és kiemelje azokat a lelkeket, akik már minden remény nélkül vonszolták a bűnök miatt életüket. Ezeknek szólt a tanítás. Ezekhez szóltak a csodák, hogy a lélek ébredjen fel a maga igazi rendeltetésének tudatára. A bűnben szerzett hatalom hordozói nem figyeltek fel, mint ahogyan földi életben a test örömeit élvezők sohasem figyelik az idők járását, pedig mindig voltak és vannak korszakok, amelyek egy-egy szellemcsoport feltűnését és letűnését jelentik.

Ilyen ez a mai letűnő korszak is, amely felemeli azokat, akik az égi jelekre figyelnek, és elsodorja azokat, akik a jelenbe elérték

azt a mélypontot, mely a távozókat választja ki a Földön. Az isteni Küldött a legmélyebben bukottakért is leszáll, hogy a megtévesztés szellemének kezéből kivegye azokat, akik felfigyelnek és hisznek az isteni üzenetnek, az evangéliumi igazságoknak, melyek szerint a test nem használ semmit. A test okossága, ügyessége, tudománya mind elvész a halál műhelyében, mert ezek is csak eszközök az Élet kezében. - A halál a test törvénye, a lélek törvénye azonban az Élet.

Aki múlandó életében a lélek törvényét juttatja érvényre és az igazság szerint él és cselekszik, vállalja a szeretet áldozatát, az sokat szerez magának, mert az él. A mi Urunk a bűnnel, a halállal vette fel a harcot, azért kellett a szenvedések mélypontjára alámerülnie a tisztának, az igaznak, hogy a szenvedők, akik az élet terhét hordozzák, ne legyenek reménység nélkül. A szenvedések képesítik ugyanis az embereket az igazság keresésére, mert akik szenvednek, azok már az igazsággal együtt járnak. A szenvedő Krisztus magához vonzotta a világ szenvedő lelkeit, és vigasztalást nyújtott azoknak is, akik a bűneik miatt - és azoknak is, akik az igazságért szenvednek. Aki a szenvedőkön könyörül, az a saját maga szenvedéseit kevesbíti, mert mindenkinek szenvednie kell a bűn miatt, mivel a bűn szenvedtetni az embert. A bűnt megfékezni, a bűnnel való közösséget megtagadni: ez az isteni akaratnak a Földön való érvényre juttatása. Az igazat szenvedtetni anynyi, mint Krisztus keresztjét hordoztatni azokkal, akik az Úrral járnak. A szenvedések mélypontján a gonoszság elérte célját, és örült diadalának. Azonban, amikor az Úr meghalt, a Föld megszerkesztett az ítélet miatt, ami felette végbement.

Az ellentét eszméje, hatalma egyszerre megszűnt, mert a szellemi szférák, amelyekben a jó még nem halt ki egészen, felszabadultak az átok alól. Az új igazság, a megtérés igazsága új életlehetőségeket nyitott, és nagy csoportoknak nyílt meg a kilátás arra, hogy a Földre jöhessenek, megtérjenek, és üdvözüljenek hit által. A hit pedig nem a külső formákban van, hanem a bűnök elhagyásában, élő és hatóerővé pedig az Úr törvényének a földi életben való megvalósításában lesz, mert ahol ez a hit él, ott van az Ő

lelke. Akikben az Úr lelke az irányító, abban Ő az életre - az örökéletre - képesítő erő és hatalom, mert az ilyen már a földi testben meghalt a bűnnek és feltámadott az Úrral együtt, mert az meg sem hal, csak a test válik le róla, mint egy elhasznált hüvely, ami már nem tarthatja fogva a lelket. A bűn halála a lélek feltámadása. Az Úr búcsúzása az embernek a magába szállása kell, hogy legyen, mert az Úr elhagyta a Földet, de uralkodik felette, mert megváltotta a bűntől. Megtisztítja az olyanokat az Ő szenvedéseivel, akik hisznek és Vele szenvednek azok miatt a bűnök miatt, amelyekben nekik részük nincs. Az élet forгатaga hol felemeli, hol lesújtja azokat akik az isteni igazságot igyekeznek szolgálni, de akár felemel, akár lesújt a forгатag az Úr mindvégig velük van azokkal, akik lelkükben hordozzák az Ő igazságát. Készüljétek! A lélek érzése egygé teszi azokat, akik Őbenne egygé lesznek. Isten veletek!

SZÜKSÉG NÉKTEK ÚJONNAN SZÜLETNETEK! (*)

Jók voltatok és eljöttünk, hogy üdvözöljelek titeket testvéreim, az Úr Jézus Krisztusban. A szeretet melegsége, az értelem világossága, a bölcsesség mindent átfogó nagy és erős hatalma azokat keresi meg, minden korban, akiket kiválasztott elejétől fogva, s akik annak a kornak eljutottak úgyszólván a csúcsáig. Akik fáradtságos munkával, töretlen hittel és reménységgel, érzelmileg és értelmileg oda feljutottak az életüknek arra a fokára, ahol fel tudják fogni és meg tudják érteni azokat a tényeket, amelyek nemcsak a múltó világban, hanem az egész világmindenségben, a teremtőerővel mintegy összeforrva tovább teremtenek, tovább alakítanak, formálnak, és új világot, új létállapotokat alakítanak azoknak részére, akiknek lelke megunta és belefáradt a bizonytalan törekvésekbe. Ezek azok, akik a testen keresztül akarják elérni azt a boldogságot, azt a megnyugvást és békességet, amelyet az Isten az emberi léleknek a legelrejtettebb részébe írt be letörölhetetlen betűkkel és megsemmisíthetetlen, erős, ragaszkodó, a végsőkig

kitartó erővel. Ez az erő mindig erősödik, mind jobban világosodik, és emeli tovább azokat a lelkeket, akik megértették és tovább is megérteni akarják azokat a titoknak látszó bölcsességeket, amelyeket ingyen kegyelemből oszt szét a teremtő Isten azok részére, akik régen szerették volna már elérni azokat, de képtelenek voltak eljutni odáig, hogy a földi, világi életbe a végső pontot odatehessék, hogy immár nem tartoznak többé e világhoz, hanem új világot teremtenek. Azaz teremt velük együtt az örökkévaló Isten.

Azonban ez a teremtés, ez a munka nem azt jelenti, amit a világ emberei rövid földi életükben elgondoltak magukban, hogy tudniillik újabb hatalmat szereznek és így másokon tovább uralkodjanak. Hanem éppen ellenkezőleg: ez azt jelenti, hogy magukat kicsinnyé tegyék, hogy eléggé elfogadók lehessenek az örökkévaló Isten igazságával szemben. Ugyanis tulajdonképpen ezen fordul meg világok sorsa, hogy azok a teremtettek, akik a különböző lehullott apróbb-nagyobb világokban élnek, szenvednek, remélnek, minden akaratukat és erejüket egybefoglalva: új világokat tudjanak maguknak teremteni. A lehullott, elbukott kicsiny isteni szikrák hiábavaló okoskodása és erőlködése az, amely megtörik az isteni Akaratnak egyetlen kicsiny pontjánál, mert az az isteni Akarat Törvény. Az az isteni Akarat: Fény, Világosság. Ez a fény bevilágít a teremtettek lelkébe. És ha ez be tud hatolni, és át tudja világítani azoknak a lelkeknek a legkisebb részecskéjét is, akkor a teremtett léleknek az utolsó kicsiny, még egy porszemnél is sokkal-sokkal kisebb utolsó részecskéje is áthatódik ezzel a fényvel, és akkor érti meg a nagy gondolatot, a nagy célt, amiért őt az életbe helyezte és az étellel megajándékozta az örökkévaló Isten. Addig hiába erőlködik, hiába tanul, hiába hiszi magáról, hogy elérte, vagy elérheti a maga gondolatának megvalósítását. Addig hiábavaló minden erőlködése, dacolása, akarása azzal az isteni Akarattal szemben, amely őt az életbe hívta, azaz megteremtette.

Tehát boldognak nevezem mindazokat, akik nem erőlködnek, akik nem akarnak, akik nem akarnak mindenről tudni, mert érzik azt, hogy az úgysis képtelenség és lehetetlenség. A bukott lélek

nem érhet el odáig, ahol ezeket az ismereteket megszerezheti magának, csak a kegyelem útján nyerhető el minden. Csak az isteni Akarat előtt meghajló léleknek van hatalma, de nem azért, hogy uralkodjék, hanem azért, hogy azzal a szeretettel, azzal az igazsággal, azzal a jóakarattal behintse a körülötte lévő bukott eredményeket, hogy azok is telítődjenek világossággal, szeretettel, és tökéletesedjenek azzal együtt, aki őket megteremtette, vagyis az ő életével és cselekedetével a létbe hozta. Testvéreim, hallhatjátok, láthatjátok a ti korotokban, ahol tapasztalnotok és látnotok kell, hogy minden mozog és minden elégedetlen, minden akar, minden fárad azon, hogy ő maga kiemelkedjék a saját bukottsága által megteremtett világból, és felhatoljon az egekbe az ő akaratával, az ő gondolkodásával, és az ő addig elért eredményeivel új dacolása kezdhesse az őt megteremtő Hatalommal, mert ő akar uralkodni. Az embernek és a lelkeknek azonban be kell látniuk, hogy ez az akarás hiábavaló. Mert az ő akarásuk nem Isten felé, hanem Istentől el-felé vette az irányt. Nem Isten felé, hanem az Istentől eltávolodva akar új világot teremteni az ő tudományával, akarásával, addig megszerzett erejével. És mindez a törekvés csak annyit jelent, mint egy buborék kis ideig való dicsősége, amelyen egy pillanatra visszatükröződik a Nap fénye.

Amde a következő pillanat már csak azt hozza létre, ami tulajdonképpen az ő lényege, amely nem egyéb, mint a megsemmisüléshez vezető akarat és cél. Neki nem ez a célja. Azonban a teremtettségnek a célja az, hogy minden, amiben nem az isteni Lényeg, az isteni Törvény és Akarat jutott kifejezésre, avagy kifejezésre jutni akarása az éltető erő, annak össze kell roskadnia, meg kell semmisülnie, mert az isteni akarattal nem dacolhat senki és semmi. Emberek! Emberek, ilyen kicsiny kis buborékok vagytok a teremtettségben, amikor az élet egy pillanatra megfényesíti annak a buboréknak képét és megcsillan benne a napsugár: az isteni Lényeg. Mert hiszen Istentől teremtett lelkek, szellemek vagytok mindnyájan, és ez megmarad mindaddig, amíg az az isteni Akarat egyszer-egyszer megcsillan benneteket, rajtatok, azokban az eredményekben, amelyek életutakat kísérik. Ezért lehetetlen,

hogy ne lássa az ember, amikor az életébe és a világ életébe, betekint, és látja egy bizonyos célnak a felfelé emelkedését egy bizonyos fokú dicsőségig, majd azt, hogy az hogyan omlik össze és hogyan semmisül meg maga alá temetve mindazokat, akik ebben a munkában részt vettek értelmileg, érzelmileg, és akik lelkierejüket beleadva, fáradozásukkal, verítékükkel, életerejükkel, nagyot akarásukkal ezeket az úgynevezett kolosszusokat megépítették. Ezeknek látniuk kell, miként semmisülnek meg ezek, mert hiszen mind-mind a múlandóság törvényébe hull alá az isteni Akarat nélkül. Tehát azt kérdem én: miért építkeztek? Miért keresitek ti földi emberek azokat a nagy - elöttetek nagy - dolgokat, amelyek nem mások, mint a buborékokon megcsillanó napfény, ami pillanatig fénylik, világít, aztán összeesik és semmivé válik?

Keressétek az örökélet dicsőségét, az isteni szeretetet, az isteni jóakaratot, az abba való beleolvadást, az alázatosságot, ami az emberi lelkét és minden teremtett lelket közelebb visz - minden pillanatban közelebb - az örökkévalóság Urához. Akinek az akaratába, akinek a dicsőségébe, fényébe, világosságába beleolvadva szintén örökéletűvé válik, és az örökéletnek azt a boldogságát élvezheti, amit kezdettől fogva a teremtés pillanatában az örökkévaló Isten az ő részére, mint az ő eltulajdoníthatatlan, kisajátíthatatlan jussát beleolvasztotta, bele adta, ami nagygyá, hatalmassá teszi őt, ha az ő teremtő Atyjának mindvégig engedelmeskedik. Ez a különbség az elbukott embercsoportok lelke és a hívő emberi lelkek között. Ez az a két út: az egyik felfelé, a másik lefelé választotta meg a maga irányát. Ti tanúi voltatok a ti életetekben azoknak a nagy akarásoknak, a hatalmaskodásoknak, egymás fölé emelkedéseknek, mindannak a harcnak, ami a tűréssel, az engedelmességgel együtt tette ki az emberiséget, az emberiség célját, irányát. Az isteni akarat mind az időben, mind az örökkévalóságban megtartja a maga lényegét, elgondolását és elrendelt akaratát, mert tökéletes. **Tehát a tökéletességre igyekezni a maga csendességében, tűrésében, reménységében Istenben való bizakodással: ez az embernek a legnagyobb kincse, a legnagyobb ajándéka, a legnagyobb hatalma az egész**

teremtettség felett. Aki ezzel rendelkezik, akinek ez a vezérlő csillaga, az eljut a célhoz. Azt felemeli az Isten, annak bocsátja meg tévedéseit, bűneit és az ilyenekkel tölti meg az örökkévalóság világait. Bár hiányosan, de talán sikerült valamennyire az én gondolataimat a ti lelketekbe beleültetni, hogy lássátok meg mennyire kicsi, semmitmondó, jelentéktelen, színtelen valami az, ami az emberi életben az embernek csak a küzdést, akarást, a múlandóban való elhelyezkedésének legapróbbra való kidolgozását, mint erőket az emberi lélekben elhelyezi.

Ez a jelen, ez az élet, amiben éltek, ebben a múlandóban ez mind ezekből áll, és az ember mindannak ellenére, hogy tudja érzi, sőt valamennyire hiszi is mindazokat, amelyről olvastatok, amiről oly sokszor beszéltem tinektek, - és mégis: egyszer-egyszer előrenézve a lelkének nagyobb akarásával, nagyobb remény-ségével, vágyával, hitével, örömeivel vissza-visszatekint az anyagra, a múlandó földi életre, a múlandó életnek egészen apró, kicsiny kis dicsőségére, ami tulajdonképpen semmi. Mert az csak annyit jelent, mint az üvegcserepen megcsillanó napsugár. És még ti is, ti is! - ennek hódoltok, mert sokszor elfelejtitek, hogy nem ezért vagytok itt. Nem ezért világította be az Isten könyörülettel és szeretettel a ti életeteket, hogy a lelketeknek nagyobb érdeklődésével, az értelmetek nagyobb fényével mégis a múlandót tekintsétek nagyoknak és értékesnek, amiért érdemes fáradni, küzdeni, mert hiszen ha csak a mindennapi kenyeret kéritek, akkor is eléritek azt, ami szükséges a létfenntartásához. Mert lám, Isten még az utolsó kis hangyáról is gondoskodik, miért ne gondoskodnék az Őt hívó, kérő és Őt követő emberi lelkekről. Az embernek kár lelkének erejét erre a célra összpontosítania. Kár a földi, testi erőit elpazarolnia és a halálhoz jutnia közelebb azzal, hogy a múlandó földi kicsi értékű, sőt, semmit érő dolgokért küzdve az ő saját emberi testét és testi erőit pazarolja el. Nyissátok fel a ti lelkeiteket, a ti lelketek épületét, hogy itt ebben a világban élni, mozogni, alkotni, tanulni, értelmeteket csiszolni tudjátok, hogy amikor elkövetkezik az - mert hiszen elkövetkezik egészen bizonyosan, hogy mindenkinek vissza kell adnia azt amit, mint eszközt

adott neki születésével az Isten, tudniillik a testet vissza kell adnia a pornak - ahonnan az isteni teremtés kiemelte hogy újból porrá legyen, vissza kell adnia azt minden elért sikereivel, érdemeivel, csillogásával egyetemben.

És ottmarad a lélek, üresen, kifosztva reménységéből, hitéből, sőt a csalódásokkal együttvéve talán még kevesebb értéket tud magával vinni, mint amennyit a születéssel a Földre hozott. Mert tanuljátok meg, hogy az életért, a földi életért mindenkinek próbákkal kell fizetnie, és ezek a próbák, ezek ott vannak minden lélegzetvételekben. Ott vannak a gondolataitokban, érzéseitekben, törekvéseitekben, földi munkálkodásotokban. Ott vannak azoknak a céloknak keresésében, és azok megtalálásában, amelyek talán percről-percre foglalkoztatnak titeket. - És egyszer csak azt veszitek észre, hogy elfogytak a lehetőségek tibennetek, és körülöttetek elfogytak a keretek, amelyek körülvették életeteket, és ti ott álltok üresen, semmi nélkül. És amikor elérkeztek oda, ahová meg kell érkeznetek nem tudjátok abban a világban sohasem feltalálni azokat, amiket földi életetekben szerettetek volna megtalálni, mert még azt is elveszítitek, ami volt, amit magatokkal hoztatok. Igaz, hogy ez sötétre festés, de nem egészen ok nélkül, mert hiszen sokan vannak körülöttetek, akik már elköltöztek tőletek, és sajnálják mindazokat az elmulasztott perceket, amelyeket nem azokkal a gondolatokkal, törekvésekkel töltöttek be, nem ezzel értékesítették ők, amit kaptak földi életükben, mint az örökkévalóban való nagy útra előkészítést, hanem a múlandóval töltötték el, amit levett róluk a halál, a testtel együtt, és a lélek csak úgy üresen, minden felkészültség nélkül érkezik meg szegényen abba a világba, ahová tulajdonképpen tudta, hogy meg fog érkezni. Itt állnak, járnak, körülvesznek benneteket akikkel együtt voltatok, akik talán szerettek.

Talán megbecsültek, vagy véleménykülönbség miatt elhidegültek egyik a másiktól és tétova tekintettel néznek reátok, hogy ti még itt vagytok és - talán erősen hangzik, de nem tévedek, hanem valóságot mondok - hogy irigy szemekkel tekintenek reátok, hogy ti mind itt vagytok, és szerezhettek magatoknak abból a

mennyei mannából, amit az Isten hint a földi világba, amivel táplálja vándorló népét, akik lélekben Hozzá igyekeznek, de gyengének bizonyulnak a hosszú úton, a próbákon. Mert vándorló népei vagytok az örökkévalóságnak. Vándorok vagytok, és a mindennapi kenyeret, a mindennapi mannát, a tápláló életerőt Isten kegyelméből kapjátok. Bárha legyen az a legnagyobb eredmény bárha talán a saját értelmeteken keresztül alkottatok valamit, amivel talán feljebb emelkedtetek, talán valamit jelent az a magatok és mások életében, mert hiszen előbbre jutottatok, azzal eredményt értetek el. Azonban azok az eredmények ma a tieitek, de holnap már máséi. Ezek a mások, akik utánatok jönnek, akik éppen olyan éhesen vetik rá magukat az eredményre, amelyet ti itt hagytok, mint ahogyan ti nagy akarással belefeküdtetek a munkába, a tanulásba, hogy valamire vigyétek a földi életben. Azok éppen úgy fognak cselekedni, és éppen úgy fognak osztozni, küzdeni, harcolni, hogy egymástól elvehessék az eredményt, mint ahogyan ti is küzdöttetek azokért az apróbb és kisebb eredményekért, amelyek talán nem más, csak egy kis gyenge örömet, egy kis feljebb emelkedés-félét jelentettek az életetekben. És ha ti feljebb emelkedtetek, mögöttetek ott maradtak a kisebb értékűek, akik hátrább maradtak.

És így lesz ez továbbra is. De nem ez a cél. Az Isten nem ezért adta a földi életet, hogy az ember a lelki és szellemi erejét ebben élje ki, mert ezek mind csak csalfa látások, mert hiábavalóságok, mert egy a szükséges dolog: az isteni igazságot az ember lelkében munkálkodni, és tovább teremteni hagyni. Az ember pedig semmi más, mint csak az Isten kegyelmét kérje meghajolva az élet helyes leéléséhez. Mert hiszen a Földön minden csak próba, semmi sem valóság, semmi sem a tiéd, ember! Mert akkor foszt meg tőle a halál, amikor legteljesebben azt hiszed, elérted célodat. Kedves testvéreim! Mindezeket nem ijesztésképpen mondom. Csak előkészítlek titeket, mert még az egyik nem is múlt el, de a másik már itt van, amely újabb megpróbáltatást hoz az embernek, amely elé az egész emberiség állítva lesz. Az újabb harc, az újabb köve-

telés, az újabb elképzelés, ahogyan a földi ember - a tömeg - elképzeli azt az egyetlen célért való küzdelmet, hogy minél többet szerezzen meg magának a Földtől, a múlandóból. Azért mondom ezt, hogy mindezek a sátáni csábító fénycsillogások a ti szemetekben ne jelentsenek többet, mint amit azok érnek. Mert semmi sem érték, minden múlandó és minden arra van adva, hogy megpróbáltatásul legyen a földi embernek. **A megpróbáltatás pedig semmi más, mint az, hogy napról-napra, percről-percre kiválogatni az érzésben, gondolatban azt, ami örökkévaló érték és azt, ami múlandó. Ha valami nem az örökkévalóban való érték, nem érdemes vele egy pillanatig sem törődni, mert csak az a valódi, ami az örökkévalóban is érték. Az pedig az Isten beszéde, az Isten törvénye, annak megtartása és az előtte való meghajlás. Minden más hiábavalósággá válik. De amit Istenben vettetek el múlandó életetekben az megmarad. Az a tiétek és az a legnagyobb érték, amiért tulajdonképpen az életet kaptátok.**

Mert minden emberlélek alulról jön, mert alulról kell jönnie. Mert még ha a lélek magasabb értékű is, de le kell szállania arra a nivóra, ahol egyé lesz azokkal, akik felfelé törekszenek, és a magasabb szellemnek le kell szállnia oda, arra a szintre, ahol az alsóbb rendű szellemekkel találkozik. Később a földi élet folyamán válik el ki honnan jött, mert aki siet megtalálni az ő tulajdonképpen célját, az hamarabb megérti, meglátja, mi az értékes és mi a valódi, amiért érdemes küzdeni, és mi a célja, amit el akar érni. Az meglátszik már az első pillanatokban, amikor az ember értelme kezd megvilágosodni, már a gyermekkorban. A gyermekkorban mindazok előjönnek, amik vannak, és előjönnek mindazok a vágyak, amit el akar majd érni. Azután előjönnek majd mindazok a vágyak is, amik ezek fölé emelik az ember gyermekét, abban a közepes korban, amikor azt lehet mondani, hogy az élet delelőjén van. Mert azután ismét visszafelé megy, a por felé, ahonnan a test elő lett véve, ámde a lélek megtartja az eredményeket, és ahol ezeket az eredményeket - amiket magával visz - elosztják, az egyik felfelé emel, a másik lehúzza a mélybe. És ez

ellen nem tehet a földi ember semmit, sem a földi emberlelkek és azok sem, akik felülről szomorú szívvel látják ezt az elszámolást, mert azok sem tehetnek semmit. Csak az isteni kegyelem az, ami kíséri tovább az úton a további próbálkozásoknál. Mi tehát a célja a földi életnek? Az, hogy a nyomorúságokból az alantas sorsból kiemelkedhessék a lélek a magasabb, a tisztább légkörbe, ahol mintegy megtelik mindazokkal az örök értékű lényekkel, amelyek őt felfelé emelik. Meggazdagítják és nagyobbá, erősebbé és hatalmasabbá teszik, mert az a hatalom már érték, mert az a hatalom már az alsóbb rendű hatalom felett áll, és nem tartozik engedelmeskedni az alsóbbnak.

Ámde ez a hatalom a szeretet útján még mindig lenyúlhat, áldozatok árán felemelheti azokat, akiket szeret, akik jót tettek vele, akik szeretettel és segítséggel álltak mellette annak idején az ő küzdelmében, az ő fáradozásaiban, törekvéseiben, és mindazokkal a rosszindulatú vádakkal, támadásokkal szemben védelmet nyújtottak azoknak, akik a megpróbáltatás alatt szenvedtek. Mert nemcsak az a megpróbáltatás, amit szerencsétlenségnek, vagy nagy anyagi veszteségnek érez a lélek. Nemcsak a betegségek, nemcsak a halál. Éppen az, ami jónak látszik, éppen az, amiért az emberek törtetnek, fáradnak, tanulnak, gyötrődnek, hogy elérhessék, és akkor azt elveszítik: azt nagy szerencsétlenségnek, megpróbáltatásnak nevezik. - Nem! Ezek már csak eredmények. Ezek szükségesek a tisztuláshoz, a léleknek a jobb belátásra jutásához, hogy képes legyen a földi életben tájékozódni arról, hogy melyik út hová, merre visz. **A megpróbáltatás az, amikor kedvezőnek látszik, amikor jónak, fényesnek, ragyogónak látszik minden a földi ember előtt, és akkor csalja magához a világ, az eredmény és mindazok a kedvező körülmények, amelyek lecsalogatják őt az Isten útjáról, mert az sokszor lemondásokkal jár. Lemondásokkal! Miről kell lemondani? Ami hamis, ami ideiglenes, ami hamis csillogást mutat: csak arról kell lemondani, mert az igaz értékekről nem kell lemondani, azt nem kívánja**

az Úr Isten. Az igaz értékek pedig éppen arra valók, hogy kiemeljék az ember lelkét abból a posványból, amibe belecsalta a megtévesztő hatalom, a világ csábítása, a testen keresztül.

Sokszor ebből emeli ki az a megpróbáltatásnak nevezett szenvedés, tehát testvéreim, ne tekintsétek úgy, hogy az a próba, amikor az ember szenved. Az a próba, amikor az embernek kettő között lehet választania: **az Isten akarata és a test akarata, a testnek kedvező és az Istentől megígért boldogság között.** A földi világ beleesett és kérlelhetetlenül folyton süllyed, süllyed lejjebb, abba a lelki posványba, amelybe mindig mélyebbre húzza le a nagyot akarás, a naggyá, hatalmassá válás, a mások fölé emelkedés, a kiváltságos helyzetek elnyerésének vágya. Ez hamis csillogás. Ez a lelket hamis útra viszi, és az ember sajnos nagy és keserű könnyeket hullat, amikor ezekről le kell mondania, mert nem lehet, nincs lehetőség rája, mert az igazság törvénye vagyis az a lehetőség, amit neki, az ő földi életére sorsa előír, az nem kedvez azoknak elérhetéséhez, és nem segíti hozzá az embert. **Az a próba, amikor hozzásegíti és nem tud megállni.** Nem tudja, nem ismeri a helyes utat az első lépéseknél és az utána következőknél, és eltéved a sok út között, amelyet eléje rajzol a képzelet. Az egyik a dicsőség, a másik a hatalom, gazdagság, a szépség, az eredmény, az elismerés, s felemelkedés, az emberek fölé emelkedés és minden, ami kiemeli az embert a hétköznap egyformaságából, a munka fáradtságából és abból, ahol engedelmeskednie kell még azoknak is, akik nálánál értéktelenebbek, lelkileg kisebb rendűek, mert nem tudják megismerni az igazságot a hamistól. Ezek teszik nehezzé a földi életet. De ti ne tekintsétek a földi életet olyan nehéznek, mint ahogyan látszik, mert az Isten megadja a mindennapi kenyeret mindazoknak, akik hittal kérik és várják az Isten kegyelmének rajtuk való megmutatkozását. Az Isten nem hagyja el azokat, akik lélekben ragaszkodnak Őhöz, az Ő igazságához, mert meg van írva: keressétek az Isten országát és annak igazságát. A többi megadatik nektek. (Máté 6:33)

Ezt nem hiába mondta az Úr, ezt nem hiába adta tudtára azoknak, akik Őt hallgatták, mert az valóban úgy van. Minden hívő

léleknek könyörgése visszhangot kelt a kegyelem birtokosainak lelkében. És akik hittel kérik, azok meg is nyerik azt, amiben ők hisznek, bíznak és remélnek az Isten kegyelme folytán. Ne ragadjon el titeket sem a földi világ dicsősége, sem a nyomorúsága, mert minden a legnagyobb rendben van az Isten kegyelmében, mert az Isten gondoskodik és tud mindenről. Az Isten igazsága betölti a világmindenséget, és minden Hozzá igazodik, oda vonzódik, ahová tartozik. Ha egy időre megpróbálja is az emberi lelket Isten, de ez csak arra való, hogy kiváljon az arany abból a salakból, ahonnan azok a bizonyos fájdalmak kiolvasztják. Azok a csalódások, amelyek úgyszólván tüzet, lángot és parazsat szítanak a lélekben, hogy az igaz érzések kiváljanak, és örök értékű kincseket tudjon a lélek belőle gyűjteni, amiket aztán bevált az örökéletben az az isteni Hatalom boldogságra, öröme, megnyugvásra, békére, előhaladásra. Míg ellenben, ha ezt elvesztette a földi ember, csak a salakban tölti az ő lelke további életét, És hol itt ütközik meg, hol amott, hol megsérül, hol elérik a fájdalmak, a hiábavaló reménykedések: nincs a salakban arany, amit beválthatna, pedig csak az az érték. A többi múlandó, semmi. Tehát gyűjtsetek magatoknak aranyat, gyűjtsétek az aranyat, mert lehet, hogy nem sokára szükségetek lesz rá, hogy legyen tinektek lelki gazdagságotok, hogy a sátán hatalmat ne vehessen rajtatok. Mert a világ forrong. Az élet egyiknek megadja, a másiktól elveszi azt, amivel bírni vélte, és sokan sírnak és jajgatnak, akik mindenüket kockára tették, hogy maguknak múlandó javakat vegyenek, és lehet, hogy még a ti szívetek is megindul azért, hogy talán mégsem kellene olyan elítélően gondolkozni, mert hiszen jót akar.

Jót akart, az igaz - de nem jól akarta a jót. Azért kell tanulni, hogy az ember megtanulja azt, hogy a jót csak úgy lehet akarni, és úgy lehet célhoz juttatni, ha az mindig igaz pénzzel van megfizetve, igaz, arany pénzzel, mert kerülő úton szerzett pénzzel, hamis pénzzel nem lehet még jót sem akarni. Azt hiszem megértettétek. **Hamis pénzzel még jót sem lehet akarni.** Mert csak az a jó, csak az az értékes pénz, ami Isten szerint való, ami Isten szerint is jó, amit az isteni Hatalom bocsátott ki az Ő szent Fia, a

mi Urunk, a Jézus Krisztus által azokban az igazságokban, amelyeket Ő az emberek tanítására szánt, akik fogékonyak a mennyeiekre. Hogy azok megszerezhessék a földi életben maguknak mindazokat az értékeket, amelyeket beválthatnak. Megszerezhesék azokat is, amelyeket a mások beváltására is fel lehet használni. Mert a szeretet hatalmas ereje még messzebbre ható hatalmasságokat is rejt magában: nem csak az „én”-ig, hanem a másik „én”-ig is. A megalázkodott bűnbeismerés és engesztelő áldozathozatal engesztelő hatásának hatványozódása az alázat, mint a szeretet terjesztése, terjesztője és élesztője, tovább-plántálója, aki már nem az enyém, addig az énig is, aki már messzebb van tőlem, de a szeretet ténye még tovább is hathat, mintha csak az én magam énjében és annak törvénye szerinti keretekben hathatna. A szeretet új világot építhet, a szeretet megváltoztathatja sok olyan életnek a sorsát, amely már majdnem - úgy mondhatnám - veszendőbe ment. De a szeretet a szeretethez, a reménység a reménységhez, a kegyelem a megbánáshoz és az újra való kezdéshez segítheti hozzá azt, aki rászorul, és akit a szeretet valahogyan összekapcsol valakivel, akivel valahogyan. Ki tudja honnan, talán belülről, talán alulról, talán közvetlen közelből, de azért mégsem volt egy, mert eltört, megsemmisült az az összekötő kapocs, mert elvesztette azt a szálát, ami valaha összekötötte őket. A valakiket valakikkel, a csoportokat, embereket, nemzeteket, családokat, akik messze szétszóródtak, de a hasonló a hasonlóval hamarabb találkozik egyik a másikkal, odavonzza egyik a másikat. Úgy hogy bár más nemzetségbe, más világokba, talán más, egészen más felfogásokba alakult át az a lélek. De mégis, amikor talán csak egy hang, egy gondolat, amit talán olvasott, vagy amit hallott, vagy bárhonnan hozzáütődött, megérinti, akkor mégis felfigyelt, és az ilyenek megfogják egymás kezét, és körülövezik azt, akiért imádkoznak, és felemelik őt olyan helyzetekbe, állapotokba, amelyek kiségitik, felemelik azt, akiért ez az imádság van. Így talán az a munka, az az egy hang, ami összecsendül: a rezgés folytán mégis eggyé válik, így vannak, akik a világ túlsó végén vannak, és csak egy gondolatszál csapódjék hozzájuk, megértik

egymást. Összekapcsolódnak még akkor is, ha mint emberek sohasem érthették egymást, mert nem volt meg hozzá a lehetőség. De az a gondolatszál megkereste és megtalálta azt a másik gondolatot, ami ugyanolyan, mint az övé. Íme láthatjátok, így terjeszkedik az Isten akarata, az Isten igéje, lélekről-lélekre. Nem szükséges ahhoz, hogy az ember az emberrel találkozzék, de a lélek a lélekkel ha találkozik és összeolvadnak a gondolatok, érzések, azok egyet jelentenek, és így tevődik össze az az új világ, amit várunk mindnyájan, mielőtt még Isten ítéletet tesz a világ felett. Mert az ember a maga tökéletlenségében igyekszik, sőt töri magát azon, hogy az értelmével olyan dolgokat találjon fel, ami az ő tudtán és akaratán kívül, elpusztítja a világot. De a lelket nem pusztíthatja el. A lélek él, a lélek hat, a lélek cselekszik és új világot épít a romok felett.

Ti testvéreim mindnyájan ennek az isteni Akaratnak a munkásai vagytok. De ha még nem vagytok, azzá kell lennetek, mert ha ebben a gondolatban az Isten akaratában, az Isten törvényében benne éltek, ebben kiképezitek magatokat és alázatosan meghajlítjátok fejetekeket az Isten akarata előtt, elfogadjátok Isten rendeléseit, akkor ebben a világépítésben munkásokká váltok. És ha ti magatok el nem szaggatjátok azokat a szálakat, amik a szeretet útján az emberiséget eggyé teszik, így az Úr követőit mind egy érzésben és egy gondolatban, egy igyekvésben az Őáltala itt hagyott igazságokban összeolvasztják. Vagyis ha azon vagytok, hogy ez létrejöhessen, akkor ebből mindenkinek ki kell vennie a részét, hogy csakugyan részesülhessen abban az áldásban, amit Isten elejétől fogva elhatározott és meg is ad azoknak, akik ebben az ígéletben hisznek, és ebből a hitből táplálkozva munkát vállalnak. Ha csak azt a kicsiny részt dolgozzák is meg, amit erejük és képességük által meg tud munkálni minden ember, de részt vesznek benne, akkor részük lesz abból az eredményből is, amit Isten előre eltett, és részükre félretett mindazoknak, akik munkálkodtak az Isten akarata az Isten elgondolása szerint. Akkor segítettek az Isten országának felépítésében, hogy itt a Földön és az örökévalóságban is találkozhassanak azok, akik együvé válók. Nagy,

nagyon nagy ez, és messzire ható, amit ti ebben a pillanatban nem is értetek. Ebben a pillanatban nem is tudtok belehelyezkedni ebbe a gondolatba, de eljön az idő, hogy ezt meg fogjátok érteni és bele is tudtok helyezkedni.

Akkor majd megértitek azt is, hogy mit akart az Isten veletek, hogy mindezeket idejében megtudtátok, és munkát tudtatok vállalni ebben a nagy isteni célban, mely mindazokért együttvéve van, akik kihullottak a rostából, akik már az elveszendőknek csoportjába lettek beleszámolva. Mert ezek az erők még akkor is kiválogatják onnan is, és felemelik, megtisztítják azokat, akiket ez a szeretet összeszedett, megépített és hasznavehetővé tett. Tehát én csak, mint tanácsot adom ezt: A szeretetet munkáljátok, az igazságot kövessétek, és igyekezzetek belehatolni azokba a mélységekbe, amelyek titokzatosnak látszanak előttetek. De higgyetek, bízzatok, mert azok Istentől valók. Az ember nehezen tartja azt, mert test és a test a lélek dolgait nehezebben érti meg, de aki a kicsin hű, az Úr nagyra bízza azokat azután. Ezzel elbúcsúozom tőletek. Isten, Aki mindent tud és lát, Aki rendezi a világ történelmét, Aki mindezeket az Ő törvényébe egybegyűjti és szétválasztja és mindezeket a maga helyére állítja - az Ő tulajdonsága szerint - magában foglalja a rendet is. Tehát mindent a maga helyére állít. Azért ameddig még benne vagytok, ameddig még nem választódtatok széjjel, addig mindenki igyekezzék a maga részére adott feladatot elvégezni, és mindenki igyekezzék mindazzal a legjobbal, amit csak a lelkéből elé tud állítani, és szolgálni az egésznek, a közösségnek, hogy senki ne találjon olyan hamis vonást, hamis gondolatot, hamis törekvést belerakni ebbe az egységet összegyűjtő nagy egészbe. Mert amikor ezt szétválasztják az Úr angyalai - a történések világából kiemelkedve - minden cselekedeten, minden gondolon, törekvésen rajta van az ember lelki neve, az ő lelki milyensége.

Mert hiszen mindenkinek más és más fluidja van, és ebben vannak azok a rejtett és titkos betűk elhelyezve, amelyből megismeri egyik lélek a másikat. A felsőbb világ előtt minden nyitva van. A felsőbb világ mindent elolvas, mérlegre tesz, minősít, és

mindenki úgy kapja meg a maga jutalmát, ahogy azt ő a maga lényéből, az ő életének érzéseiből, cselekedeteiből, törekvéseiből összeállította. Mondom: úgy kapja meg a maga jutalmát, ahogyan azt az égi munkások feljegyezték, és mindörökké szemlélhetővé tették. Ti pedig sokat tudtok, ti sokat hallottatok a jó Isten sokat adott nektek. Tehát sokról kell elszámolnotok. Azért én kérem az Urat, Aki hozzátok elküldött, hogy adjon nekem olyan világosságot és olyan erőt, olyan képességeket, hogy a ti lelketek legrejtettebb részéhez is hozzá tudjak alakulni, és mindegyiknek olyan - az ő tulajdon lelkéhez illesztett - megvilágosítást képes legyek adni, ha beszédben nem, de érzésben igen, hogy mindenki megértse az én jóakaratomat, Istentől való megbízásomat, amellyel szeretettel hozzátok szólok, és megvilágosítom előttetek az utat, amelyen ebben a földi életben járjatok, hogy mihamarább odaérkezzetek, ahová már a ti lelketek törekvései mint irányt, magatok elé vettek. Segítsen a megváltó Jézus Krisztus mindnyájatokat a célhoz. Isten veletek!

Visszatérek hozzátok, testvéreim. Nem tudom, úgy érzem hiányosan, talán hibásan tudtam gondolataimat kifejezni³, ezért ha valaki majd utána gondol, és ami az érdeklődését felkeltette írja meg, és én akkor arra válaszolok. Az Úr kegyelme, szeretete és gondviselő kegyelme legyen veletek és vigasztalódjatok. Ha valami nem volna egészen, úgy ahogyan ti várnátok, akkor segítségem leszek hozzátok. Isten veletek!

AZ ISTEN KÖZELÉBE VEZETŐ KALAUZ(*)

Az Isten szent nevében és az égi seregek hatalmas Oszlopának nevében köszöntelek benneteket, akik tudnak rólatok, ismernek titeket, látják a ti gondolataitokat, érzésvilágotokat, látják törekvéseiteket. Látják a ti elcsuszamlásaitokat azokon az utakon, amelyeken felemelt fejjel és biztos léptekkel kellene járnotok. De

³ Itt is érzi N.SZ., hogy nem ment át tökéletesen a médiumon a közlemény.

mivel emberek vagytok, gyengék vagytok és ritkán fordítjátok tekinteteket felfelé, az ég felé. Sokkal többet időztök a múlandó világ dolgainál. A múlandó világ veszteségein örlődve, törődve, kínlódva, gyötrődve, félelemmel telve, kevés reménységgel álljátok meg helyeteket. Mert a hitetek nem elég erős, hogy felülemelkedjetez mindezekben a látható világban történő csodálatosnak látzó eseményeken. Ezek az események azonban nem érdemesek arra, hogy hitetektől elvonják tekinteteket, és belemélyedjetez azokba a csodálatosnak tetsző, mint jobban és erősebben hatni kívánó és ható eseményekbe, törekvésekbe történésekbe, amelyeket talán elhisztek. És eszerint valamennyire a reménység is fel-felcsillan lelketekben, talán mégis feltör bennetek a földi élet ígéréte nek csillogó fénye is, hiszen úgy képzelitek, talán boldogok lesztek még, talán a ti lelketek megelégtetik és boldog megnyugvással várja az örökéletbe való hívást. És ott, mint akik jól végezték a dolgot, megpihenhettek, és visszatekintve megelégedéssel eltelve szemlélhetik elmúlt életetek napjait és azokat az eseményeket, amelyeknek apró kis mozgatói, hatást keltő és eredményes mivoltán talán egy-egy kis örömszerű boldogság lepi el lelketeket. Akkor azt mondjátok: hát nem hiába hittünk, nem hiába éltünk, munkálkodtunk a jóban, mégis jutott nekünk egy kis boldogság-rész a szellemi világból is. De én nem erre akarlak titeket előkészíteni testvéreim.

Én titeket boldogítóbb sorsra szeretnék elvezetni, hogy ne csak azokkal az apró kis eredményekkel tudjatek megérkezni, hanem a lelketekben olyan hatalmas eredményekkel gazdagon léphesséte k át annak a világnak küszöbét, amely felé én irányítom tekintetetezket. Hogy elámulva mindazokon, amelyeket láttok és érezte k, boldog örömmel és nagy megelégedéssel szemléljéte k a ti elhagyott - mondjuk szenvedésekkel teljes – életutatókat. És akkor azt mondjátok: hála neked menyeyi Atyánk, hogy ezen az úton vezetél el bennünket, amely út örökre lezárult mögöttünk. Hála legyen, mert előttünk járt a mi Üdvözítőnk, Megváltónk, Aki különféle botlásoktól, csalódásoktól idejében megmentett bennünket. Idejében elhelyezett mindnyájunkat úgy, hogy soha

nem fogunk megcsalódni, soha kétségeskedés meg nem szállja lelkünket. Hanem a boldog reménységet nyújtó tovább létezésből egyszer-egyszer visszatekintve mindannyiszor hálával emlékezünk meg azokról az elmúlt eseményekről, amelyekben többé-kevésbé jól, vagy némiképp hiányosan tettük le a vizsgát az élet útján, amely ott állt, azon az úton. Igen. Akkor hálával emlékeztek majd meg, mindazokról amelyeken nektek keresztül kellett menni. Ámde ott állt előttek egy-egy akadály és ti mindannyiszor Istenhez fordulva, Őbenne bizakodva, az Ő tinektek adott kegyelmével bele tudtatok tekinteni azokba az előttek titokzatosnak látszó utakba, eseményekbe. És nem a magatok eszével, vágyával, tudományával, hanem egyes-egyedül a ti hitetekkel ki tudtatok kerülni azokat az útvesztőket, amelyekbe okvetlen belebotlottatok és elestetek volna.

A boldogságból visszatekintve az elmúlt életre, ti magatok először is nagy örömmel, nagy hálaadással azután pedig egy bizonyos szánakozással tekintetek majd vissza elhagyott életutaitokra, és magatok is úgy érzitek, valamit tenni kellene azokért, akik még ottmaradtak. Akik még küzdenek és fáradnak, könnyeznek és zokognak, mert nem tudják, hogy hová forduljanak segítségért. Mert nem tudták, hogyan oldják meg azokat a nehéz kérdéseket, amelyek elé sorsuk állította őket. És szeretnétek segíteni, hiszen ti már sokkal többet tudtok, bölcsességben már utolérhetetlenek vagytok azok részére, akik még hátramaradtak. Nemcsak a közvetlen mellettetek valóknak - akiket szerettetek -, hanem még azoknak másoknak is, akiket annak előtte szerettetek, s akiknek sorsát annak előtte a szíveteken hordoztátok. Azoknak is szeretnétek segíteni. Szeretnétek valamiképpen hozzájuttatni őket azokhoz az értékekhez, amikben ti dúskálkodva éltek a ti boldog megelégedettségetekben. A ti napjaitokat, óráitokat abban az örökkévalóságban élitek, amely - mondhatnám tán - pillanatról-pillanatra újabb örömmel, újabb boldogságokkal és nyereségekkel gazdagon vár titeket. Ti mindezekről tudva előre, mélységes sajnálattal tekintetek vissza azokra, akik még ott küzdenek a sár-

ban, a bűn sarában, a tévelygések mocskában. A szenvedések kiapadhatatlan kínjaival küzdve nem tudnak előre jutni, mert nincs segítség, és mert a segítség annyira el van burkolva öelöttük - és még tielőttetek is - hogy szinte lehetetlenség ezt a burkolatot áthatni azzal a szeretettel, - azzal a csekély szeretettel, - amellyel ti akkor még rendelkeztek.

Mert a szeretetet is meg kell erősíteni, meg kell sűrűsíteni, hatóerővé kell tenni a ti lelketekben elsősorban, hogy állja azokat a próbákat, amelyeket a nem tudás, a nem ismerés, a homályban való tapogatózás, feltevés és minden olyan idéz fel, ami rejtve van az ember előtt. Mindezeket leküzdve tudna csak az emberi lélek segíteni azokon, akik még mindig szenvednek gyötrődnek és minden hozzányúlásukkal - amelyről azt gondolják, hogy segítséget nyernek - mindannyiszor mélyebbre csúsznak le abban az útban, amit úgy hívnak, hogy földi élet vágyai, törekvései, amelyekben bizakodnak. Amit azonban tévesen gondolnak el, tehát megoldását nem tudják, és nem is képesek megérteni a földi emberek, bárhogy és bármiféleképpen okoskodjanak is, ha hitük nincs. Tehát a hit a jóban, az örök jóban, az örökkévaló Istenben, az örökkévaló Isten ígéletében, amely ígélet nem szűnt meg és nem szűnik meg. Bár ti nagy távolságból tekintetek vissza a régi zsidó nép vándorlásaira, azután pedig Krisztus Urunk nehéz, súlyos földi megjelenésére is, ami nagy és mély utat vágott az idők során. Az emberi lelkek csoportjai hullámszerűen körülvették, és nem tudnak beletekinteni, mivel nem értik és nem érzik meg, hogy mi ment végbe abban a korban a térben és az időben, és mi ment végbe a lélek világában, amikor itt járt az emberek között. Mert éppen olyan gonoszul gondolkodtak, éppen úgy hódoltak az emberek azoknak a hitvány örömeknek, amelyekben csak a bűn és a bűnnek szennye, piszka sötétítette el a mindennapi élet forgását.

Azok, akik szenvedtek, csak azt látták akkor is, hogy a Földön élőknek egyik része pazarul eszik, iszik, az életnek minden vélt örömét kihasználja, a másik embernek még a betevő falatja is hiányzik. És hiányzik a biztonsága, mert nem tudja melyik pillanatban, órában szólítja el a hatalom, és fosztja meg még attól a kis

biztonságától is, amelyiket talán öntudatlanul is élvezett. Mert ameddig az ember azt nézi és látja, hogy előtte mások tobzódnak a jóban, a kívánatosban, a testnek kedvező és lelket cirógató minden előnyökben addig azt gondolja, ez az élet. Ezek az életnek a javai. Ilyen a mennyország! Ilyen lehet az, amit a próféták hirdetnek! Ilyen lehet az az eredmény, amellyel az örökkévaló Isten el látja azokat, akik az Ő rendelkezéseit, az Ő általa adott pontokat betartják. Igen! - ez lesz az, ami őket kárpótolja mindenért!... Ez: az örök ember. Mert fogalma sincs a szellemi és lelki jókról, amelyek ott állnak előtte, amelyekbe belenyúlhat és táplálkozhat velük. Ugyanis, ha az isteni rendelkezések minden pontját betölti, akkor ő előre megy a lépcsőn, feljebb emelkedik, és ha letekint, akkor látja, hogy az alatta nyüzsgő sokaság mindezeknek a javának a hiányával van, és ő rendelkezik ezek felett, azok pedig, akik ott lenn kínlódnak, gyötrődnek: mindent véghez visznek, hogy ők is annak a felsőbb terített asztalnak a morzsáival megelégedhessenek. Az ember nagy és nehéz utakat jár be, nagy életveszélyes magasságokra kapaszkodik fel, azonban nem tudja, hogy melyik pillanatban zuhan alá. Az ember olyan dolgok után vágyik, olyanért töri, zúzza magát, amelyek nem bizonyos, hogy akár csak egy fél óráig is az övé maradnak. Azonban ott van az Isten bőven terített asztala, ahová hívja mindazokat, akik feltekintenek, akik hisznek, hívja őket ahhoz a bőven terített asztalhoz, hogy megelégedjenek hittel, reménységgel, békességgel és azzal a szeretettel és kegyelemmel, amit Ő kínál fel az embernek. Ez a nagy asztal terítve van, amióta az Úr a Földön járt mindezekkel az óriási szellemi értékekkel, erővel, hatalmakkal és a szépnek, a jónak minden tartozékával. Ott várja ez a terített asztal a megtérő emberlelkeket, akik az ő lelkük reménységét nem a Föld felé, hanem a Földön túli dolgok felé irányították. Ezeket a nagy eredményeket, ezeket a nagy ajándékokat adta az Úr a Megváltó Krisztus, a földi emberek reménységére, hogy ezekben képezzék ki magukat.

Ezek szerint járjanak el, ezeknek engedelmeskedjenek, mert hiszen ebből semmi kára nem származhat sem a Földön, sem a

halál után a szellemek világában. Ezt kínálja, ezért jött, ezért született meg, és ezért vállalta az Úr Jézus a nehéz földi életet. Ezért mélyedt alá az alsó világokba, hogy ott is, akik vannak és nyomorognak, szenvednek, azok is megtalálják azt a biztonságot, amelyhez tapadva elindulhatnak. És megszerezhetik mindazokat az erőket, vagyonokat, amelyekkel az örökkévaló Isten hívja és várja azokat, akik az Övéi voltak és Őt hűtlenül elhagyták, mert a „szabadság” érzése, amelyet nyertek, meghódította eszüket és szívüket, mert hiszen ők is hatalmas istenek akartak lenni! Az uralomra vágyás, az úr; a parancsoló, a diktáló, ez az, ami az embert hívja, várja, és amit az ember óhajt az ő saját lelkének vesztére. Az ember nehezen tud megnyugodni abban, hogy jobb ha kicsiny marad, jobb ha engedelmeskedik, mintha diktál, jobb, ha a múlandó, kívánatos boldogságban szegénységet érez, mintha dúsan terített asztal mellett a földi örömmel megrakott palotákban éli le napjait a bűnben. Mert a hitvány kívánságok, a hitvány feljebb emelkedések mindannyiszor az igazság meglopását jelentik a földi életen túl, ahol már a teljes, isteni igazság uralkodik a teremtettségnek minden részében és minden pontjában. Tekintsetek, egy pillanatra minden nap - a napnak minden órájában - tekintsetek az előttetek járó Krisztus életébe. Nem alávetette-e magát Ő is és engedelmeskedett a földi hatalmasoknak? Tehát nem szerzett magának vagyont, nem szerzett magának hatalmat. Pedig szerezhette volna! - de mivel tudta azt, hogy mi jár ezekkel és honnan van ez a hatalom, honnan van ez a fény, ez a pompa, hová visz és mit rejt magában, miféle magja az életnek, amely majd kikel és meghozza a maga virágát és gyümölcsét.

Krisztus ismerte ezeket, és mindig visszavonult - még csak a nagy elismeréstől is -, visszavonult azoktól a dicsőségektől, amelyekben részesíteni kívánták és akarták azok az emberlelkek, akik igaz szívvel és nagy meghatottsággal kínálták oda az ő értékeiket. Ezekről visszavonult, s nem is mutatta magát. Azonban szerette az egyszerű, hálás szívű embereket, akik meghatva a jóságtól a szeretnek a munkájától, úgy álltak eléje hálával. És a hála nagy

érzésével köszönték meg azt a jótéteményt, amelyben az Úr részesítette ezeket az egyszerű, kicsiny lelkeket. Tehát ha az Úr nem ismerte volna a világot, akkor Őt is félrevezette volna a külső csillogás, a külső hatalom érzése. Azonban Krisztus tudta, hová szállt le. Tudta, hogy kiknek a közelségében van. Ismerte azoknak életét, ismerte érzéseit, gondolatait, törekvéseit, vágyait és Ő visszahúzódott mindezekről. Miért húzódott vissza? Mert tudta, hogy mit adhat a világ! Tudta, hogy a világ úgyszólván - a ti nyelveteken mondom - hazugságból lett felépítve. A világ tetszeni akar, a világ uralkodni akar. Kiken? Vagy min uralkodik? Hiszen nem teremtett egy fűszálat sem! Tehát a meglévőn akar uralkodni, amihez semmi köze, mert azt is az Ismeretlen Hatalom, az Isten teremtette. De ő, az emberi lélek uralkodni akar! Tehát a léleknek legelsősorban le kell mondania az uralkodásvágyról, le kell mondania a diktálásról, arról hogy ő rendelkezék, hogy ő akarjon eredményeket felmutatni, amelyeket ő nem a saját maga lelki elgondolásából, akarásából, hanem az ingyen kapott erejéből hozott össze. És ő mégis azt hiszi, hogy az az övé.

Pedig semmi sem az övé, mert minden, még az utolsó fűszálat is az Isten kegyelme adta ingyen az embereknek, hogy élhessenek, különböztessék meg az igazat a hamistól, és cselekedhessenek igazat és vessék meg a hamisat. Semmi közösséget ne vállaljon semmiféle hamis gondolattal, cselekedettel és akarással. És ha nincs más éppen akkor, anélkül, hogy ő valamit is cselekedne: várja meg az ember azt, ameddig az Isten belenyúl az életébe és megváltoztatja azt. Mert Isten szemléli és figyeli az emberek lelkét, hogy akik próbára vannak küldve, azok hogyan, miképpen állják meg a próbát? Hogyan, miképpen cselekszenek, hogyan állnak helyt, milyen érzéseket hoznak létre, milyen világokat teremtenek magukban és mit valósítanak meg. Az Egek Urának a mértéke szerint meghatározza azokat a törvényeket, amelyeket Ő, a Teremtő hozott létre, s amely törvények fenntartják a világokat. Fenntartják az emberek lelkét, testét, irányítják a fejlődés vonalát, felemelik, vagy lesújtják azok a cselekedetek abban a nagy mozgásban, amikor bezáródik mögötte a tettek, a lehetőségek ajtaja

és el kell számolnia cselekedeteivel, gondolataiért, - és el kell számolni mindazokért az érzésekért, amelyekkel Ő ezt a szabad életét megtöltötte, mert hiszen szabad akarattal ruházta fel az embert. **Tehát ez a szabad akarat arra való volt, hogy az ember képes legyen tanulni, képes legyen megítélni jó és rossz között a különbséget annál a világosságnál, amit az ő lelkében hordozott.** Ti mindnyájan ebben vagytok benne, embertestvéreim. Mindnyájatokat ugyanazzal a mértékkel mérnek meg. Nemcsak akkor, amikor majd átköltöztök, hanem pillanatról-pillanatra.

Ezek az emlékek folyton uralkodnak a ti lelketekben, mert a **lelketeken keresztül vagytok számon tartva, nem a ti formátokon, a ti testi megjelenéseinken, vagy pillanatnyi fellelkesezéseinken keresztül, hanem ahogyan ezek az érzések, gondolatok, vágyak, törekvések a ti lelketekben úrrá lesznek, cselekedetekké változnak.** Ezek azok, amelyek mellettetek, vagy ellenetek tanúskodnak, ott, abban a mérőeszközben, amit minden emberlélek magában és magával hord. Mert minden emberlélek az Istenből egy parány. Tibennetek is Isten lelke van. Örökéletre vagytok hívatva, és ahogyan kiváltatok a ti tévedéseitek folytán az örökkévaló Isten - mondjuk - testéből, oda kell visszatérnetek. Tehát ahhoz a Testhez, ahhoz az Örökkévalóhoz tartozók vagytok, és így el nem veszhettek, hanem hosszú - a ti rövid életek és rövid gondolkodási képességeitek szerint úgyszólván el sem tudjátok képzelni, hogy milyen hosszú - örökkévalóság után is, bármilyen messze legyen is a cél, vissza kell térni Istenhez. Aki teremtette az embert és az egész mindenséget, mert mindennek tisztának, ragyogónak kell lennie, hogy az Isten boldoggá tehesse azt a parányt, aki Őbelőle származott. Tehát az örökkévalóság gondolata az ember képzeletét olyan mélyen kell hogy érintse, hogy szinte lehetetlenné, elképzelhetetlenné kell lennie, mert az ember rövid élete: időhöz van kötve. Az idő pedig olyan számára, hogyha szenvednie kell akkor az hosszú, és ha boldog, akkor pedig rövid. Mert elrepül az idő és az alkalom, mivel ezek felett nem rendelkezik.

Tehát az örök boldogság, vagy az örök szenvedés az, ami vár az emberi lélekre, mert Isten ezt így rendelte. Isten ezt így akarja, ugyanis a Belőle lehullott isteni parányok csillogó érzése ragyogó törekvése, tudásának mérhetetlen befogadó képessége: ez mindmind az Isten ajándéka, tehát az Isten benne van mindenben. De jaj annak, aki ezt az isteni ajándékot az örökkévalóságban, a létbe hívta és ezt beszennyezi, megcsúfolja. Ha ezt félreállítja és ő akar a maga tökéletlenségével fölbe kerekedni amaz isteni szikrának, ami őbenne van. De ez az isteni szikra „ítéletet” tart felette: ő maga ítéli el önmagát, azaz, hogy az önmagába rejtett tévedést, bűnt ő maga ítéli el, mert bölcsessége az isteni fényben megvilágosodik, mind jobban és mindig inkább felismeri saját magában azokat a hibákat, azokat a rejtett homályokat, amelyeknek nem lenne szabad lenniük. Ameddig homály van, addig nem léphet be a tulajdon teremtettségének fokozatába, és ameddig be nem léphet, addig boldogságról ne is álmodjon, ne is gondoljon rá, mert semmit nem nyerhet el, csak az összességben, akkor, amikor elérte a saját helyét. Ezek olyan messzemenő és olyan mély igazságok, amelyeket mondtam, amit az ember nem képes - és így nem is mer - önmagában feldolgozni, mert vagy elbizakodásával, még mélyebbre hullik, vagy pedig a saját nagyságát akarja felhasználni arra a rosszra, tévelygésre és tévedésre, ami még sokkal nehezebbé teszi életét és sorsát. De tekintsetek az Úrra, Aki megszánja az eltévelyedettek sorsát. Megszánja, mert a szeretet visszahívja ezeket. Vissza akarja hívni, és aki olyan nagy szeretettel bír, aki olyan tökéletes mint ahogy az Isten tökéletes, aki ezzel a tökéletességgel, ezzel a szeretettel a legközelebbi ponton áll és várja, hogy azokat, akik eltévedtek, azokból visszahozza - bármilyen áldozatok árán is - azokat, akik megismerik a Krisztust. Tekintsétek Őt, úgy mint Aki az Istenségből kiszállt: Isten Fia.

Tehát Aki az Istenséggel egy, mert Ő a tökéletes. Krisztus leszáll és felveszi a legutolsó emberi sorsot, a legnagyobb gyötrelmekkel, a legnagyobb mardosó fájdalmakkal, és Ő végig készül arra a lehetetlennek tetsző nagy áldozatra, amely előtt még Ő maga is megretten, amikor emberi testben megsejleli azt. Ez a

munka nem az utolsó pillanatban vállaltatott. Ez a látás és ez az érzés nem az utolsó napokban érlelődött meg, hanem folyton folyvást ott volt az Úrnak a lelkében. Ezzel a nagy és nehéz feladattal terheltén éli az Ő napjait, és szeretetének a legnagyobb áldozatával tér vissza minden nap újra és újra a földi világba, hogy teljesítse azt a nehéz feladatot, amit Ő vállalt szeretetből, áldozatból azokért, akik szenvednek. Mert még azok is szenvednek, akik tobzódnak a kívánatos jóban, mert azok is csak szenvedők, akár ma, akár tegnap, akár holnap, de szenvedő és gyötrődő lelkek. Mert minden bűnért, tévedésért szenvedni, gyötrődni kell, tehát azokért is, akik elmerülnek a leggonoszabb cselekedetekben, azokért is szenved a Krisztus: - „*mert nem tudják mit cselekszenek*”. Ha az ember fellépett is a fejlődés létrafokaira, és visszatekintve látja, hogy az alatta lévők még mindig hitvány boldogságokért kapkodnak, még mindig azért üldözik egymást, melyik legyen a hatalmas, melyik legyen az, amelyiknek engedelmeskednie kell és melyik amelyiknek uralkodnia lehet. Nem tudja senki sem a Földön élők közül, hogy mikor küldi őt sorsa az uralkodásba és mikor küldi az áldozatok hozására. Tehát senkit nem lehet elítélni, mert az ember tudatlan.

Csak imádkozással, csak együttérzéssel, csak onnan, az isteni kegyelem magasságából tekintve láthatja csak meg az ember, hogy tulajdonképpen kicsoda ő. Kicsoda az ember, aki ilyen magasságot és ilyen mélységet tölt be az életben. Sohasem tudhatja senki, hogy valaki ma kicsoda, ám de holnap ki lesz? Ma még uralkodik, és holnap az utolsó koldusnál is koldusabb lesz. Mert ott a halál. Kiveszi kezéből a pajzsot, amivel magát védeni tudná és elveszíti az időérzékét. Elveszíti minden tudását, ismeretét, és a lélek ki van szolgáltatva a semmisülésnek, akkor amikor elvesz tőle a halál minden olyan lehetőséget, amellyel önmagán segíteni tudna. Az emberi élet nagy, hatalmas, egy-egy pillanatig, de a következő pillanat már nem az övé, mert mindennél alávalóbbá válik. Hiába ünneplik, hiába magasztalja, hiába építik a nagy és drága síremlékeket, amelyekben eltemessék, hogy majd az utókor csodálkozzék és bámuljon rajta, hogy ki volt. - Mit használ az

annak, aki már régen nem tud róla, hogy ő ki is volt tulajdonképpen, és szenved úgy mint az a legutolsó, akit megvetettek. Ez az élet. Ez az élet a Földön, az emberi élet. De van egy élet, ami az Isten közelében, az Isten hatókörében, az Isten életéhez közel van. Az Isten dicsőségéhez közel boldogan látja mindazokat az eredményeket, amelyekkel az örökkévaló isteni igazság őt megjutalmazta azért mert szót fogadott, azért mert engedelmeskedett az élő Istennek. Mert az élő Isten a jóság, az igazság, a szeretet; a boldogság Istene. És az Úr ide akarta a tévelygő emberi lelkek sokaságát vinni. És mi mindnyájan azért vagyunk kiküldve, hogy ezt az isteni akaratot szolgáljuk. Ennek a nagy akaratnak a szolgálatába lépünk, hogy minden emberlelket, az igazság és szeretet ismeretére megtanítsuk, hogy abban fejlődjék az emberi lélek, nem pedig azokban a tudományokban, amelyek újra meg újra kísértésbe viszik, újra szembeállítják Istennel, mert az nem Istentől való, hanem a megtevesztés szellemeitől nyomul be az emberek világába.

Tehát boldognak nevezlek titeket, akik idejében megkerestétek és megtaláltátok a Krisztushoz vezető utat, Aki áldozatosságával, a szeretettel, az igazság nagy ismeretével és követésével lépett a Földre, és minden bölcsességével minden szeretetével együtt önmagát adja a keresztfára, hogy kínos halállal végezze be földi életét. Örök példát adva az embereknek, akik nem tudják azt, hogy mit kell cselekedniük, hogy az örökélet üdvösségét elnyerhessék. **Meg kell alázkodni! Bele kell helyezkedni abba a sorsba, amit az egyesek részére kimért az ő végzetük. Mert hiszen mindenkinek megvan a maga végzete: ami van és ami hiányzik a lelkéből, amit meg kell szereznie, amit ki kell dolgoznia a lelkében, és mi az ami felemeli és mi az, ami lesújtja őt a mélybe.** Az ember tehát szabad akaratra van hagyva, boldog az, aki az ő szabad akaratát a jóra, az igazra a szeretetre, megértésre és inkább az önfeláldozásra adja, semmint, hogy ő követeljen áldozatot. A sorsok ott állnak, és az ember nem választhat, mert már kiválasztotta saját lelke hogy tulajdonképpen miből és miben kell neki vizsgáznia egy-egy földi életben. Tehát én azt

mondom bármiben kell is levizsgáznatok, bármiben kell is tinek-tek munkálkodnotok: az egyenes vonalat, a Krisztus vonalát el ne tévesszéték, föl ne áldozzátok, ne hagyjátok elhomályosodni, hanem úgy legyen, mint annak idején a zsidók esetében amikor hazavándoroltak, ahová az Isten őket vezetni akarta: nappal és éjjel más és más jelet adott, hogy lássák azt, hogy merre kell nekik menniük.

Tinektek is megadta az Isten ezeket az útbaigazításokat, és így ti is láthatjátok, hogy merre van az út, a Krisztus útja. Vállaljátok jó szívvel, nagy alázatossággal anélkül, hogy bárkit is megbántanátok. Inkább ti magatok áldozzatok, mintsem, hogy mást áldozatul dobjatok a bűnnek és elkeseredésnek, vagy annak az igazságtalanság érzetnek, ami a lelketekben keletkezett sorsotok ellen és más emberek ellen. Mert minden, de minden - a legutolsó kis pontig, mint a porszem - a legkisebb gondolatok is fel vannak jegyezve a ti lelketekben, amit gondoltatok, cselekedtetek. Az igazság tükre megmutatja, hogy mi volt a jó, az Isten szerint való, mi volt az, amit beváltak az Igazság Szellemei és az Igazság Törvénye, és boldogan szemlélték majd akkor, amikor kiosztják részetekre az isteni törvényben való helyesen megállt vizsga eredményét. - Én magam is nagy örömmel és boldog érzésekkel veszem tudomásul, hogy ha látom és megérezem a ti lelketekben az érzések szálainak rezgését, amikor boldogok vagytok ebben a hitben, ebben a reménységben, amit én akarok a ti lelketekben mindig világosabbá és világosabbá tenni, hogy ti megértsétek azt, hogy mire vagytok elküldve. Mit és hogyan kell cselekednetek, hogy rajtatok, a ti lelketeken meglátsszék mindaz, amivel én titeket elbocsátalak és titeket szolgállok. Mert titeket is szolgállok, hogy a ti lelketek megtalálja az egyenes utat, megtalálja minden tévovázás nélkül azt a helyes gondolatot, hogy hogyan is kell nekem cselekednem, hogy vajon az én Uram, az én Megváltóm gondolataival, érzéseivel össze lehet-e hasonlítani az enyémeiket, a Krisztuséra hasonlít-e?

Mert hiszen ti is az Ő gyermekei lettetek, az Ő újjáteremtett gyermekei, az Őbenne való hit által. Amikor pedig hisztek, ne zúgolódjatok, ne féljete, ne rettegjete, ha megpróbáltatások környékeznek titeket, mert él az Úr, Aki titeket megtart, felemel és magával egyé tesz abban a szeretetben, amit a ti hitetek Őfeléje sugároz, és abban a bizalomban, amellyel ti Őt várjátok, amellyel a ti életetekben, a ti életutatokon mindig Vele együtt vagytok gondolatban, érzésben és cselekedetben. Ezek azok, amelyek tanúsoknak mellettetek. **Ezt nézik a Gondviselés Angyalai abban a mérlegnek látszó tükörképben: mennyi volt a lélekben a Krisztushoz való vonzalom, mennyi volt az engedelmesség, mennyi volt a fellángolás, mennyi volt a megvalósítás és végig hogyan tartottak ki az úton, amikor a földi élet útján haladtak?** És én az Úrnak küldötte, én szeretettel, fáradságot nem ismerve, veletek egyé leszek az örömben, hogyha látom azt, hogy a lelketekben fel-fellobog, felmagasodik a szeretet lángja, és Istent keresi, Krisztust keresi. A hit és bizalom szárnyán felemelkedik és megáll az Isten trónja előtt, és hálát adtok neki minden nap és majd az életetek utolsó órájában is, hogy titeket Ő neveteken szólított. Mert valóban neveteken szólított mindnyájatokat, akiknek a szívében visszhangra kelt az én beszédem, az én lelkemnek, szeretetemnek az a hangja, amellyel titeket felkereslek, amellyel tiérettetek dolgozom és dolgozunk mindnyáján, akik boldoggá akarunk titeket tenni, hogy ne szenvedjete, ne gyötörjete ezekben a forgandó időkben és órákban, és tán években. Nem az a fontos számotokra, hogy mi hogyan és miképpen lesz. A mindennapi kenyeret megadja az Úr azoknak, akik azt kérik. akik a mindennapi békességet kérik, akik a békességért valamit cselekszenek, akik áldozatot is tudnak hozni abban a türeásban, amit lelkükben éreznek: hogy jobb eltérni, mint rosszat cselekedni. Mindezek azok az apró dolgok, amiből vizsgáztok percről-percre, óráról-óra talán.

Minél kevesebb sötét pont legyen, és minél több világos ragyogjon a ti életetekben, mindazokon az imádságokon keresztül, amelyeket hálával küldtök a mindenható Isten trónja felé, hogy

megismerhettétek Őt, az Ő jóságát, igazságát és mindenhatóságát. Az Ő hatalmát, amely hatalom mindenekfelett áll, és ez a hatalom nem ront, nem bont, nem szenvedtet, hanem épít, boldogít, mert az Isten szeretete csak boldogítja a lelkeket. Ámde ha ezt félreértitek, és ha ti másképpen értitek azt a ti magatok homályos értelme szerint, akkor az vád ellenetek, hogy tudtatok volna jobban is cselekedni, tudtatok volna helyesebben is gondolkodni, ha hagyátok volna a hitet, a szeretetet, a reménységet a ti lelketekben meggyökeresedni, virágot, gyümölcsöt hozni, s akkor ez a gyümölcs lehetne az, ami édes ízével a ti lelketeket nemcsak megnyugtatja, hanem boldoggá is teszi. És jöhet bár az emberre veszedelem, akkor is ott van a Krisztus, és megkeresi és megtalálja azokat a lelkeket, akikben mintegy tükörben látja az Ő képét, akik foglalkoznak Vele életükben, akik hittek, akik bíztak Benne, mert Ő minden lélekben meg akarja önmagát találni. S az ilyen lélek önmagában nagyobbá, tisztábbá és boldogabbá válik mindenképpen. Szeretném a ti részetekre is ezt a boldogságot megszerezni, hogy ti is legyetek az Úrnak nemcsak követői, hanem mintegy biznyságtevői, akiket az Úr példaképpül állít oda azok részére, akik csak hittek is - nem is, bizakodtak is - nem is, mert jött az első fuvallata a gonosznak és elfújta immár azt a hitet, amelyet Ő adott az ember lelkébe. Ti ne legyetek ilyenek, hanem **legyetek erősek, mert amely erővel ti Krisztushoz, Krisztus cselekedeteihez, igazságához hozzátapadtok, ugyanazok az erők megtartanak titeket még a bűnök ellen is, és nem fog rajtatok a csábítás, a gonosz vágy, sem pedig a hazugságnak a szelleme nem tud felettetek uralkodni, mert jókor, idejében felismer-tétek azt, és Krisztussal együtt mondjátok: „Távozz tőlem, sá-tán!”**

Erősek, nagyok, igazak lesztek és ragyogtok a Krisztus fényében, mert az Ő igazsága fénylik és ragyog is rajtatok, erről a ragyogásról ismerlek én meg majd benneteket. Azok az idők jönnek, és eljönnek, mert mindezek lemaradnak, amelyek mostan sokszor félelmekkel és rettegésekkel, bizakodásokkal, meg csalódásokkal is végződnek. A csalogató bizakodásokra kevesebbet

adatok, higgyetek az Isten felétek kinyújtott kegyelmében, és megerősödtök tőle. Higgyetek a Krisztus ígérésében: „*Én veletek leszek, a világ végezetéig*”. Tehát Ő nem hagy el, csak ti ne hagyjátok el Őt. Ő veletek van, lesz, és senki el nem téphet titeket Őtőle, mert ti magatok is erősek lesztek az Őbenne való bizakodásban. Gyermekeim, az idő közeledik ahhoz, hogy az Ő szenvedésének és halálának évfordulóját fogjátok ünnepelni. Készüljete rá gondolva, tán újra és újra felidézve azokat a megtörténeteket és vegyétek kezetekbe, szemetek elé, amelyeket én beszéltem nektek, hogy a ti lelketekben megvilágosodjék és megerősödjék az a hit, amely szükséges, hogy titeket egész életetekben vezéreljen és erősítsen, hogy valamiképpen el ne tévelyedjete. Azért, ahogyan lehetséges, jöjjetek össze, imádkozva, bizakodva. Biztassátok egymást szeretettel. Mert az Úr veletek van, mindannyiszor, ha én nem is fejezhetem ki magam emberi szóval, lelki érzéseim felkeresnek benneteket, mert titeket az Úr nekem adott, és én nem hagylak el titeket. De nem volna helyes dolog, ha elhagynátok azokat, amiket én beszéltem nektek, mert mindez azért van, hogy én titeket megtartsalak az úton, támogassalak, ha gyengéknek bizonyultok, ha nem is érzitek, hogy veletek vagyok, higgyétek el, lélekben veletek vagyok. Valahányszor ti összejöttök, valahányszor olvassátok azokat az írásokat, amelyeket sokszor úgy van, mintha én csak egynek diktáltam volna, aki azt írja, de én mindenkinek diktálom, akinek hasonló gondolatai, vágyai törekvései vannak, mint annak az egyetlennek, akinek diktálom. Foglalkozzatok az Úr életével, és az Ő bölcsességével, amit itt hagyott a Földön, mert az erősíti meg a ti lelketeket, valahányszor az Isten próbát enged, hogy rajtatok is keresztül menjenek azok, amelyek a többi földi embereken keresztül mennek, de ti ne essétek kétségbe, mert az Úr veletek van, az, Úr veletek lesz mind a világ végezetéig.

AZ ISTENI SZIKRA(*)

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében szólok hozzátok ismét, testvéreim. Menjünk, utazzunk Máriával és Józseffel előre az úton. Azon az úton, amely célul van kitűzve minden emberlélek elé, hogy amikor a célt elérte, ott bizonyosságot tegyen önmagáról, hitéről, az úton szerzett minden értékéről. Mert nagy nap elé érkezünk mindnyájan, akik ezen az úton és időben utazunk. Mert időt jelent az utazás, ameddig a célhoz ér. Mindnyájan a cél felé törekszünk, akik voltunk és vagyunk. A cél felé, amely az Ígélet Földje, a beteljesedés nagy napja, amely felé az egész világrend utazik, hogy mint tökéletes valóság jelenhessen meg az Őt megteremtő, hatalmas, felmérhetetlen, áttekinthetetlen Hatalom előtt. Hogy minden és mindenki oda vigye mindazt, amivel rendelkezik, amit magának szerzett ezen a hosszú, nagy úton, azért, hogy egy új világrend teremtődhessen meg. Ennek a világrendnek ő legyen a megteremtője. Ebben a világrendben ő legyen az első, a legfőbb hatalom, hogy ez a hatalom új létezőket hozzon a létbe amelyek még eddig nincsenek, de amelynek magvát minden lélek magában hordozza. Nagy titok ez, amit meg sem értetek, így nem is fogok hozzá, hogy beszéljek róla nektek, de ezt a pár szót jegyezzétek fel a lelketek legszentebb helyére, mert ez így van és így lesz, és mivel ez így lesz és ti ebben szerepet játszottok ti, mint ténykedő, hatalmas erők felett lesztek használva, tehát szükséges, hogy tudjatok arról, hogy az életnek minden pillanatában építetek. Építetek és romboltok. Az hogy romboltok, az nagyon szomorú, kétségbeejtő valami, amiről szintén nem mernék nektek beszélni, mert ha csak egy kicsit is gondolkoznátok felette, megrémülnétek önmagatoktól, az egész világtól és a körülöttetek lévő teremtettségtől.

Félnétek és rettegnétek minden születéstől és minden meghalástól, mert hatalmas erők, hatalmas gondolatok, tények, lehetőségek állnak ott előttetek, amelyről nem tudtok, azonban készültek rá, mert a tibennetek rejtett isteni élet, az isteni szikra az tud

róla, az érzi, az tudja, az ismeri - ha értelmileg nem is - de érzésben érzi az eljövendő élet hatalmas erejének megnyilvánulását minden atomban, amit felfedez az ember az ő tudományával. Mert minden atomban élet, hatalom és olyan létezés van, amely még nagyon kicsiny formában, kicsiny lehetőségben ugyan, de azért van. A legutóbbi alkalommal beszéltem nektek arról, hogy az a VAN és az a NINCS, amit az ember nem ismer, az nincs. Nem létezik, nem hiszem el, hogy az úgy van. Mindannak ellenére, hogy az ember elhiszi-e, vagy sem, az ő szűk látókörében és sejtéstelen sejtésében mégis csak érez valamit abban a bizonytalanságban, amit nem ismer, hogy miből, hogyan származik a félelemnek az a bizonyos kis atomja, ami megmozdul benne: hátha mégis! De még nem tudom, nem ismerem, még ez a dolog nem volt előttem. - Így van az emberi lélek azzal, amit még nem tud, de eljön az idő, amikor tudomásul kell vennie mindazokat, amelyek vannak, és azt is, amelyek lesznek. - Az ember nem akarja tudni azt, ami volt. Az elmúlt, megszűnt, nem létezik, átment a nemlétezésbe, a halálba. Tévedés! - Ami volt, az ha a halálba megy is, a nemlétezésbe lép is át, akkor is van, mert hogy volt. És ami volt az nem halhat meg, csak akkor, ha az aki teremtette, az vonja meg tőle teljesen az életet. Az akkor halt meg. Az ember pedig életet ad és életet pusztít el magában és magától, tehát felelősnek is kell lennie azért, amit teremt, és amit majd teremteni fog. És nemcsak felelősnek kell lennie, hanem a megteremtett dolgokat, amelyeket a létbe hozott, fel is kell dolgoznia, el is kell simítania, a kellemetlent kellemessé kell tennie; a nem létezőt létezővé kell tennie, ha nem is akarja, akkor is, mert hogy azokat ő hozta létre gondolatával, érzésével.

Ez a létbe hozás annyit jelent, hogy ami nem volt, az VAN-ná lesz, és ami van, az a jövőben érik meg. A jövő meghozza a maga eredményeit, gyümölcseit, amit el kell fogyasztani. Ha olyan valamit teremtett, ami ebben a létben jó, helyes, kellemes, örömet okozó, akkor boldogságot szerzett magának. Ha pedig valami olyat szerzett - vagyis teremtett az ő létbe hozó erejével -

ami szenvedést, gyötrelmeket, bánatot és egyéb szenvedtető eredményeket teremtett: magának teremtette, mert azokat ő hívta a létbe. A saját érzéseivel, gondolataival, törekvéseivel, cselekedeteivel. Tehát ő neki magának abban és attól el kell hordoznia azokat az eredményeket, fel kell oldania és meg kell azokat munkálnia önmagából, hogy mindezek saját magának és az egész teremtettségnek hasznává, erősítőivé, megtartójává váljanak. Míg nem az az isteni erő, az isteni jó és igaz, amit az Istentől kapott a teremtés pillanatában, vagyis ez a szellem, ez a hatalmas, titokzatos valaki, ez maga kéri számon önmagától: mit cselekedtél, mit teremtettél? Mit adtál bele a teremtettségbe, mivel gazdagítottad a semmit? Mert minden, amit valaki cselekszik, valamit az ő gondolatai, érzései, vágyai szerint létrehoz: az van. Mert „vanná” lesz. És ha ez szenvedést, fájdalmat okoz neki, akkor szeretné megsemmisíteni, szeretné önmagától eltolni valahová messze, úgy, hogy ne lássa, ne érezze, hogy semmiféle hatást ne tudjon gyakorolni az ő énjére.

De nem tudja, nem képes rá, azért, mert azt ő teremtette. **Az emberi lélekben élő isteni én, az isteni szikra felelős mindenért. Mindenért, amit tesz, cselekszik, mindenért, amit vágyai, cselekedetei, törekvései a létbe hoztak. Mert mindig van valami célja annak, amit az ember, vagy a lélek létrehoz.** Tehát bizonyos cél mindig van. Majd ezt, majd azt kell megismernie az embernek, hogy mi volt a célja, miért akarta azt megcselekedni, miért vágyott utána, miért izgatta őt az a vágy, az a törekvés, hogy valamit létrehozzon abból, ami önmagában benne van. Azért felelős tehát minden teremtett lélek mindazért, amit a létbe hozott. Ismeritek most már az én célomat, amellyel titeket - mint embereket - közelebb akarlak vinni ahhoz a megértéshez, amely ellen a most uralomra jutott elgondolások annyira tiltakoznak. Nincs lélek, nincs szellem, nincs Isten! Az ember az ő maga tehetetlenségében, erőtlenségében és tudattalan tudatával nem is tudja, hanem csak mintegy a tudattalanból eredő érzése van. Ez az, ami újra és újra önmaga körül forgatja gondolatait, érzéseit, vágyait és törekvéseit. Szeretne valahogyan kimenekülni ebből a

gondolatforgásból, amelybe akarata ellenére belekerült. Nem ő maga kereste. Óh, nem! Hanem az isteni törvény hordozta őt és az juttatta addig az állomásig, hogy az embernek kötelessége önmagába beletekintenie és az önmaga körül képződő világba is. Érti, tudja, hogy létre kell valamit hoznia, mert felelős valamiért valakinek. Miért felelős? Semmi közöm sincs hozzá, azt mondja az ember. Az ember születik, meghal: vége.

Az ember azt cselekszi, ami jólesik, amit jónak lát, ami neki az első pillanatban kedvezett. Amde a következőről, a holnapról már nem köteles gondoskodni, mert hát úgymint meghal, tehát akkor vége mindennek. Így beszél a rövidlátó gondolkodás. Így akarja a felelősséget az éntől eltávolítani, hogy az ő gondolat nélküliségével cselekedje csak tovább azokat a hibás, tévelygéseket magában foglaló törekvéseket, csak tovább-tovább, mert hiszen nem úgy van az, ahogyan azt az ember a maga képzeletében elgondolta: hogy van Isten, van felelősségre vonás, van élet a halál után. Ez mind nem jelent semmit sem: mert az nincs. Így vigasztalja magát az élő ember, aki még a választás idejét éli. Mert választhatja a jót és választhatja a rosszat. Az ember még teljében van azoknak az erőknek, amelyekben még feljebb emelkedhetik szellemileg, vagy akár lejjebb hullhat, ismét csak a szellem kerekeibe. Tudniillik azokba a lehetőségbe, amelyeket ő maga okozott önmagának. Azonban ezeknek a lehetőségeknek már nem ura, nem parancsolója, nem válogathat a jó és rossz között, hanem azt kell elfogyasztania, amit a létbe hozott. Abban kell dolgoznia, fáradnia, szenvednie, hogy valamiképpen felemelkedhessék a létnek arra a lehetőségére, ahonnan a halál pillanatában lezuhant. Ez a mindenkori földi életnek küzdelme a gondolatban, érzésben, törekvésben, és ez az, amivel teremt önmagának és embertársainak, mindazoknak, akiket szeret, avagy akiket gyűlöl. Akiért szeretne valamit cselekedni, legfőképpen, hogyha azok az ő énjével valamiképpen összeköttetésben vannak, és valamiképp annak majd hasznát veheti és ebből a haszomból még majd származik neki valami öröme, boldogsága, amiről ő nem tud, hogy van, vagy lesz, de az ösztöne, a lélek ösztöne azt súgja neki.

A nem tudás, a meg nem értés mindazokból az elfáradt, régen elgondolt rossz irányú, tévelygő gondolatokból, érzésekből és vágyakból és azoknak fennmaradt hatásaiból jönnek elő, amelyek mintegy sötét árnyék vannak, léteznek és szeretnének célhoz jutni az emberen, az élő emberen keresztül. Ez van. Ez hozza bele a maga sötéttségét, tompultságát, a két erő között hullámzó életben élő szellemi énbe. És az életösztön megnyilvánulására - ami szeretne valamiképpen ebben az énben ténykedéshez jutni - **sokszor azt mondják az emberek: az ördög szállta meg és ezt és ezt azért cselekedte. Ezek az erők vannak, és aki ezeknek az erőknek a hit erejével ellene tud állni, az előbbre jut. Aki pedig nem tud, és nem akar ezeknek a sötét és tompa érzéseket és gondolatokat okozó tudattalanul létező erőknek ellenállani, azokat ezek az erők mindenesetre magukkal viszik, lehúzzák. Elnyomják azt a másik lelket is a sötétségbe, a nemtudásba, amely nemtudás azt mondhatnám a maga kifejezésével, hogy ez a halál.** Amikor látszólag megszűnik minden, de ezek a bűnök, ezek a tompa érzések ezek tovább megmaradnak, mert ezeket a tévelygő isteni erőket, amelyeknek az ura volt az ember - mint hulladékokat - magukkal hozták, és ezzel az életnek sötét árnyékát hozták létre a lélek részére. Ezek a sötét árnyékok amelyek vannak, de a tudatban, mint hatalomban nem létező dolgok ezek természetesen ismét a Föld felé, a szabadság felé igyekeznek sietni, hogy élhessenek, mert hiszen az élet van, csak tompult állapotban. Erre azt mondjátok, hogy ez a pokol, mert azok a szellemi termékek, amelyek nem Isten felé, hanem az Istentől eltávolodva haladnak, az elrontott anyagoknak - mit mondjak, hogy megértsétek - a szemétdombját képezik, tehát ez a szemétdomb ez az, ami mindig felfelé törekszik, és bele akar illeszkedni a föl-felé törekvő emberi csoportok világába.

Ennek a sötétségnek, elhasznált időnek és térnek, leélt életeknek a hulladékai ismét felfelé akarnak törni, hogy élhessenek, hogy magukat kifejezhessék. De nem fejezhetik ki, mert ők csak termékek. Azonban, ha a létbe kerülhetnek, akkor már a szellemhez kapcsolódhatnak, jöllehet a szellem akaratán kívül is - mint ti

a rossz levegőtől - igyekeznek menekülni ezektől a magukat rosszul kifejező elhullatott erőktől. Ezek azok a **bűnre hajtások**, amelyek megkönyékezik az embereket, az emberi tudatot is sokszor a rossz felé csábítják. Tulajdonképpen nem is csábítják, mert nincs erejük, sem tudatuk, de amikor a szellemhez közelednek, akkor a szellem - a tudat sugárzása - felébreszti bennük azt a rosszat, ami mint rossz van ugyan, de nincs hatalma feltörni. Nincs hatalma, ha az isteni én, akit az ember önmagában hordoz, legyúri, elhessegeti magától, mert az nincs, az a rossz, az a sötét hatalom - az nem létezik. A szellemnek tehát nem szükséges hogy észrevegye azt, hanem a szellem tud törekedni az Isten felé a jó, az igaz, a boldogító felé, és akkor ebben a célban használja ki az életerőt. Ha az ember csak jól, helyesen, bölcsen, igazságosan cselekszik akkor ezek a sötét hatalmak megszűnnek létezni. Nem bírnak hatalmat gyakorolni a földi emberre sem. Csak akkor, ha a földi ember átadja magát ezeknek, és az ő életében létlehetőséget ad nekik, csak akkor tudnak határozottan valami cél érdekében erőt kifejteni, de máskülönbén a sötétségnek nincs hatalma a világ felett. Mindezek titkok, mert emberileg beszélek, de szellemileg gondolkodom. De emberileg nem mindent lehet úgy kifejezni, ahogy a gondolat és érzés megalkotta. Megértettétek ezt? Hogyan értettétek meg? - mert ez nagyon fontos! Az egész élet problémáját megfejti. Az ember a rosszat úgyszólván hatalomra juttatja gondolataival, a cselekedeteivel, vágyaival pedig megvalósítja, és megvalósítva ezeket már teremtett. És amit az ember teremtett, azért felelősséggel tartozik az isteni Hatalom előtt. Ezért adatott a földi élet, hogy ismét és ismét próbálkozhasson, hogy ellene állhasson és ő magát függetleníthesse azoktól a lehetőségektől, hogy a rossz rátapadhasson.

A rosszal való érintkezéstől mintegy elemelkedhessék, felfelé, mindig feljebb és feljebb, ahová a rosszra való hajlandóság, vagy lehetőség már nem kísérheti, mert az nincsenné vált. Ez tulajdonképpen a felfelé emelkedés, ezek az eszmék gondolatok, lehető-

ségek. És ezek - a lehetőségekben való teremtései az emberi szellemnek - ezek is építik azokat az úgynevezett szférákat, amelyeket ti úgy ismertek, mint első, második, harmadik, negyedik szféra, ahol mindig kisebb és kisebb annak a lehetősége, hogy az árnyék kerekedhessék felül a lélek választási lehetőségeiben. Azt mondhatnám bizonyos atmoszféra alakul ki, ahol mind kevesebb a lehetősége annak, hogy az árnyékok hozzájuthassanak bizonyos elgondolásokban a lélekhez, és így nem is tudnak megvalósulni. Hanem megvalósul a szép, a jó, a kedves. A jó következményeiben gazdag lehetőségek megvalósításával tehát a jóban mindenestre boldogabb világokat teremt a szellem önmagának, amely világba nem mondom, hogy anyag nincs, de az anyag mind finomabb, mind áttetszőbb, mint könnyebben áttekinthető, mint az alsóbb szférákban. Ez okozza azután azt, hogy az emberek szellemei a halál után mind tartoznak valahová. Az a valahová tartozás mind világokat jelent, amely világokban az ő törvényeik szerint tartoznak megjelenni. Mert ők vagy abból a világból származtak, vagy ha emberré létükben a sötétség és az anyagvilág hatalmának úgy nevezett kigőzölgésébe, vagy kisugárzásába kerültek, és azt lelkükben vágyakká, gondolatokká, érzésekké dolgozták fel, akkor a földi ember teremt azokból az anyagokból, mivel az anyag ott van a kezében, az anyagot támogatja a lélek elgondolása szerint.

Tehát az ember tetteiről, beszédeiről, törekvéseiről, gondolatmenetéről meg lehet ismerni az ő lelkét is. Nem úgy azonban, ahogy azt az emberek gondolják, hogy az erre és erre törekszik, mert hiszen a lélek belső világa nem látható kívülről. A célt kell ismerni, hogy mi annak a törekvésnek a célja, hogy miért cselekszik az egyik ember ezt, a másik pedig amaszt. Vannak az embereknek különböző érzései, törekvései, gondolatai, az egy cél felé törekvő ember lelkek, ha megismerkednek, hamarosan barátokká válnak mert céljuk egy. Vagyis hasonló egyik a másikhoz. Az ilyen emberek, akik a jó, az igaz felé vannak lelkiileg beállítva, találkoznak, akkor ők ebben megpróbálnak munkálkodni, mert

ebben a munkában, azokban a kicsiny elkönyvelt sikerekben, örö-
mük telik. Az öröm azután közössé válik és megszeretik egymást.
A szeretet vonzódás, amit sohase szabad elrontani. A szeretetet
sohase szabad megbontani, vagy feláldozni alacsonyabb rendű
célra. Bár a szeretetet is fel lehet áldozni egy még magasabb
rendű cél érdekében, mert az ilyen cél mindig igaz értéket ad he-
lyette. Azt az alsóbb rendű szeretetet felemészti, de egy magasabb
rendűt, egy finomabb, egy messzebb hatót kiváltó hatalmas erőt
ad helyette, ami az emberi lélekben foglal helyet, úgyszólván cse-
lekedetekre, beszédekre hívja, elő azt a belső ént, hogy ezeknek
az érzéseknek, gondolatoknak kifejezési lehetőséget adjon, hogy
az a másik ember is megértse. És így a gondolataiban, az érzése-
iben kellemes, vagy kellemetlen hatást gyakorol nemcsak a tulaj-
don életében, hanem másokéban is. Így a messzebb tekintő em-
beri lelkek már előre meglátják a jövőben azokat az eredménye-
ket, amelyeket egyik, vagy másik cselekedetükkel, beszédükkel
el fognak érni.

Azért az embernek okosnak, úgyszólván bölcsnek kell lennie,
azoknak a nagy, szent és tiszta érzéseknek a kifejezésében, hogy
hol, mikor, kivel közölhet bizonyos dolgokat, amelyekkel jót akar
elérni. Mert nem lehet elérni a gonosz emberi lelkeknél a legjobb,
legtisztább és legszentebb törekvésekkel sem azt, amit a maga-
sabb rendű énnel elgondolt, és kifejezésre juttatott valaki akár
cselekedetben, akár beszédben, mert az az alsóbb rendű nem érti
meg azt, mivel nem tud a magasabb régiókba felemelkedni, hogy
közössé válhasson az a gondolat és érzés. **Tehát az embernek
körültekintőnek, azaz okosnak kell lennie, hogy jól beszélhes-
sen, jól cselekedhessék.** Emennek mit adhat, a másiktól mit vehet
el. Mint ahogyan a beteg ember bárhogyan kívánjon is valamit,
nem adhatnak neki olyat, amit kér, és amiről azt hiszi, hogy az
majd használ. A beteg embernek is eszébe jut, hogy amikor
egészséges volt, ezt vagy azt szerette meginni vagy megenni, de
ha betegen megeszi, akkor az részére halálos lehet. Mert ami az
egészséges embernél jót tesz, az a betegnél halált okozhat. Így
van ez a különböző emberi lelkeknél is. Az egyiknél jót tehet, a

másik meghal valami magasabb rendűtől. **A szellemi bölcsélet alacsonyabb rendű embereknek nevetséget jelent.** Vagy újabb okot teremthet ezzel amivel felizgathatja alantas lelki természetét, gúnyt űz belőle, vagy kieszel olyan büntetési formát, ami szenvedést okoz, és ebben leli örömét, és mintegy a beteljesedett vágyat éli ki magában az a lélek, aki a rossz irányban halad. Krisztus azt mondta, legyetek okosak, mint a kígyó, mert a kígyó okos. A kígyó okos, mert nem támadja meg, akiről tudja, hogy erősebb és okosabb, mint ő, hanem elfut előle.

De a tökéletlen állat megtámadja és ha áldozatul esik, hát áldozatul esett... **Az ember legyen okos és körültekintő, hogy okosságát a bölcsességig emelhesse fel. Azért mondja azt sok helyen az Úr, hogy okosak legyetek. Tehát nem kell kitalálni a ti drága és értékes szerzeményeteket a lopók előtt. Mert akkor nem cselekedtek okosan, mert azok megtámadnak, kirabolnak és ők elmennek vele, ti pedig ott maradtok szegényen és nyomorultul. Az embernek szükséges hogy okos legyen, eljárásaiban, gondolataiban.** Meg kell gondolnia, hogy kivel mikor mit és hogyan beszélhet. Azért azt mondja az Úr: sokat mondhatnék még nektek, de nem tudjátok elviselni, mert még nem volt elég erős az emberi lélek és nem volt elég világossága hozzá, hogy azt magában fel tudta volna dolgozni. Tehát én nektek mondom ezeket, mert titeket már sok dologban megbíztattalak, hogy amennyiben azt ti megértettétek és aszerint cselekedtek, jóllehet próbák jönnek, olyan esetek, amikor elő kell venni minden tudományotokat, minden addig megszerzett türelmeteket és elhordozási képességeket, de ezekben az esetekben, még ha az ujjatokat sem mozdítjátok meg, ti akkor is előbbre vittétek a jó ügyet. Mintha beleavatkoznátok a magatok ismeretével, és kitárnátok előttük mindent, és azok mindezeket a ti hátrányotokra használják fel. Tehát okosak legyetek, mint a kígyó. Úgy akarta az Úr, hogy ezek a példák segítségül legyenek az Ő környezetének, az ő értelműkhöz szabva, a lehetőségeik kihasználásában, és én is azt mondom: ti is legyetek olyanok, mint a kígyó, mert a kígyó abban okos, hogy bármilyen mérges kígyó legyen is, de ha azt látja, nem

tud megküzdeni az ellenfelével, akkor elmenekül. Tehát nem okvetlenül szükséges kitárulkozni azok előtt, akik ezt nem értik, mert azok csak rossz eredményeket okozó ténykedések gyanánt vannak elszámolva, tehát okosan kell cselekedni. **Mindent, amiről beszéltem nektek, meg kell értenetek, ezeket meg kell az emberi léleknek úgyszólván emésztenie, és sajátjává kell tennie. Gondolatait, érzéseit azok szerint kell igazítania, hogy ő magában belül bölcsességre okvetlenül szert tegyen. Mert hiszen a bölcsesség az, amit nagyon is jól kamatoztathat, hogy abból lelki és testi fejlődését is előbbre vihesse, és adott esetekben mind a maga, mind az őt néző embertársai, vagy a szívéhez közelállók javára is felhasználja.** Mert hiszen az ember a Földön ki van téve az úgynevezett kísértésnek. Ez a kísértés azonban nem igazán hatalom, hanem csak az ember teheti hatalommá, ha hisz neki, ha elhiszi, hogy az úgy van, ahogy azt ő elgondolja magában, s neki milyen előnyös, milyen jó volna ez. Így keletkeznek azután a nagy csalódások, fájdalmak, károk az ő további előrehaladásának akadályozásában is.

Azért én azt mondom: legyetek bölcsék, igyekezzetek a bölcsesség elérésére. Ti azt tudjátok, hogy a világ tele van olyan emberlelkekkel, akik még nem tudnak a fehér és a fekete között különbséget tenni. Még nem tudják megítélni, hogy melyik a bölcsesség és melyik a gonoszság. Mert a gonoszság sokszor a bölcsesség külső formájába öltözködik, és egy kis külső mázzal úgy néz ki, mintha csakugyan bölcsesség volna. Nem bölcsesség, hanem kifejezetten rászedés. Amire az ember azt mondja, érdemes jót tenni, okosat beszélni: gondoljátok meg, hogy kinek mit cselekedtek, hogy kinek mit beszéltek, és kivel és hogyan tehettek jót. Mert a halálos betegnek nem teszteket jót, ha olyan ételt, vagy italt adtok, ami egészséges korában élvezetet okozott, de beteg korában siettetni halála bekövetkezését. Mindig a lehetőségekhez kell az embernek alkalmazkodnia. Az emberek különböző lelki csoportokból vannak a Földre küldve, és nem értik meg egymást. De bizonyos idő múlva a tapasztalatok szerzése után okvetlenül rájön a nagy vehemenciával mindenek nekimenő fiatal lélek

arra, hogy okosabban is fel lehetett volna azokat az erőket használnia, amiket a hiábavalóságokra fordított. Akkor már meg tudja fontolni, hogyan lett volna jobb, bölcsőbb, ugyanazzal a fáradsággal, erőfeszítéssel, hogy ha egy kicsit bölcsebben tudta volna beosztani földi életét. Tehát a földi élet beosztása is nagy bölcseséget igénylő valami, a gyermekkortól egészen a késő vénségig, mert nem lehet valaki annyira bölcs késő vénségében, hogy nálánál bölcsőbbet ne találja.

És nincsen olyan sem, amikor valaki az ő gyenge idejében akar valamit megcselekedni és elkezd, hogy majd azt mégis abba ne kellene hagynia. Mert meg kellett volna várnia azt, amíg erősebb lesz, és a helyesebb megoldású forma szerint cselekszi azt a munkát, és akkor könnyedén elvégezhetné volna amit előbb még a lelke kitevése árán se tudott megoldani. Tehát **az embernek az ő lelki világát folyton folyvást tisztítania kell, és a világosság felé kell fordítania, hogy vajon mit kell nekem még átfórnom, megtisztítanom, „átcselekednem”, hogy helyesebben és jobban járjak el az én földi életemben. Hogy amikor eljön az idő, amikor az isteni törvény szerint itt kell hagynom a földi életet, megelégedéssel tekinthessek majd onnan vissza, onnan abból a világból, ahová engem besorol az én végzetem, vagyis az a törvény, ami felettem igazságot tesz.** S hogyha az ember tud már valamit ebből, és úgy cselekszik, akkor azt mondhatja, hogy bölcs lélek vezérelte, hogy azt választotta magának. Mert vannak lelkek, akik egészen a bölcsesség hiányával érkeznek meg, s amikor körülnéznek óriási csodálkozással látják, hogy nem úgy van ám, ahogyan elgondolták. Jaj annak, aki ezeket a lelkeket elhódította olyan ígéretekkel, amely ígéreteket nem tud beváltani az az igazság, mert az igazság csak az Istenből táplálkozhat. Isten pedig a csalódásokat nem rendelte, hanem az igazságot adta az embernek, és elébe adta, hogy „...vizsgáljatok meg mindeneket és ami jó, aszerint járjatok és cselekedjétek” - mert akkor meglátjátok, hogy mit hoz nektek az a várt jövőendő, amit egész földi életetekkel megalapoztatok, ami szerint éltetek, cselekedtetek. Mert ha megegyeznek a ti gondolataitok, érzéseitek,

cselekedeteitek az isteni törvény előírásaival, akkor ti gazdagokká lettetek. De ha azzal nem egyeznek meg, hanem árnyékok takarják el előletek az igazságot, akkor az az igazság még nem a tietek.

Az az igazság akkor még felbontásra kerül, akkor még jobban meg kell ismerni, hogy annak az igazságnak hasznát, jó eredményét megérezhessétek, felhasználhassátok, és ebből magatoknak jót, boldogságot és örömeket tudjatok szerezni. Mert a boldogság és az örömök tudják az emberi lelket a jó az igaz felé vonzani. Ti mindnyájan úgy vagytok, hogy ha kedvezőbb helyzetbe tudjátok elhelyezni a magatok életét, jobban siettek a célt elérni, hogy ti is részesülhessetek abban, amit ígéretben kaptatok. De amikor előre látjátok, hogy úgysem lesz semmi jó a ti részetekre, akkor nincs semmi, ami a ti lelketeket munkára serkentse, hogy tanuljatok, keressetek, kutassatok, hogy azzal gazdaggá lehessetek. - Én azonban azt akarom, hogy mindnyájan gazdagon érkezzenek meg abba világba, amelyből mi adunk nektek utasításokat, bizonyosságokat, mert bizonyosságokat is adunk, hogy ti lássátok azt, **hogy az Isten nemcsak hogy van, hanem vele van az emberekkel. Vele van!** És ha az emberi lélek az Istenhez fohászkodik, és az Isten akarát keresi, kutatja, hogy hogyan, miképpen mondja azt az Úr, hogy az ember cselekedjék, s ezáltal a boldogságot, amit Isten ajándékként ad az emberi léleknek, elérhesse, ha ezt keressetek, kutatjátok, meg is találjátok. És ha ezek olyan előírásokat, olyan törvényeket vésnek bele a ti szívetekbe, amely törvények beválthatók, ha itt a Földön nem is, de beválthatók egy másik földi életben, vagy odaát a szellemi világban beválthatókká válnak, akkor ti mint gazdagok érkeztek meg a szellemi világba.

Ha pedig tévedésekkel teljes lélekkel érkeztek meg, akkor nagy csalódásokat kell átszenvedjétek, és akkor azt mondjátok, hogy próbára tette az Úr a mi hitünket. És nem tudjuk, hogyan fizessünk meg, nem tudjuk az ember hol találja meg azt a megigazolást és megtisztulást, amelyek ismét felbízatták, félrevezették, mert: ...nem úgy van a szellemi világban, ahogyan én elgon-

doltam, elképzelttem. Az a szellemi világ, a jövő élet a ti szívetekben, lelketekben van. Mit kerestetek, miért munkálkodtatok? Azért-e, hogy tulajdon testeteknek olyan örömeket szerezzetek, amelyeket itt kell hagyni a Földön, amitől a halál megfoszt, - vagy pedig olyan örömeket szereztetek, amelyekkel építettétek az új hazát, az igazságnak hazáját, a szeretet hazáját, a boldogság hazáját. **Amennyit ti másnak boldogítót, örömteljeset segítő és felemelő tudatok a világban adni, azt a világban annak a másiknak adjátok ugyan, de magatoknak szerzitek meg vele azt, amire a ti magatok lelke is vágyakozik. Vágyakoztok, ami a lelketeknek olyan nagy és szent örömeket okozhat. Ezt szereztétek meg vele, ha másoknak örömeket okoztatok, ha ti másoknak is olyanokat cselekedtek, amit ti elképzeltetek, hogy boldogságot és örömet okoz.** Ha erre vágyakoztok, szeretni tudtok, és az a szeretet nem önző alapokon nyugszik, hanem a lelki öröme, a lelki törekvések azok, amik az embert nagyobbá teszik, okosabbá, bölcsebbé, tökéletesebbé, akkor ha azokban a pillanatokban talán nem is mutat, vagy segít elő valami ragyogó földi öröme, azonban inkább a lélekben pendít meg olyan húrokat, amik csak ritkán tudnak magukról életjelt adni. Ezek a húrok azonban valami egészen más hangon beszélnek, egészen más melódiákat hoznak ki az emberből. Ilyen a lélek öröme, előhaladása, bölcsebbé válása, gazdagsága, amit tán abban a pillanatban nem is tud felhasználni, de érzi lelkileg, hogy valamivel meggazdagodott...

Hamar eljön az alkalom, hogy azt a gazdagságát fel tudja használni, mert ezzel tud valamit cselekedni. **Óriási vagyont szerzhet magának, ha itt nem is - de sokszor Földön is -, de az elkövetkező földi életben sok megvalósított vágyával találkozik, sok gazdagsággal, amit nem álmodott, amit nem is ismert, mert még nem tudott odáig is eljutni, hogy vele megismerkedhessék, de mivel ezeket ő előre másvalakinek megcselekedte, tehát amikor ő ér oda, akkor készen találja azokat a boldogító öröme, azokat a beteljesedett vágyakat, amelyekről még**

nem is tud, hogy annakelőtte ő cselekedett így. Vagyis egyszerűen a szívére hallgatott, nem tudott másképp cselekedni, mint csak jót abban az életben. Az ember sok minden erőlködést mellőzve képes a saját örömét megszerezni, ha másnak csinálja. Talán másért egy kicsit le is kell mondania valamiről, és szívesen lemondott, mert hiszen nem került neki semmi fájdalomába, sem pedig valami nagy elismerésben nem részesül miatta, de mégis megtette, mert így diktálta az ő lelki érzése. És egyszer csak látja a szellemi életben - mert hiszen a szellemi élet folyton munkálkodik, nem kell okvetlen azt várni, hogy majd odaát érem el - sokszor a földi életben eléri azokat a pontokat, lépéseket, amelyeket megtett, és így óriási szellemi aranyat talál a maga részére. Az Isten adta azokat a szellemi aranyakat, mert ő nem törekedett utána. Valahogyan lehullott az égből, valami olyan öröm, amit sohase képzelt el, nem törekedett utána, mert nem is ismerte: és találkozik vele. Csodálkozik akkor, hogy hogyan, miképpen, hiszen egy lépést se tettem, egy szót se szóltam: az Isten adta nekem.

Szükséges, hogy a lélek gondolkozzék, hiszen nem gondolt ő arra talán soha, hogy ezen az úton jót cselekszik. Adta, mert jólegett neki, nem tudta miért, mert a lelkében egy ilyen érzés kerekedett felül, és az az érzés hozott neki olyan örömvirágokat és érzelmi életében olyan nagy áldásokat amikre sohase gondolt volna, mert az Isten adta azt neki. Tehát van. Az ember nem tudja, hogyan és miképpen tud a maga részére új világot teremteni, ha az Isten útján jár. **Tehát: igaz embernek lenni! Az igaz emberiség az, aki nem mond mást, mint amit érez,** és ha érzi is a rosszat, a rossznak nem a rosszal ad kifejezést, hanem másképpen, hogy ne bántson, hogy ne törje, zúzza, valaki másnak össze a lelkét, vagy ne tegyen kárt annak a másik embernek még akkor se, ha az esetleg tudatlanul kárt tett neki. A jóság mindig jóságot eredményez, még akkor is, ha a látszat szerint rosszal viszonozza azt az a másik. A rossz rosszal viszonoz, jóllehet ott áll mellette a lehetőség a jóra is. És ami kíséri a jó cselekedetét, az alkot, az teremt, az másképpen formál, mint ahogyan sokszor az ember

magában azt kiformalja. Jobbat, igazabbat, tisztességesebbet, Isten szerint valót ad helyette a végzet, az élet. És az ember nem tudja, hogyan, miből. Az isteni törvény, az isteni lélek ezt így valósítja meg forma szerint a Földön. Tehát testvéreim, ha jót cselekedtek, ha igazak lesztek, ha Isten előírása szerint folytatjátok az életeteket, még ha nem is hoztok semmilyen nagy áldozatokat, de ahogyan lehet és amikor lehet, amiben lehet, mindig csak a jót, az igazat, Isten szerint valót cselekszitek, beszélitek: teremtetek magatoknak új jövőt, új életet, tisztább, magasabb rendű felemelkedésre való lehetőséget, és ha Istent kéritek hozzá, az Isten áldása meggazdagítja azt, értékesebbé, nagyobbá, erősebbé, igazságosabbá teszi a ti részetekre. Isten nélkül azonban nem juthatok előbbre.

Mert ha nem Istennel éltek együtt, nem az Ő akarata, gondolata szerint éreztek, gondolkoztok és cselekedtek, ha kívülről bármilyen jót mutatnátok is a világ szerint, az a tudatalatti én és a titeket környező atmoszféra, amely belőletek sugárzik, azt másképpen cselekszi meg, mint ahogyan ti gondolnátok, akarnátok. Másképpen cselekszi meg a jóban, és a rosszban. Mert a rosszat rosszabbá, a jót jobbá, a kisebb értékűt nagyobb értékűvé emeli fel az Istennel szemben való alázatosság, az Ő akaratának megcselekvése, és új világot új életet, új felemelkedést, új boldogságokat teremt a ti részetekre. Ez nincsen összekötve azokkal a külső formaságokkal, amelyeket forma szerint megalkottak azért, hogy az a nehezen gondolkodó földi ember lásson valamit, tehát az egyházak forma szerint alkottak bizonyos gondolatnak, kifejezésnek lehetőséget. Természetes, hogy az emberek hiúsága sokszor jólesően veszi tudomásul, hogy lám kívül azért tudják, hogy én ki vagyok. Azonban tudomásul veszi az a láthatatlan erő, amely folyton dolgozik, számol, teremt, alkot, és ez a láthatatlan erő a valóságból veszi, mert idegennel nem dolgozik, és a valóság csak azt mutatja, ami abban valóságosan megvan. És amikor megérkezik a szellemi életbe az illető, látja, hogy minden olyan szegényes, olyan szakadt, olyan kifejezéstelen, olyan bizonytalan, olyan

semmitmondó. **Gondolkodik akkor: hát pedig én ezt csináltam, meg azt csináltam! De hogyan csináltam?! Nem lélekből, nem érzésből, hanem sokszor hiúságból, hogy az emberektől láttasson ilyenek.**

Azért testvéreim, ezektől őrizkedjétek. Hanem amit tesztek, cselekedtek a ti érzéseitekből cselekedjétek, mert az Isten csak azt és úgy fogadja el. Tudniillik az isteni törvény, a jónak hatalma, az igazságnak megmásíthatatlan ereje csak úgy formálja át, úgy teremti át a szellemi életben mindazt, ha az a ti szívetekből, lelketekből így jön elő. Az tud valamit alkotni, adni és áldozni, csak az az érték, ami Isten szerint való. Ha netán amit mondtam, nem értettétek meg teljesen, akkor kérdezzetek, és válaszolok, amikor eljön az idő. Mert tudjátok meg, hogy úton járók vagytok, még ti se érkeztetek meg Betlehembe, de oda irányul a ti életetek, mert kerestetek, kutattatok fáradtatok, hogy magatoknak biztonságos életet teremthessetek. Ez a biztonságos élet az Úr Földre jövetelével közelebb hozta hozzátok a hitnek erejét, a hitnek újjáteremtő, életet formáló erejét, és aki ebben hisz, és úgy, aszerint cselekszik ez az életformáló erő új életet tart fenn részére, és ezt az új életet nem az idő és a természet átváltozása, a földi világ felszámolása után éri el, hanem önmagában hordozza az ő szívében, lelkében. Mert az isteni lélek oda teremtette ezt, mert az isteni lélek beköltözött az emberek szívébe, lelkébe, azokéba akik úgy cselekednek, ahogyan az Úr meghagyta, hogy a földi emberek hogyan, miképpen érhetik el az Isten országát. Tehát az Isten országa tibennetek van. **Az Isten országa a lelketekben formálódik ki, ahogyan ti építitek ezt, úgy találjátok meg halálotok után, akkor veszitek kézhez az új életet, új világot, új lehetőségeket, a ti lelketek vágyának beteljesedési lehetőségét.**

Ezt mind magatokban hordozzátok. Mert Krisztus ezért vette fel a földi élet nehéz terhét, ezért vette fel a harcot a sátáni erővel, hogy megmentse a sátán uralmától azokat a lelkeket, akik hisznek Őbenne, és az Ő érzései, gondolatai szerint cselekedve élik munkájukat a földi életben, hogy azokat valósággá tegyék, cselekedetek, beszédek és érzések szerint. Azok szerint, amiket

az Úr az Ő maga nagy áldozatával megszentelt, megigazított és felemelt az emberekben. Tehát tulajdonképpen ez a hit, **ami nemcsak elhiszi, hanem magáévá teszi azt az igazságot, amit az Úr itt hagyott a Földnek**, hogy az ő üdvösségét megteremthesse magának, mert hiszen Ő járt elől az áldozatoknak megszerzésében. Mert addig a zsidó nép a juhok és más barmok vérével mutatott be áldozatot Istennek. Krisztus azonban Önmagát adta áldozatul, mert Isten lévén, Önmagát utolsónak tette, hogy a legutolsókhoz is hozzáférhessen az a tudomány, az a bölcsesség, amellyel Ő a világot bölccsé és igazzá teheti, hogy a mennyek országában megnyithassa az utat mindazoknak, akik megelégtették a bűnt és a bűnnek cselekedeteit, a bűn következményeit, a szenvedéseket, a gyötrelmeket. A bűn mindig azt hoz, a bűn nem teremthet jót, boldogságot, csak szenvedést, csak gyötrelmet. Tehát a szenvedés nem az Isten teremtése. Azt a bűn teremtette meg, mert a bűn nem uralkodhat az Isten világa felett. A bűn nem uralkodhat, csak a gonoszban, és a bűn csak szenvedést és gyötrelmet okozhat. Tehát ha Isten elküldötte az Ő elsőszülött Fiát, vagyis az első teremtettek legnagyobbikát, a legszerelmetesebbet, és odaadta áldozatul a megtévedt emberi lelkekért, hogy lássák és érezzék azt, hogy a szeretet tud áldozatot hozni, mert a szeretetnek fáj a gyötrelmek, amit a bűn, a tévedés okoz az embernek. Az Isten tehát megadta az útbaigazítást: higgyetek! Annak higgyetek, akit az Úr küldött el, Aki önmagát feláldozta a kereszten, mert nagyobbat nem tehetett, minthogy önmagát áldozta fel. Tehát ez az áldozat minde nekfelett szent. Mindenekfelett tökéletes, mindenekfelett isteni. És ez az isteni szeretet az, amelyik azt kívánja, hogy ti is szeres setek.

Ne a rosszat, ne az önzést, ne a gonoszt szolgáljátok, hanem szeressétek önmagatokat és a ti felebarátaitokat, úgy mint önmagatokat. Amit magadnak nem kívánsz, ne tedd azt senkinek, mert minden, aki érez, az nem szabad a bűntől, és aki cselekszi a bűnt: az az ember, mert ő tud választani jó és rossz között. Mert ha a rosszat választja, az bűn. A bűn pedig nem tud megelégedni azzal,

hogyan az ember eltévedt, hanem egyenesen a rossz célt kell szolgálnia, hogy az erősödjék. **Ne szolgáljátok a bűnt. Ne legyen bennetek semmi, amit Krisztus megvetett.** Krisztus megvetette az emberek nagyizolását, mert Ő nem vette fel a földi megjelenésével a hatalmasok formáit. Nem vette fel a hatalmasok gögijét. Nem vett fel semmit, ami az embernek hibái közé tartozik, hanem felvette az alázatosságot, az áldozatot, amit Ő adott az ember megmentésére. Azt, hogy az ember tudja, lássa, hogy nem az az út, ami a boldogsághoz visz, amit az emberek a maguk hatalmának megtestesítésében és keresésében nagynak látnak. Tehát nem az, hogy valaki nagyvá legyen, hanem az, hogy használjon az emberiségnek. Tudjon áldozatot adni, ha szükséges. Tudjon jó és igaz lenni, még ha az az igazság nem hozza is meg neki azt a nyereséget, amire vágyik. Inkább legyen igaz, de ne csaljon meg senkit, még a rosszat se, hanem csak az igazság szerint lehet és szabad vele érintkezni. Mert az ember még akkor is igyekezzék a jóra amikor a rosszal van neki külön ügye, mert azt mondja az Úr: inkább megüssön téged minthogy visszaadd neki. Inkább te szenvedjél, minthogy tőled szenvedjen valaki. Tehát ez annyit jelent, hogy sokszor áldozatot kíván a szeretet, de ne sajnáljátok az áldozatot, hogy azt nektek kell adni, és meg kell hajolnotok, amikor nektek az rosszul esik. Inkább hajoljatok meg, minthogy törjete.

A hajlás az mindig egy mélyebb belátást takar. Az mindig nagyobbra való törekvést hoz létre, és ez a törekvés meghozza a maga gyümölcseit. Inkább meghajolni, minthogy más hajoljon meg, azért, mert muszáj meghajolnia neki, mert ti vagytok a hatalmasabbak. Inkább meghajolni, minthogy más titeket üldözzön lelkének érzéseiben. Hogy annak a keserősége titeket vádoljon bármikor is. Mert **mind az öröm, mind a keserőség megmarad. Élnek az érzések és Isten elé kerülnek. Minden lélek az Isten előtt tesz tanúbizonyságot arról, hogy ő kicsoda a cselekedeteivel, beszédeivel, és az imádságaival.** Azt mondom, hogy ha így várjátok a Krisztus születésének napját és így készültök, hogy ti is az Ő nyomdokaiban haladtok a földi életben, akkor ti is ok-

vetlenül találkoztok Krisztussal, és ez a találkozás boldogító eredményt hoz minden lélek részére, mert minden léleknek ott van a szívében a Krisztus kiábrázolódott alakja. Csak azt mindig tisztítani, szépíteni, tökéletesebbé tenni az a földi ember feladata, hogy ezt a Krisztus-képmást ilyenné tegye lelkében: eleven képpé és tökéletesebbé. KészüljeteK testvéreim az ünnepre, lélek szerint és test szerint, hogy semmi titeket meg ne akadályozzon semmivel sem, akkor ismét találkozzunk, ismét jövök, ha óhajtjátok. Addig nem adok magamról jelt, csak amikor elkövetkezik az az idő, amikor ismét veletek örülve, dicsőítve a Krisztus Földre jövetelét együtt leszünk. Az Úr áldása készítsen el titeket lélekben az ünnepre, amelyen az Úr Földre való születését mind az egyházak, mind az azon kívül állók és ti is, mint nagy örömnepet tartjátok, amelyen találkozik a lélek a lélekkel, az ember az Istennel. Mert az ember keresi az isteni igazságot, hogy mindig jobban és jobban megérthesse és belesimulhasson az Isten akaratába, mert az Isten akaratába belesimulni az a boldogságnak elérése a Földön is. Most Isten áldása legyen rajtatok!

KI MIT VET: AZT ARATJA(*)

Világosítson meg és erősítsen benneteket a ti szíveteket, és nyissa meg a ti lelketeket az Úr, hogy mindez a fény és világosság, amellyel a kegyelemnek Istene hozzátok szól - és hallhatjátok az Ő beszédjének hangját, hallhatjátok az igazságokat, a szépet, a jót, az örökkévalót és a dicsőségeset, melyet az isteni szeretet mélységes, hatalmas fényéből, világosságából felétek sugároz, érzésben és gondolatban, - hogy az a cselekvésben is megvalósulhasson. Mielőtt még az emberlelkek megbotlanak, vagy megtévednek, hogy ne kelljen a szeretetben gazdag léleknek küszködni, várakozni, kételkedni, keresni és meg nem találni azokat a drágaságokat, amelyekkel az isteni kegyelem az ember lelkét megajándékozta, felemelte és megvalósította mindazokat az ígéreket, amelyekkel titeket, földi embereket az Ő akaráásával,

olyan nagy erővel keresett fel, hogy meggazdagítson mindnyájukat. Az ember pedig az ő tévelygő világában boldognak és hatalmasnak érzi magát addig, ameddig ezzel az igazsággal szemben nem találja magát. Mert az ember téved. Téved, a maga tudásával és erejével nem juthat semmihez sem, bár előtte van az ígélet, ott van az isteni kegyelemnek, szeretetnek a nagy kellemes, boldogító, meleg árama, hogy az emberek között az isteni kegyelem szétáradjon. Miképp az isteni kegyelemnek mindaz az elgondolása, akarata, célja, amellyel az Ő teremtett gyermekeit fel akarta és fel akarja rázni, meg akarja gazdagítani őket a boldogsággal, amely nem csak egyes kívánságokat, hanem mindent odanyújt neki, hogy boldoggá tegye teremtett gyermekeit. Ámde mit cselekszik a teremtett gyermek?

Hogyan él vissza az isteni kegyelem nagyságával, boldogító aranyával, amely arany az isteni szeretetből sugárzik alá, világosítja meg az ember lelkét és megáldja mindazt, amit óhajt, amit kíván, amit mindenképpen a magáénak szeretne tudni az ember. S az ember mégis hálátlan, más irányt vesz, s az isteni szeretet közben megtaposva ott áll minden ember előtt, aki előre akar jutni. És ott áll a bűn a maga torz formájával, amelyet magának alkotott az ember, minden nagy és szép tudományával, minden önismeretével, minden lelki érzésével. Ez azonban mind csak boldogságra, csak öröme van ajándékozva a földi embernek is éppúgy, mint azoknak, akik megmaradtak hűségükben, tehát ajándék mindaz, amit az isteni kegyelem ráhullajtott: az a nagy szeretet, az a nagy segíteni vágyás, az a nagy boldogság, az az ajándékozó nagy szeretet. Mert más az Isten, és más az ember szeretete. E kettőt nem lehet egy pillanatban megemlíteni anélkül, hogy az ember önmagában ítéletet ne érezne a lelkében feltámadni az ő lelki megvilágított alakjában, mert hiszen amikor a jót érzi és élvezi, amikor a szeretet erejét és hatalmát látja, mind újabb és újabb szépségben gyönyörködhet, minden érzése megvalósulásával, ami a szeretetnek, a boldogságnak mind újabb és újabb formájában tündököelve áll meg az ember előtt, azért, hogy az ember

érezze a boldogságot, amelyet az isteni kegyelem ajándékuul küldött neki az étellel.

Az étellel, melyet az embernek élnie kell, amelyet ismernie kell, értékelnie kell tudni, hogy meglássa azt, hogy ő mennyire érdemtelen mindarra, amivel az isteni szeretet körülveszi. Az ember elesett, az ember teljesen megfordult a maga gondolat és érzésvilágában, és ahelyett, hogy egész lelkével az Isten felé fordulva hálát adna mindazokért, melyekkel őt gazdagon megajándékozta az életben az isteni szeretet, az isteni végtelen szeretet nagy, boldogító, szent és dicsőséges volta, hogy felöltöztesse az általa teremtett gyermekeket, mindazokkal a széppel és jóval, boldogítóval, melyet az isteni szeretet feléje sugároz, ehelyett az ember az ő tudatában megismerve a maga nagyságát, értékét és mindazt a nagyot, ami körülveszi őt az isteni kegyelem által, és amikor az ember mindezeket meglátja, értékelni azonban nem tudja. Akkor az ő előtte mind elsötétedik, elszíntelenedik, és ami jó, boldogító, ami örömmel és boldogságokkal telítve ott áll előtte, körülötte, hogy áldásként hulljon rá: akkor az ember az ő elképzelésével, az ő túlértékelésével magát nagyobbnek, s úgy szólván értékesebbnek kezdi érezni, mint ami a semmiből megépített, megteremtett ember a maga valójában volt ugyan. De mint tudat nélküli semmi, mert hiába a legnagyobb, legdicsőbb, nagy szép és dicsőséges isteni ragyogás körülötte - hiszen mint ahogyan a vak nem látja még a világosságot se, épp úgy - nem látta és látja az elbukott ember az ő nagy hatalmát, nem látja a maga nagy gazdagságát, amelyet az étellel nyert az Istentől.

Nem látja, nem tudja, mert elhomályosodott az értelme, és elhomályosodtak az ő szemei, nem látja a szépet, a jót, mert nem ismeri, mert az a szép és az a jó, az a dicsőséges és igazságos ajándék, ami körülveszi az ember lelkét, számára mindez olyan mintha azt az ember maga teremtette volna, mintha ő volna a hatalom, ő volna a dicsőség, aki mindezek felett rendelkezik. Ez a messze elhullott és lehullott lélekcsoport: az ember, a maga világában mindent a sajátjának képzel, mindent sajátjának akar. Neki

mindenhez joga van. Ő minden felett rendelkezni akar, mert hiszen ő az a hatalmas, aki mindezek felett rendelkezhet, mert az az övé. Nem jut eszébe, hogy hálát adjon az Istennek, a Teremtőnek, Aki mindezeket a nagy ajándékokat az Ő gyermekének ingyen adta oda. Az ilyen minden felett uralkodni akaró és uralkodó emberi lélek nem látja, és nem tudja megismerni, hogy mivel és mi felett rendelkezik. Mennyi ajándékot adott neki a teremtő Atya, aki őt a semmiből emelte fel és tette valakivé. Ez a mélybe hullás, ez a léleknek a mélybe hullása teremt meg az emberi lelkekben a hiúságot, a gögöt, a hatalommal való rendelkezési hiedelmét és a hálátlanságot. Mert hiszen nem látja és nem akarja látni azt, hogy mindezt, amit az élet nyújt az embernek, mindez az Isten ajándéka. Mindezt az örök jó, az örök igazságos Isten, a szeretet Istene adja, és az ígéret szerint - melyet soha meg nem változtat - mindezt örökül adja neki, az Ő általa teremtett gyermekeinek. De szükséges, hogy ezek a gyermekek megvilágosodjanak, meglássák a valóságot és megismerjék azt, hogy ők tulajdonképpen a szeretetnek, a kegyelemnek a gyermekei.

Hiszen az Isten alkotta az egész földkerekséget, az Isten alkotta a mennyeket is, ahol mindazok, akik az Ő gyermekei és birtokosai lettek, mindazok az Istentől valók, és az Ő gyermekei hatalmasak, dicsőségesek lehetnek, ha teljesen megismerik az ő maguk rendeltetését és az életben való elrendezést, mert mindezeket, amelyeket az Isten adott az embernek, és ad minden pillanatban a megszülető gyermeknek, mindezek ajándékok: az Istentől kapott ajándékok, amelyek gazdaggá, naggyá, erőssé és hatalmassá teszik mindazokat, akiket Ő teremtett. Az ember azonban - amiket ajándékol kapott, az isteni szeretetnek az a nagy dicsősége, amely reá száll az emberi lélekre, azt naggyá és hatalmassá teszi - azt az ember az ő göggyével nem tudja megérteni. Nem tudja megismerni az ő lelkében, hogy kicsoda az Isten, aki teremtette és vele rendelkezik. Akinek a rendelkezése csupa ajándék, csupa mélységes és boldogító hatalmas szeretet, mert hiszen a szeretet csak boldogságot, örömet, a legjobbat és a hatalmat adja neki, az életbe való behelyezésével. Mert a gyermek még senki. Ameddig ez a

gyermek még meg nem született, addig semmivel sem rendelkezett. Azután is csak lassan, napról-napra, percről-percre tanulja megismerni mindazokat a nagy és szép ajándékokat, amelyeket az isteni szeretet minden megszületett embernek nyújtott, ajándékozott, hogy boldog legyen. - És mit tesz az ember ezért? - Nem cselekszik semmit, ami jó, igaz, szent és dicsőséges volna. Azonban az isteni kegyelem vezetésével minden lépéssel megtanulja ez a gyermek önmagát helyesen mozgatni. Megtanulja a benne fejlődő erőket a tulajdon akarata és elgondolása szerint továbbalkotni, azt pedig, amit az Atya adott ingyen szeretetből, amelyek jók, dicsőségesek, azokat eldobja az ember. És amikor pedig mindezeket elfelejti az ember értékelni, akkor látni, amint kihullik a lelkéből mindaz az érzés, melyet pedig kellene, hogy mindig nagyobb mértékben tudjon magáénak lenni, és megalkotni amit neki el kellene végezni, számára ajándék, melyet megszerzett, mivel az Atya adta neki, tehát ingyen jutott hozzá. Ehelyett azonban az ember hálátlan, rossz és gonosz cselekedetekkel rakja tele az életnek minden óráját, minden mozdulását, minden további lépését, mert az ő lelkében nincs kialakulva a szeretet, nincs kialakulva a hála. Mindezt olyan valaminek tartja, mintha ő teremtette volna önmagát, mintha ő alkotta volna körülötte a világot, s mivel nem tudja értékelni mindazokat a drága ajándékokat, amelyekkel az Isten megáldotta az emberlelkeket, ezek szerint nem is tudja értékelni, és **ez az értékelni nem tudás: ez az embernek bűne.**

Ez az emberléleknek a visszaesése a semmibe, a megsemmisülésbe. Tehát meg kell halnia az embernek. Meg kell halnia, hogy megértse azt a lélek, a belső lélek, hogy valami körülötte mássá lett, valamiből kifogyott, valami, ami volt, az nincs, hová lett? Az ami az övé volt, hová lett: az élet? Azok a gyönyörűségek, amelyeket az életében átélt, átértett, hol vannak azok az örömek, amelyek őt lelkében és testében mindig nagyobb világossággal és gyönyörűséggel árasztották el? Hová lett? Hová lett az élet? A testi élet elmúlik.

A testi élet megszűnik, és ha a lélek semmiképpen nem öltözött fel az isteni ismeretre, ha semmiképpen nem tudott róla,

hogy van felette, Aki őt megteremtette, Aki fenntartotta, Aki örömmel és boldogságokkal árasztotta el ajándékképpen - amiért pedig az emberi lélek nem tett semmit, mert maga körül mindent készen kapott -, akkor látja meg, hogy hogyan és mi történt övele, hogy minden örömétől, minden boldogságától megfosztotta az élet. Hova lettek ezek az örömteljes idők, érzések és az életnek további folytatása, ami mindig valami nagyobb, dicsőségesebbel várta őt? Vajon mi ez? Ez a halál? Igen, ez a halál, amely megmutatja mindazokat a valóságokat, amelyekre rá kell ébrednie az emberi léleknek, rá kell ébrednie, és meg kell tanulnia azt, hogy ő egy egészen kicsiny pont a teremtett mindenségben, és ő nem jól használta fel mindazt, - az ajándékok nagy csoportját, - amellyel pedig rendelkezett földi életében. S akkor a lélek elkecsereglik. Elkecsereglik, és látja az ő nagy szegénységét, nyomorúságát, mert hiszen nincs semmije, és aki adta ezt mind a szépet, jót, boldogítót, örömeit, boldogságokat, az nincs sehhol. Csak a nagy semmi van, és ez kétségbeejtő minden emberlélek részére, amikor felébred arra a valóságra, amellyel okvetlen meg kell ismerkednie a tudatban kifejlődött énnel, hogy hogyan, megszűntek? - vagy nem is voltak, csak álmodta? Igen, csak álmodta. Mert nem valósította meg a jót, az igazat az Isten szerint valót, az Isten szerint való valóságot, az Isten szerint való nagy mindent kifejező ént: az önmaga lelkének a valóságát, mert hiszen az én, az a lélek.

És a lélek, ha elpazarolja mindazokat az ajándékokat, amelyeket az élet nyújtott neki, amelyekben része volt, amikor mindez megsemmisül és elmúlik mögötte, nagyon elhagyottnak, kétségbeejtő állapotban lévőnek érzi magát. Nem tudja hol van, hogy van, mint van? - hogy lehet az, amit most érez és érzett valamikor? Hogy lehetett azt elfelejteni, hogy-hogy nem látja, nem tudja, nem érzi. Egyedül van. Nincs senki körülötte, nincs semmi, ami az övé volna. Mert: a semmit valósította meg. S akkor neki nincs is senkije. De ha „valamivé” teszi azokat a szépségeket, azokat a jószágokat, akkor mindenképpen létrehozott boldogító dolgokat. Ámde, ha mindezeket nem látja, elkecsereglik, és nemcsak, hogy szegénynek, hanem elveszettnek, megsemmisültnek

érzi magát. Nagyon szomorú, hogy ezt kell látni a szellemek nagy csoportjánál! Ezt kell látnia az Istentől eltávolodott léleknek, amikor valamiképpen magához tér és keresi azt a valamit, azt a jót, ami kielégítette és valamennyire boldoggá tette. Ezek a szegény szellemi nyomorékok, ezek nagyon el vannak keseredve, nagyon tönkre vannak menve, meg vannak semmisülve, és keresnének, de nem találnak olyan helyeket, olyan rétegeket a mindenségben, amiben valahogyan éreznék magukat. Ha rosszat cselekedett: meg kell ismernie cselekedetei következményét. Mert hisz az ember minden megmozdulásával cselekszik, és ennek eredményei vannak. És ha ezek az eredmények a semmivel, vagy a szenvedésekké vált valóságokkal találkoznak, kétségbeesik. Aki az Istentől nem beszél semmit, vagy kicsúfolja és semminek állítja: ezekben a szomorú állapotokban ébredhet fel, és kezdi keresni, kutatni, hol van az igazság? Merre található meg az emberlélek az igazságot?

Hol van az, amit keres, vár, és az ő számára nincs sehol, de sehol: csak a nagy semmi van, csak a nagy elhagyatottság, a mindentől való megnyomorítás, ez az egyetlen, amit az emberi lélek érez. Ezt a nyomorúságot az isteni kegyelem felmagasztosította. A nyomorúságot, a szenvedést felemelte, hogy új életet formáljon belőle, új kegyelemmel, új szeretettel lássa el, mert az emberi lélek valaki, sőt a nagyobb, az értékesebb teremtménye az isteni szeretetnek. Jóllehet mindazokat, amiket a Földön látott, a Földön érzett, és a Földön nem ismert meg, nem becsülte meg, nem tudta értékelni, azonban akkor, amikor már látja, sírva, jajgatva keresi a lehetőséget, hogy hol, miként, hogyan lehet megismerni azt a Hatalmat, azt az ismeretlen dicsőséges Hatalmat, hogy letérdelhesen Előtte és megbánhassa bűneit. Mert hiszen akkor már látja, hogy nagy bűnöket követett el, már csak magával azzal a gondolatlaltal és mindazokkal a cselekedetekkel is, amelyeket földi életében elkövetett, és itt hagyta a Földön. Itt hagyta a Földön, de most vajon már merre keresse meg azokat, hogy mássá tehesse, hogy abban az újabb lehetőségben, amiről úgy érzi, mintha annak el

kellene jönnie, és úgy érzi, hogy mindezt újra át kellene neki dolgoznia, ámde körülötte csak a semmi áll. Próbálja, hogyan lehetne valakihez hozzászólni, aki segíthet rajta, mert hiszen ha találkozik is olyanokkal, akik hasonlók őhöz, egymáson nem tudnak segíteni, mert miből segíthetnének, amikor az sem tud többet, mint az, aki kétségbeesve keresi a jobb és igazabb lehetőségeket. Ha ő valakivé, akár emberré lehetne, ismét! Ezek a kétségbeesett lelkek keresnek mindenfelé, amikor elébük kerülnek ezek a lehetőségek, mert hiszen úgy érzik, van, de nem tudja hol, és hogyan jusson hozzá ahhoz, ami van, ámde az ő részére nincs, mert hiszen ő szegény, ő senki, és ő nem tudja, hogy valamiképpen még visszatérhet oda, ahonnan szólította őt a Teremtő nagy igazsága.

Ezeknek a nyomorék lelkeknek nagyon nehéz azután, még ha megértik is, hogy valaminek lennie kell, mert hiszen azt ő érzi, hogy van valami őbenne, valami, vagy valaki, de nem tudja ki ő, csak hogy egyáltalán él, csak van valahogy: ezek a hitetlen emberek öltözékei a szellemi életben. Azért mindenki nagyon vétkezik, mert rosszat cselekszik azzal, ha azt mondja valakinek: nem igaz, nincs lélek, nincs semmi a halál után, csak az elporladás. A test elporlad, de a lélek keresi még azt a testet is, amelyben volt, amelyben mégis az életnek kisebb-nagyobb örömeit érezte. S ha mást nem is, de legalább a mindennapi étel ízét, annak az ételnek, amelyet megevett, azt érezte. Mert az is valami boldogító volt, mert ha nem is érti, nem is tudja, de a teste megerősödik tőle és kitartóbb lesz. És tud mozogni. Az életet tudja a maga formájában végig érezni. És ez a halál ilyen: az Isten nélkül élőknek a halála. Aki nem ismeri és nem akarja ismerni a teremtő Istent, aki őt is a létbe hívta azzal, hogy megszülethetett embernek. Ezek a megsemmisült és elmállott, elfakult mindentől megfosztott emberi lelkek, ezek nagyon nyomorúságosak, nagyon kétségbeesettek. Ugyanakkor mint emberek vígan élnek a maguk életét, nem törődnek sem az önmaguk életének végével, sem azokéval, akiket megkárosítottak, akiket megbántottak, fájdalmat, szenvedést, súlyos megpróbáltatásokat okoztak. Kell-e az ilyen élet, kívánatos-e egy ilyen élet az embernek, míg az ő földi életét éli? Nem kívánatos!

Mert ennek a következménye még várja mindegyiküket, hogy szenvedésekben keresse és találja meg azt az igazságot, amelyet nem tud letagadni, amellyel nem tud szembeállni, mert ez uralkodik felette és uralkodik az ő lényé fölött.

Tehát mi az, hogy ő él? Mi az, hogy a kellemetlent, a fájdalmat, a nem kívánatosat neki kell lépésről-lépésre minduntalan megélnie, minduntalan átszenvednie fájdalommal, csalódással. Mert hát elvesztett mindent, de mindent. Elvesztette az életet, a szabadságot, elvesztett minden lehetőséget a maga ténykedéséhez, mert hiszen szeretne élni, szeretne valamit cselekedni, de nincs mivel, nincs hogyan, nem találja meg önmagát. Mert az, ami az ő részére rossz volt, mit ő rosszul cselekedett, azt a testtel együtt levetkőzte magáról. Tehát nincs semmije. Ha csak egy pillanatra eszébe nem jut, hogy de igen, van: az Aki az egész életet megteremtette, de vajon az Aki megteremtette és látja, hogy ő mennyire érdemtelen volt arra, és vajon hogyan fogja őt megdorgálni, megbüntetni, mert hiszen nem érdemel mást, csak büntetést. Ezek a szomorú lelkek, akik önmagukat fosztották meg mindentől, ami jó, szép, örömet és boldogságot nyújt az emberi léleknek, mindezekről elestek. Hát hová lett? Mit csinált és hová lesz? Mi is történik vele? Ez a halálnak a rettegeése, ez az első, ami fogadja azoknak az embereknek a lelkét, akik hitetlenek voltak, akik gonoszt cselekedtek, és mindent, ami jó és kívánatos volt, azt a másik ember elől elkapkodták, visszaéltek a másik ember jó cselekedeteivel. És hát most mindezt nem tudja az ilyen lélek valamiképpen megérteni, hogy tudniillik mi akar ez lenni. Ő nem hiszi el, hogy ő meghalt.

Hiszzen ő él, ő tudja, hogy van, s vannak kívánságai, vágyai, s van akarata. De mivel semmit sem tud, és nem tudja, hogy hol kezdje el, hiszen neki semmije sincs ahhoz, hogy valamit megfoghasson, amire azt mondhassa, hogy az az övé. Pedig a szellemi világban akinek van valamije, azt mindig saját magának kellett megszereznie, a tudatával, hogy megismerje az Istent, az Ő emberek felett való hatalmát, Aki a létbe hívja minden kicsi gyermekét, hogy megismerje azt, hogy mi az élet és mit kell cselekednie,

hogy az életet tovább vihesse, magasabbra és értékesebbé tehesse. **Ez volna tehát az első kötelessége az embernek az ő gyermekeivel szemben, hogy megismertesse a teremtő Istent, Aki mindenható, ahonnan minden jó várható, és abban a jóban ki kell magát képeznie. Hogy mit cselekedjék, hogy az jó legyen. Mert minden ember teremt az ő cselekedetével. Ha egy szót szól, ami jó és igaz, már azzal is teremtett, valamit létrehozott egy másik ember lelkében, egy gondolatot, egy érzést, egy törekvést, vágyat, és ha munkában, vagy bármi olyan félében ismeri meg egyik ember a másikat, hogy az jó, igaz és becsületes - amiről olyan keveset tudnak az emberek, tudniillik az igazi becsületről - vagyis az igazságról. Az igazság hatalom. Óriási hatalom. Amely a létben nagy erőt és hatalmat tölt be, ami a létet, az életet jobbra, magasabbrendűvé, tisztábbá és egyre inkább az igazság felé tereli. Az igazságban megismeri az Isten erejét és hatalmát, és megismeri mindazt a jót, szépet, valóságosat és igazat, ami boldoggá tudja tenni. Hogy ha ezt nem tudja megismerni az ember az ő életében, hogy mit is kell cselekednie, hogy az jó legyen, akkor az a lélek nagyon megszegényedve tér vissza a halálba.**

Tehát minden gondolattal, minden érzéssel meg kell ismertetni a gyermeket, hogy megismerje az életnek legmagasabb hatalmas Urát, Teremtőjét, az Istent, Aki minden jót, minden dicsőségeset, nagyobbat, hatalmasabbat teremt, és megáldja azokat, akik Hozzá közelednek, hogy megerősödjenek, megvilágosodjanak, megtisztuljanak és az isteni igazságban meggazdagodjanak. Hogy ha nem is gazdagok lesznek, de legalább megismerjék az Isten igazságát, és ebben a gondolatban éljenek, munkálkodjanak, cselekedjenek, s abban keressék örömüket és boldogságukat, mert ha az embernek nincsen célja, akkor az életének semmi értéke sincs. Az az élet úgyszólván elveszett. Azért mindenkinek, aki valamivel rendelkezik, ha csak egy szóval is tud mondani valamit, ami jó, igaz becsületes, és az Isten igazságának a megismeréséhez vezet, ezzel mind teremtett önmaga körül, az önmaga létével újabb gondolatokat érzéseket, amik tovább mennek, hatnak, munkálkodnak

a másik ember lelkében. Azután pedig a lelkek hatalmas áradatában új teremtést visznek véghez azokban a lelkekben, akik megismerik azt, ami az életet magában foglalja és azt, hogy az az élet jó, tiszta, örömteljes és boldogító. És immár a magasabb régiókba emeli őket fel. Ez a munka szintén mindenkire vár, és ha valaki ezt jót és helyesen végezte el, akkor gazdaggá lesz mindazokban az örömeiben és boldogságokban, amelyeket az isteni kegyelem nyújt neki ingyen, ajándékképpen. Ingyen, mert nem tesz érte semmit, mert minden, amit alkotott, az minden az övé.

Tehát magának cselekszi. Az ő lelkében benne élő jó és igaz az isteni akarat szerint való munka az, amelyet az Atya besugároz az Ő teremtett gyermekeinek lelkébe, hogy azok keressék és képesek legyenek munkálkodni a jóért igazért, szentért, dicsőségesért. Mert ilyenné kell tenni az életet, a világot, és lassan lépésről-lépésre, pillanatról-pillanatra épít az ember önmaga körül az emberek között. És az ő lelkébe visszacsillogó szép, jó, Istennek tetssző igazság mind az ő lelkében ragyog, él és vár. Teremti azokat a jobb érzéseket, a jobb felé irányuló hatalmas erőket, amelyek lépésről-lépésre és pillanatról-pillanatra mindig nagyobbodnak az emberi lélek körül, mert ő az ő lelkével teremti azokat. Isten ugyanis az Ő mélységes nagy szeretetével körülárasztja az Ő jójával, igazával, amit az Ő teremtett gyermekeinek ad, és ezeket mind odaajándékozta: csak legyen, aki elfogadja. **Azért ha az ember nem is cselekszik valami nagyot, csak egyszerűen jól, igazán cselekszik, tevékenykedik, nem akar senkinek rosszat, hanem azzal, hogy ő jót cselekedett, meg akarja teremteni maga körül a jónak egy újabb lehetőségét, ami addig még nem volt, ami az életet nagyobbá, értékesebbé teszi a másik ember részére is, ezzel teremtett és nagyot cselekedett. Valaki jót és igazán cselekszik, Istentől várva a segítséget, akkor azzal meggazdagszik a lélek.** Mert az isteni jó, igaz, szeretet és bölcsesség besugározza az ő lelkét, és ezzel a gazdagsággal mindig nagyobbbat és dicsőségesebbet tud alkotni, tehát **mindnyájan teremtetek, amikor jót cselekedtek, mindnyájan nagyobbakká váltok.**

Ha valakit felemeltek magatokhoz, a saját jótokkal és igazatokkal, ha szolgáltok az isteni szent törvény szerint, ahogy az Isten meghagyta és megmutatta az Ő egyszülött Fiának cselekedetében, ha ti ezt így igyekeztek megcselekedni, azonképpen átérzeni és átgondolni és ebben munkát vállaltok, akkor ti is teremtetek. És mit teremtetek? A ti magatok boldogságát és magatok hatalmát. Nagy és szép eredményeket teremtetek így meg magatoknak. Mert mindig gazdagabbak, mindig nagyobbak lesztek, és a rajtatok ragyogó igazságok nagygyá és dicsőségessé tesznek titeket, mert hiszen nem kell ehhez semmi különösen nagy munka és tanulás, - mint azt az emberek hiszik és gondolják, hogy minél többet tudnak, annál értékesebb életet élnek. Mindent, amit az ember megtanult, és amit a jó és igaz szerint cselekszik, abban munkálkodik, abban él és maga körül is ilyen munkát végez, ez azt jelenti, hogy teremtett új világot annak a másik embernek a lelkében, még akkor is, ha az az ember rossz volt és a rosszat cselekedte. Ámde ha az az ember abban a másik lélekben, abban az elhagyott lélekben képes valami jót megteremteni, akkor is teremtett, és az a lélek, aki azelőtt a rosszat, a gonoszat találta helyesnek a tulajdon részére, az egészen újjá alakul, átváltozik. És akkor is teremtett az a szellem, aki mindent igazgat. Nem a por ember, hanem az a szellem, az a gondolat, érzés, vágy, az a jó és igazhoz való vágyódás, és cselekvés, ahogyan cselekszik: azzal teremtett. A jót engedte szétáradni, vagyis akarta, hogy az tovább menjen, tovább ragyogjon a másik lélekben, és fölébressze az isteni szót, mert hiszen minden emberlélekben ott van az a szellem, amelyet sokszor egészen a legutolsó fokra igyekeznek lenyomni az emberek bűnös cselekedeteikkel, hazugságaikkal, önzésükkel, és minden formában való gonosz önző, önzésből lévő cselekedeteikkel, amit a lélek az önmaga részére és mások kárára cselekszik. Vagy ha nem is cselekszik maga, de mással cselekedtet meg, még akkor is tönkre tette az Isten akaratával megszerzett és megteremtett jót, és úrrá tette helyette a rosszat, a helytelent, az Istennel szembehelyezkedő elgondolást. Én ezt lelki elhajlásnak nevezném. Tulajdonképpen az a nagy munka, a nagy cél legyen

az ember előtt a Földön, hogy amikor eljön az ideje, hogy le kell vetkőznie a földi külső testet és a léleknek meg kell jelennie Isten előtt, vagyis Isten szent törvényei előtt, itt be kell neki mutatnia élete eredményeit, hiszen mindenütt, mintegy tükörkép, úgy áll az emberlélek körül, mindaz ami várja, amit megteremtett önmagának és másnak. Mert másnak is megteremtette a rosszat, de ugyanakkor önmagának is. Mert ami benne jó van, azt Isten kegyelméből nyerte, és ő mindazt elrontotta, semmivé tette, haszontalannak nevezte, és ő maga is úgy gondolta, hogy arra nincs szükség. Elpazarolta. Elpazarolta a jót, és így az a jó nem tudott senkit sem boldogítani, senki sem jobbá tenni, sem jó eredményt nem tudott hozni, tehát csak rombolt. Hogy az ilyen élet mit jelent, azt ti magatok is meg tudjátok érteni.

Megteremteni a gonoszt, azt jelenti: a rosszat és az igazságtalant teremteni meg és annak adni életet. Mit ér az ilyen élet? Testvéreim, én azt mondom tinéktek, bár a szeretet nagyon szép cselekedet, és a szeretet, ami egyszer volt, egyik-másikkal az emberek között az megmaradhat, sőt nagyon szép és nagyon jó, ha szeretettel veszitek körül azokat a sírokat is, ahol tudjátok, hogy azoknak a teste nyugszik, akik valamikor a ti lelketeket örömmel, boldogsággal tudták eltölteni, És ezek, az ilyen megemlékezések nagy boldogságot és örömet jelentenek azoknak, akik elmentek, és várják egymást azzal a reménységgel, hogy lesz újra találkozás, újra szeretet lesz, újra öröm, amellyel egymásnak lelkét meggazdagítják. De jaj azoknak, akiknek félnie kell, mert sok rosszat cselekedtek, és az a rossz abban a másik lélekben hasonló rosszat hozott létre. És ez nem hagyja őt következmények nélkül, hanem azon lesz, hogy megpróbálja, vajon annak hogyan tetszik, ha neki kell megkóstolnia mindazokat a rosszakat, fájdalmasakat, amelyet öneki okozott az a másik?! - Ezek nagyon szomorú dolgok. Ezeknek az embereknek a lelkében nem felfelé emelkedést, hanem lehullást jelent a jövő. Abban a jövőben, ami van: mert hiszen minden beszéd, minden cselekedet valósággá válik, mert ha azt lélek szerint mondta ki valaki, akkor valósággá válik, és ami valóság, az él is. Ez az élet, pedig ami az egyik lélekben már meg

van alapozva, csak éppen nincs kidolgozva. Így annak megvalósítása vár még kimunkálásra. Vajon mit várhat akkor egy ilyen lélek, aki ezeket létrehozta, és szembe kell neki találkoznia mindazokkal a lehetőségekkel, amelyeket ő okozott és megvalósított.

Mert hiszen minden él. Ha meghalt is él, mert a lélek elviszi magával azokat az érzéseket, vágyakat és azokat a gondolatokat is - még a gondolatoknak csak az árnyékait is, - és amit magával visz, azok mind élnek, vannak, és mindennek, ami nem Istentől való, mindennek el kell pusztulnia. Mert csak az isteni jó, az isteni igaz, az fejlődhet tovább. Először a kicsiben, azután mindig magasabb és magasabb fokban emelkedik felfelé, hogy a jót, az igazat mindig nagyobbá és dicsőségesebbé tehesse lelki érzéseiben és cselekedeteiben, mint a mag a földben, mígnem fává lesz. Ilyen ez is. Ezek: ez a kétféle irány, ez intézi az emberiségnek értékét, ez intézi a boldogságokat és boldogtalanságokat, szenvedéseket és gyötrettetéseket. Mert ameddig a gonosz, a rossz nincs megsemmisítve, az keresi az érvényesülést, hogy az ő hatnivágyásával cselekedhessék, minthogy minden és mindenki cselekedni akar, mindenkinek vannak vágyai, van akarata. Aszerint amilyen a vágy, az akarata, az jelenik meg az eredményben, hogy örömet, boldogságot, Isten szerint való igaz életet teremt-e vele, vagy pedig olyant, amitől félnie kell, mert hiszen önmagát teremtette meg. Tehát valaki valamit cselekszik - valamit teremt - azzal szembe kell találkoznia. Jót teremtett? - jót akart, jó érzései és cselekedetei voltak - akkor a jót kapja vissza, mert ő azt teremtette. De ha a rosszat teremtett bárki lelkében: azzal is találkozni kell, és az a rossz mindig újabb valamit hoz, mert hiszen a cselekedetek, az életnek a tulajdonképpeni megnyilvánulásai. Ezek az érzések, cselekedetek élnek, bár az emberi test meghal, a lélek azonban megmarad, és mindenki, aki mit teremt, ugyanazzal találkozik. Ugyanazokkal az örömmel, boldogságokkal, vagyis amikor az ő teremtésével találkozik, ugyanazokkal találja magát szemben, akár a Földön, akár a szellemvilágban.

Ugyanis minden, amit az ember a vágyaival, törekvéseivel megvalósít, mindaz megmarad és él, mert az emberi lélek alkotta.

Tehát ha az emberi lélek a rosszat megsemmisíti önmagában, akkor teremtett jót. Mert az Isten akarata mindenütt úrrá kell, hogy legyen. Mert az Isten szeretete: az igazság. Az Isten mindent jóvá, igazzá, szentté és tisztává tesz, hogy boldogítsa. Boldogítsa az Ő gyermekei lelkét, mert hiszen azt Ő teremtette. Az Isten akarja, hogy az ember boldog legyen. Az Isten azért adja a szeretetben gazdagabb lelkeknek azokat az erőket, hogy ők nem egyszer feláldozzák magukat annak érdekében, hogy a jót továbbadhassák azoknak, akik még nem tudják megérteni a jónak értékét, semmiképpen nem képesek megérteni, hogy hogyan, miképpen kell, vagy lehet azt cselekedni, mert nincsenek hozzá fogalmaik. Nem áll előttük. Lelkükben még nem tudják felfogni, hogy a rossznak csak rossz lehet a következménye. Mert ezt nem tudja elképzelni. Tévesen azt hiszi, ha megcselekszik valami rosszat, de belőle az ő részére valami kívánatos, jó eredmény lett, akkor ő egészen ferdén úgy gondolja, miért legyen annak a másiknak jó? Akkor amikor abból neki is lehet jó. Tehát akkor igyekeznek a másik ember által megteremtett jót ellopni, megsemmisíteni, hogy ő élvezhesse azt, amit más ember cselekedett meg. - És ezen a szálon fut az emberiség boldogsága és eredményei. Ugyanis amit ma cselekszi, azt holnap, vagyis a jövőben fogja megkapni.

Nem is kizárólag a szellemi világban elsősorban, hanem amikor már ott áll a holnapban, és ő is várja, hogy vele cselekedjenek valami jót, mert szegény, mert vágyai vannak, mert élni akar ő is és szeretné, ha ő is hozzájuthatna olyan dolgokhoz, amiktől boldogabb lenne. De nem juthat hozzá, mert hiszen ő azt már a múltban elrontotta. Így azzal a jövőben már nem találkozhat. Azért testvéreim, így lássátok az emberek meghalását és a gyermekek születését, mint ami volt és ismét lesz, mert az volt. **Az a mag kel ki, amit elvetettek.** Tehát ezeket mindaddig így kell elképzelni, így következnek, amíg az isteni akaratnak, az isteni igazságnak nem adnak az emberek dicsőséget az ő cselekedeteikkel és beszédeikkel. Mindaddig, amíg mindent úgy nem cselekednek, ahogyan azt az Isten megmutatta az emberi léleknek, hogy hogyan, miképpen cselekedjék. Ha ezt az ő hitével magában feldolgozza

és kidolgozza és nem cselekszik rosszat, hanem jót, akkor ő a jót élvezi, amikor legközelebb ismét próbákat kell neki tennie. Ha pedig rosszat cselekedett, akkor a rosszat kell neki elszenvednie. Hiába akar menekülni. Nem lehet, mert az igazság, az egyrészt üldözi, de másrészt boldoggá teszi az ember lelkét. Az a legnagyobb bölcsesség, amit az Isten adott a krisztusi igazságban az embereknek, hogy tanulják meg azt, amit korábban mindig nagy és körülményes igazság-mondásokkal adtak az embernek tudtára, hogy mit kell cselekednie, hogy a boldogságot elérhesse.

Én azt mondom: **legyetek hűek, mindazokhoz a kijelentésekhez, amelyet a mi Úrunk, a Jézus Krisztus itt hagyott az embereknek, hogy az emberek tanulják meg azt az utat megbecsülni és azon járni, amelyet Ő járt végig, hogy megmentse azokat, akik a mélységben vannak, és nem tudnak kiemelkedni.** Mert a saját bűneik annyira lekötötték őket, hogy azt nem tudják feloldani. Ha ti úgy vagytok, hogy jó, rendben van, megcselekedte az a másik azt, de én megbocsátok nekik azért, hogy megszabaduljon, azonban ha az a megbocsátással visszaél, akkor a megbocsátás már nem oldozza fel szenvedéseit, ha mégúgy megbocsátanának is neki, mert hiszen ilyen esetben lélekből úgyszem bírná megbocsátani. **Csak az a lélek tud őszintén megbocsátani, aki megérti azt, hogy mit cselekszik és mit cselekedett az Úr, a mi Atyánk, amikor az ő nagy Gyermekeit ideadta érettségünk, Aki feláldozta magát az egész emberiségért, hogy megismerjék a jónak, hatalmát, erejét és megismerjék mindazokat a szenvedéseket, amelyeket önmaguknak okoztak.** Ki eszméltet, hogy hogyan lehetnének az emberi lelkek boldogok? Talán, hogyha mindazokat elnyerhetnék, amit ők kívánatosnak látnak? Ezek mind egyik a másikba kapcsolódó gondolatok és érzések, amelyeket a cselekedetek hoznak létre, tesznek valósággá, és a valóság pedig magában hordozza a szenvedést, vagy az örömet és boldogságot. Hívlak tehát mindnyájatokat, hogy teremtsetek magatoknak örömet, boldogságot, mert minden igaz érzéssel, minden igaz cselekvéssel teremti az ember a maga boldog jövőjét, boldogságát.

De minden hazugság, minden gonoszság, de különösen minden előre kieszelt és minden tekintetben a másik ember megfosztására, vagy annak jójának elvételére irányuló a szándék és cselekedet -, ha valaki erre vetette rá magát -, úgy mindezekkel kell, hogy ő is találkozzék. Miért találkozzatok ti a rosszal? Miért ne találkozzatok a jóval, az isteni akarat szent elvégzése szerint a szeretetben való ajándékokkal, amelyeket az isteni kegyelem ad az embereknek. Nagyon sokszor nem a megérdemelt munkájáért, hanem azért mert talán egy pillanatnyi jó végigsuhant, végig világitott az ember lelkén, és valami jót gondolt, akart, valami jóért felindult és egy szót szólt is érte. Ez a jó, ez az igaz, ezt kell cselekedni, és ha ezekkel az ember így él, hogy ebben az igazat megvalósítja, a szeretetet megerősíti a lélekben, akkor is nagyot cselekedett. Ugyanis, amikor ő megcselekszi a jót, a jónak nagy és erős hatalmat adott azzal, hogy valósággá tette. Mert a Földön mind ritkább eset sajnós az, hogy a valóságos jó megelevenedik és hatalommá válik az emberek életében. Ez is nagy öröm. Ám de még nagyobb öröm az, amikor a szellemi világban találkoznak egymással emberek, akik talán sohasem ismerték egymást a földi életben De a gondolat, az érzés, összeolvadva új világot teremt, új jövőt alkot, nemcsak az egyes embernek, hanem embercsoportok részére is. Miért ne cselekedjete hát ti jót? Miért ne cselekedjete ti az Isten igazsága és akarata szerint valami nagyot, szépet. Isten szerint valót? Boldoggá tehettek vele olyanokat, akik el vannak keseredve, mert elfáradtak a szenvedésekben.

Ti is teremthettek, ti is cselekedhettek jót, még akkor is, ha nem vagytok gazdagok, ha nem vagytok olyan nagy befolyással, mint amilyent az emberek egyik a másiktól elvárnak, hogy aki befolyással bír, az csak egy szót szóljon valakiért, eképpen már akkor, azzal is tett valamit, akkor is cselekedett valamit, ami boldoggá tette azt a másik embert. Tehát én azt mondom: amit lehet jót, igazat cselekedni, azt cselekedjétek. Az Isten, Aki mindent lát és látja a ti lelketek érzéseit, gondolatait, vágyait, munkálkodását, amellyel új világot teremtete ti magatoknak az Istenhez való fo-

hászcodással és az isteni igazság által sugallt minden dologokkal, mert amit az isteni igazság mond és ti azt magatokévá teszitek, és megvalósítjátok, tulajdonképpen ez az a nagy cselekedet, amelyet mindnyájan szükséges, hogy elkezdjétek. Amikor pedig eljön az idő, hogy le kell vetnetek a földi testet, óh akkor ti boldogok lesztek, mert mindaz a jó és igaz, szent elgondolás és cselekedet, az minden megvalósulva új világot teremtett a ti részeitekre, és ebben nagyobb boldogság, nagyobb öröm és igazság lesz a sorsotokban, amely sorsot akár a Földön, akár a szellemi életben értek el. Akkor látjátok majd, hogy az igaz úton haladva az isteni szeretet, a krisztusi igazságok hogyan alapozták meg a boldogság eléréséhez vezető utat. Látjátok majd, hogy nem csak az utat mutatta, hanem mindjárt az első lépésnél is belenyúlt már az isteni kegyelem a ti életetekbe és másképp fordítja azt az útjelzőt, amely a ti életeteknek a jó és kívánatos részét fogja megmutatni.

A halál egy olyan szükséges valami, ami - mint ahogyan a növény is - új virágot és gyümölcsöt hoz, nem azt, ami azelőtt volt, hanem egészen mást, megváltozva széppé, jóvá és kívánatossá lesz, így minden tekintetben felemelkedve azokból a mélységekből, amely nem sok széppel, jóval voltak megrakva, abba emelkedtek fel, ahol minden jó még jobbra, minden igazság még nagyobb igazsággá, minden szeretet még nagyobb, melegebb szeretetté válva ott áll elöttetek. Várva, hogy titeket boldoggá tegyen mindaz az esemény, amelyen nektek végig kell menni, akár a Földön, akár a szellemi világba. Tehát testvéreim, a jó Isten kegyelme és az Ő irgalma legyen mindazokkal, akik beismerik az ő hibáikat, és bűneiket megbánva, az Isten által megmutatott igaz útra lépnek, és így mindazokat a cselekedeteket - mint virágokat - magatok előtt látjátok, és boldogan gyönyörködtek azokban az eredményekben, amelyek megvalósulva körülvesznek titeket abban a világban, ahová mindenki a jóval és igazzal felruházkodva, vágyakozva szeretne eljutni. Eljuttok, mert az isteni kegyelem elvezet titeket, és sok olyan cselekedet, amit megérdemelnétek, elfakul, megsemmisül az Istentől adott kegyelem fényétől, és meg-

szabadultok azoktól a terhektől, amelyekkel hit nélkül nem tudtatok volna megszabadulni. Mert a hit nélkül való élet az egy száraz, semmit nem nyújtó, örömkben, boldogságokban, fősvényen adakozó forma, ami az embernek a földi életben sokszor talán csak egy semmit sem jelentő, mondjuk örömet okozott, és érte a rosszat cselekedte.

Azért legyetek tökéletesek, keressétek az Isten országát, keressétek mindazokat a lehetőségeket, hogy a ti lelketek meggyógyuljon minden hibás, és az Isten törvényével ellenkező dologból, gondolatból, érzésből, vágyból, és megvilágosodva, megtisztulva, megigazulva a ti lelketek felöltözködhessék azokba a ruhákba, amelyek az isteni kegyelem ajándékai azoknak, akik szót fogadtak, akik keresték az isteni igazságnak nagy erejét és hatalmát. Mert az az igazság, az a ti részetekre nem büntetést hoz, hanem nagy és örömteljes boldogsággal tele életeket. Nagy világosság nyílik meg előttetek, és nem tévedtek el az úton, amely a teljes boldogságra elvezet titeket. **Ez annyira egyszerű és annyira egyenes, hogy azt még azok is nagy örömmel meg tudják cselekedni, akik nem tanultak sokat, hanem csak láttak, éreztek, hallottak valamit. Hallottak és elhitték. Elhitték, hogy van Isten, van igazságos Isten, és az Istennek vannak olyan törvényei, amiket nem lehet megváltoztatni. Egyedül csak az isteni igazságot kereső lélek kutatja hogyan, miképp cselekedjék, hogy az Isten igazsága valahogyan egyé forrassza az én gondolataimat, az Ő akaratával, az Ő intésével. Mert hiszen mindent az Isten adott. És az isteni kegyelemnek az a legnagyobb ajándéka, hogy megmutatja, megmondja hogyan cselekedjétek, hogyan éreztetek, hogyan töltsétek be a ti földi életeteket. És akkor ezeket csak meg kell tanulni, a lélekbe be kell vésni az embernek, és aszerint kell cselekednie. Aszerint ahogyan az isteni igazság előírja. Ezáltal nyertétek meg azt a nagy adományt, amit az Isten mindenkinek ingyen kínál. Csak hinni kell az embernek ebben. Hinni kell azt, hogy amit az Isten az embernek adott, az meg nem másítható, és hogy minden pillanatban, minden lehetőségben megmutatja az Ő kegyelmét mindazoknak,**

akik hittek az Ő beszédének. Ti is higgyetek, és vegyétek lelkeitekbe azt, hogy az Isten szereti az Ő gyermekeit, akik Őt keresik. Azokat Ő megtalálja, és akik Hozzá esedeznek, azokat Ő meggyógyítja.

Azokat Ő mindennel elárasztja, hogy újra ép lélekké legyenek, hogy a jót cselekedjék, az igazat beszéljék, és az igazságra való készség legyen meg mind a gondolatokban, az érzésekben és a cselekedetekben. **És ha így élték, akkor az Úr nem távozik el tőletek, hanem meghallgatja minden kérésedet, megadja nektek amit kértek, és amikor elkövetkezik az idő, hogy le kell vetkőzni a testet, a lélek felöltözik abba a ruhába, amit az isteni kegyelem adott neki, vagyis az ő bűnének és vétkeinek megsemmisítésével megszabadítja az emberi lelket mindazoktól az eredményektől, amelyeket a hibás cselekedetek, rossz beszédek, rossz akaratok hoztak létre, amelyek az emberi lélekben mint kövek, vagy mint kemény fadarabok ahhoz hasonlíthatók.** Mindezeket megsemmisíti a kegyelem, és ti tisztán, ragyogóan állhattok meg amikor eljön az idő, el kell következnetek a földi élet minden formájától. Akkorra a ti lelketek már megtelik mindazokkal a szépségekkel, jóságokkal, és boldogságokkal, amelyekre az igaz lélek vágyva vágyódik, keresi és kutatja a lehetőséget, hogy ezt elnyerhesse. **Keressétek ti is Isten országát, és minden megadatik nektek, amit testetek, lelketek kíván, hogy valósággá lehessen.** Az Isten áldása legyen rajtatok, világosítsa meg a ti lelketeket, és tegye finommá, tisztává a ti érzésetek világát, hogy úgy jelenhessetek meg Isten előtt, mint akik már elérték azt a célt, amiért a Földön szenvedni kellett, hogy az a cél titeket nagyokká, igazakká, tisztákká és boldogokká tehesen. Az Úristen áldása legyen rajtatok földi életetekben, és legyen az Ő áldása a ti lelki világotokon is, hogy magatok is azon legyetek, hogy mindezekkel a szép és jó igazságokkal, mindezekkel az isteni ajándékokkal meggazdagodva ti is tudjatok sokaknak még örömet és boldogságot nyújtani. Isten áldása legyen rajtatok! Isten veletek!

KERESSÉTEK ISTEN ORSZÁGÁT! (*)

Isten áldása legyen rajtatok, felettetek, gondolataitokon, érzéseiteken, Istenhez való vágyakozásaitokban. Nemcsak ebben az órában, hanem életeteknek minden órájában, minden napjában. Hogy úgy haladjatok, úgy keressétek az Isten országát, mint amikor összejöttök, hogy Isten dicsőségét zengjétek, Isten előtt leborulva megálljatok, és várjátok azt a kegyelmet, amellyel kiválógatja azokat, akik Őhöz tájékoztatás teljes erővel igyekeznek teljes és szent vágyakozással, úgyannyira, hogy áldozatot képesek hozni azért, hogy egy lépéssel közelebb juthassanak a mennyhez. Hogy a szívük megteljen azzal a szeretettel, amely mennyből száll alá, amióta a Krisztus test szerint eltávozott a Földről. Lélek szerint azonban nagy szorgossággal járja körül mindazokat a helyeket, mindazokat a részeket, ahol felgyulladó kívánsággal, vágyakozással keresik az igazságokat, amely igazságok - ha csak egy gyenge lépéssel is - de előbbre viszik a bűntől felszántott göröngyös utakon a lelkeket. Ezek elfáradnak, szenvedni is kell nekik, bizonytalanságban érzik is magukat, mivel nincs lehetőségük, hogy előre tekintsenek, mert nem láthatják szavaiknak, gondolataiknak, cselekedeteiknek azt a visszfényt, amely mint jövő, megjelenik az ég szivárványában. Értem én ezt a szivárványt a jövőben és a jövőre, amely majd egyikre másokra és az egészre vár. De mivel az idő és a távlatok annyira messze állnak, és annyira értelmetlenek az ember előtt, így nem képes azokból kiolvasni, hogy hogyan, miképpen, mikor teljeseznek be, hol valósulnak meg abban a világban, amelyben az a szivárvány is mint biztatás megjelenik az ő részére.

Tehát nincs más, mint bizakodással, hittel, reménységgel várni a kegyelemnek - mintegy megvilágosodásképpen, áldásképpen - hozzájuk való lehajlását. Várni, mint azt a csendes kis esőt, ami megtermékenyíti azt a helyet, ahová jó magot vetett el a földi ember, várván Istentől annak megvalósulását, termékenyítő tételét az ő részére. Mert testvéreim, minden gondolatotokban, érzéseitekben, törekvéseitekben és vágyaitokban mind-mind a ti lelketek

van benne: vajon merre igyekeznek? Milyen célt választott? Mi az, ami felé vágyakozással tekint? Mi az, amihez közelebb szeretne jutni? Az isteni parancsolat biztatása azt mondja: „*Keressétek az Isten országát,*” - és mindazok megadatnak nektek, amelyekben hiányt szenvedtek, amelyekben megpróbáltatásokat kellett nektek átszenvedni, amire fájdalommal, keserőséggel emlékeztek vissza, mert azok nem voltak kívánatosak részetekre. Vágyjátok, hogy az Isten országa, az Isten országának áldása mikor következik el, és mikor menti fel az emberi lelket azokból a szenvedésekből, gyötrelmekből, csalódásokból, fájdalmakból, amelyekből úgy szeretne kiszabadulni, amelyeket úgy szeretne levetkezni magáról, hogy felemelkedhessék egy jobb, igazabb életbe, ahol már nem kell szenvedni, nem kell gyöttrődni, csalódnia, és talán valami örömben is lehetne része. Így gondolja vágyaiban a földi ember, és keresi a módokat, a lehetőségeket, amelyekkel azzal az országgal valamiképpen összeköttetést nyerhetne.

Nem messze van testvéreim ez az összeköttetés! Mindnyájatok szívében van! A szívetek vágyában, a szívetek érzésében, gondolatában és abban a különös kereső, kutató vágyban, amely minden pillanatban kész volna arra, hogy örülni tudhasson, mert hiszen úgy el van fáradva a fájdalmak, csalódások, szenvedések között, hogy már-már azt hiszi, összeroskad. És hányan vannak, akik önként keresik a halált, hogy mindezekről megszabaduljanak, mert úgy hiszik és úgy gondolják, hogyha mindezekről a testi fájdalmaktól, a testi életnek minden romlottságától megszabadulhatnak, akkor minden további megszűnt. Akkor nincs tovább gondja, nincs tovább szenvedni valója, maga mögött hagyja az életnek minden fájdalmát, gyötrelmét, és pihen, nem gondol többé semmire. Ezeket, akik ennyire megutálják a földi életet, akik ennyire nem gondolnak azzal, hogy hogyan lehetne megjavítani, hogyan lehetne valamiképpen mindazt, amit jónak és kívánatosnak talál, mindazt hogyan tudná elérni? Azoknak azt mondom megint csak: „*Keressétek az Isten országát és a többi megadatik néktek!*” Mi az a többi? Elsősorban az, hogy mindazokat a lehetőségeket, mindazokat a kézhez álló segítségeket, amelyekkel ezeket meg

tudja szerezni, megtalálja a Krisztus Földre jövetelének minden mozzanatában: ahogyan Ő cselekedett, Ő, Aki körülnézett a világban, és nem találta magát otthon egy pillanatig sem. Ez nem az Ő országa. De hogy az Ő országát és ezt a teljesen elütő, ellenkező világot valahogyan összehozhassa, hogy egyiket a másikkal valamiképpen összeköttetésbe hozhassa, áldozatot mutatott be, és ez az áldozat Ő maga volt.

Az Ő maga szeretete, tudása és az Isten ígérete, amely ígéret az Ő lelkén keresztül felszabadulást, megbocsátást, új világot, új élet-ajándékozást hozott minden emberléleknek, aki egy pillanattal is odatekint arra a múltra, amelyet nagy kegyességgel idejében lerögzített az isteni gondoskodás, - azokban az írásokban, amelyeket sok évvel ezelőtt rögzítettek meg azok a lelkek, akik az ő maguk boldogságát, az ő maguk reményeinek valóra válását találták meg a Krisztus Földre jövetelében és abban az áldozatban, melyet Ő hozott az elkárhozott emberi lelkek tömegeiért. Mert van-e valaki bűn, tévedés és tévelygés nélkül a Földön? Nincs. A földi testben csak azok jelennek meg, akik valamit, vagy hoznak felülről, vagy akik szeretnének csak egy kicsiny lépéssel is felemelkedni, hogy többet láthassanak az élet titkaiból, mert hiszen ameddig ennek a titoknak a nyitjára nem jön rá, addig hiábavaló az élet. Nincs értelme, nincs célja annak, hogy az ember szülessen, éljen, szenvedjen, meghaljon, és azzal a tudattal zárja le maga mögött az életet, hogy nincs tovább. Tehát akkor mi célja volna az életnek? Miért kell élni? Miért kell az emberi léleknek annyit gyötrődni? Van az életnek célja. Van az életnek nagy ígérete: a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki azon a napon, amikor az Ő nagy munkája befejezéshez közeledett, tudta, hogy itt van a nagy leszámolás a bűn világával, a tévedések óriási tengerével. Ő nagy, óriási munkát végzett, de nemcsak azokon a lelkeken, akik Őt hallották és hittek, hanem azokon is, akik „majd” hiendők lesznek, akik azok után születnek majd meg, mert hiszen ott vannak a szellemvilágnak nagy tömegei, akik ott állnak és várják a szabadulást.

A szellemvilág tömegei jobban várták, nagyobb várakozással voltak eltelve - nemcsak azok, akik szabadulást kerestek, hanem azok is - akik mélyen megmaradtak az ő maguk tévedésében, tévelygésében és a gonosznak a hitében, hogy az a helyes, az a jó, az a boldogságra visszavezető, ha azt cselekszi, ami tiltva van, amit nem szabad cselekedni. Mivel az idő messzeségében visszatekintve folyton csak a gyötrelmeket, a csalódásokat, a szenvedéseket, a hiábavaló küzdelmeket látták: még jobban elfordultak Istentől. Nem hittek az igazságban, és a semmibe kapaszkodva ott álltak, állnak és várják mindazt a csodát, ami Krisztusban megjelent, munkálkodott és munkálkodik most a jelenben, munkálkodni fog a jövőben is, egészen addig, ameddig megszűnik a bűn. És a lelkek, akik a bűnben tévelyegve újabb és újabb csalódásoknak teszik ki magukat, mivel a hitük nincs tisztázva, így nem tudják, hogy merre találhatják meg azt a lehetőséget, hogy a gyötrelmeiktől megszabadulhassanak. Ezek mindig várnak, várnak, és még nem tudják, hogy mindig mélyebbre és mélyebbre hullanak alá, mindig nagyobb szenvedéseket kell átélniük, hogy keressék, kutassák az igazságot, amely őket megszabadítja gyötrelmeiktől és szenvedéseiktől. Mert Isten nélkül, Isten kegyelme nélkül, egy lélek sincs, aki megszabadulhat a gyötrelmek és szenvedések világától. Tehát egyetlen lehetőség és egyetlen hatalom van, Aki ezektől meg tudja szabadítani a lelkeknek, a szellemeknek beláthatatlan sokaságát, akik ki vannak zárva a mennyből.

És bárha gyötrelmek között nagy vágyakozással keresik, kutatják is a lehetőségeket, mindent felásnak, mindent átkutatnak is, és várják azokat az addig még ismeretlen hatalmakat, amelyekbe ők bekapaszkodhatnak, hogy maguknak valami változást tudjanak létrehozni, ezek mindaddig, ameddig meg nem ismerik és nem követik ezeket az igazságokat - amelyekről ti mostan halottok - addig kisebb-nagyobb szenvedések között vergődnek. Míg csak el nem érik még egyszer azt a fokot, hogy megvilágosodjék bennük - talán egy pillanatra - az a gyémánt szikra az isteni sugárból, ami felfelé tekint: hogy, ha mégis van valami, hát siessen

segítségére, mert úgy érzi, a gyötrelmeket nem bírja végig szenvedni. Ez a világ - telve lelkekkel, gonoszokkal és szenvedőkkel - az, amelyre ti azt mondjátok: ez a pokol. Igen, a pokol, mert a bűn száműzve van a mennyek országából. A bűn és a tévelygés - a ti nyelveteken szólva - a visszaforgás, amelyben nem az eléje adott útnak a követése, hanem a saját útnak, saját ferde elgondolásnak keresése és megvalósítása a cél. És addig mindig újabb és újabb szenvedésekbe és csalódásokba kell annak a léleknek esnie, mert eltévesztette az utat, mivel az önmaga által megalkotott világban akarja elérni a boldogságot, hogy az önmaga által megépített világot - amit az ő fantáziájában kialakított - akarja mindenáron megvalósítani, azt akarja megteremteni a saját részére, de csak a saját részére, és talán még azok részére is, akiket az uralma alá tud hajtani. Ez az, amikor az emberek között vannak fokozaatok, rangok, képességeik, jóra vagy rosszra való hajlandóságaik szerint, hogy az igaz és hamis harcában melyik oldalra áll a lélek, és melyiket találja jónak, helyesnek, célravezetőnek.

Ameddig a hamisra támaszkodik, azt keresi, abban találja meg vágyainak és céljainak megvalósítását, a vélt boldogságot. Ameddig ezekben hisz, ezeket a lehetőségeket kergeti, addig nincs senki, aki boldog lehessen, mert hosszabb-rövidebb idő múlva találkozik hasonlóval, aki viszont őt akarja letaposni, őt akarja az ő maga szolgálatába helyezni. Íme, itt vannak az embercsoportok: egyik ember a másik ellen minden eszközt kihasznál arra, hogy felülkerekedhessék és uralkodhassék a másik felett. Pedig csak egyetlen uralkodó létezik: a Teremtő Isten. Az Ő bölcsességével, szeretetével, minden jónak a közlésével, hatalmával teremtő erejével, csak Ő az az egyetlen, Aki megoldhatja mindazt, amit az ember lelkével kíván. És hová jutott el az emberiség? Mélyebben áll hit dolgában, mint a régi bálványimádók. Mélyebben, mert megtagadja az igaz Istent, a jót, az igazat. Semminek és senkinek állítja azt az erőt, azt a hatalmat, amely erő és hatalom nélkül ő sem élhetne, hogyha az a hatalom irgalmat nem gyakorolna vele szemben. De ez a hatalom irgalmas és kegyelmes, és elküldi az Ő

egyszülött Fiát, hogy új világot teremtsen azok között az elveszettek között, akik keresik, várják és óhajtják az enyhülést, a szabadságot, a felemelkedést, a megpihenést, és azt a lelki békességet, amit annyira óhajt és kíván az egész emberiség. De nincs módjában, hogy azt megteremtse, mert hiszen nincs miből, hiszen önmagában sem tudja megteremtteni azt. Tehát itt áll az egész világ a nélkül a bizonyosság nélkül, amelybe belekapaszkodhatna, amelyre építkezhetne, és ez azért van, mert az ember nem tekint az örökkévaló Isten felé. Nem keresi Annak az igazságát, nem keresi Annak a kegyelmét, mert nem látja, és nem akarja felismerni önmagában, hogy ő eltévedt és eltévelyedett az igazságtól, messze elesett az igaztól - és még messzebb a szeretettől. Pedig csak Ő az az egyetlen éltető forrás, amely új lélekké, új emberré tudja teremteni azt, aki Őhöz áramlik, aki Őt keresi, aki belátja önmagába, hogy ő senki és semmi, mert nem tud egy porzemet sem teremteni.

Mert minden ami van, azt egy ismeretlen Hatalom teremtette meg, Akit ő senkinek és semminek állít, mert nincs - mindazok ellenére, hogy őbenne is van abból a Hatalomból egy szikrácska. De ez a szikrácska letévedt arról a pályáról, amely az ő fejlődésének és feljebb való emelkedésének lehetőségét magában foglalva elébe volt szabva. Eltévedt az úton, és nem tud visszatalálni, hogy a rendes úton haladhasson, fejlődhessen előre. Ez az emberiség.

És ezért az emberiségért az Isten Fia felvette az emberi testet: a tévelygésnek, a gonoszságnak testét, megjelenési formáját, hogy emberi szavakkal irányítsa őket az igazság felé. Megmutatva nekik mindazokat a lehetőségeket, amelyeket ha megragadnának, és a lelkükbe beépítenék ezt az Isten országát, amelyről az Úr beszélt, ha elfogadnák azokat a tanácsokat, irányításokat, amelyeket ez a felülről leszállt Hatalom a lelkükbe akar átadni - akkor ők is hatalmasok lehetnének. Akkor - mint ahogyan így megteremtik a rosszat, megteremthetnék ők is a jót, a helyeset, a boldogítót önmagukban, és önmaguk körül a többi teremtetekben. Én

azt mondom: ez az emberiség képe. Minél tovább húzza hitetlenségét, hogy hatalomra juttassa önmagát, annál kevesebb jó, öröm és igazság lesz ott, azon a Földön, abban a világban, ahová őket az isteni Hatalom, az isteni kegyelem száműzte, hogy tanuljanak, javuljanak, eszmélkedjenek, hogy rájöjjenek arra, hogy tulajdonképpen van egy lehetőség arra, hogy egészen más, boldogabb életet élhessenek, mint amit ők maguk teremtettek és teremtenek önmaguknak.

Ehhez pedig először kell a hit, a szeretet és az engedelmesség: engedelmesség az Istennek. - **Engedelmesség, azt mondhatnám: alázatosság. Alázatosság: keresni, kutatni, jó és rossz között különbséget tenni, ezt adja meg legelső sorban az az isteni Hatalom a világosság által az emberi léleknek, hogy a jót keresse, az igazat, amelyben nem csalódhat.** Mert hogyha olyan igazságok után keresgél, amelyekben csalódhat, akkor sohasem találja meg az egyenes utat, amely hazavezeti őt abba világba, amelybe ő visszakíváncozik: a mennyek országába. Mert az emberi lélekben benne él az a vágy, hogy ő boldog akar lenni, mert boldog volt mielőtt még vétkezett volna. Boldog volt, ameddig engedelmeskedett, boldog volt, mert hiszen mindenben része volt, amit az Isten az ő részére odaadott, hogy boldog legyen és boldog lehessen. És mindezt az engedetlenségével, úrrá-lenni akarásával ellökte magától, mert ő hatalmasnak érzi magát, hiszen nagy lehetőségei vannak, nagy tehetségei vannak. És ő mindezt meg tudja teremteni, elő tudja teremteni, felfedezéseivel, elő tudja állítani, ami volt és ami van, mert hiszen: ő a legmagasabb rendű teremtménye annak a Hatalomnak, ahonnan ő kiindult.

Igaz, hogy a legmagasabb rendű teremtménye, de azt a hatalmat nem úgy használta fel, mint ahogyan azt a Teremtő eléje adta, hanem önállósította magát, nem engedelmeskedett, hanem uralkodni akart. Engedelmesség és uralkodás között vergődve mind messzebb és messzebb esett az Isten kegyelmétől, mert hiszen ez a kegyelem tartotta fenn őt, ez táplálta, világosította meg, ennek

az ajándékával látta meg a gyönyörűségeket, amelyeket ő még nem tudott megteremteni.

Ennek a Hatalomnak, ennek a Kegyelemnek, Szeretetnek az ajándékaiban fürdött, és mindezekért a boldogságokért engedetlenséggel, hatalmaskodással válaszolt. Emiatt minden egyes alkalommal, amikor nem találta meg a helyes utat, mindannyiszor lejjebb és lejjebb süllyedt. S amikor annyira lesüllyedt, hogy képtelen volt visszamenekülni, akkor akik rájöttek a saját érzéseikkel és gondolataikkal arra, hogy jobb volna visszatérni, jobb volna megalázkodni, jobb volna magát meghajtani azelőtt a Hatalom előtt, semmint, hogy szembekerüljön vele, és az ő maga erejére és hatalmára támaszkodva teremtsen tovább helytelent és tökéletlent, amikor megszületett ez a gondolat az emberi lelkekben, akkor megvilágosodott előttük az égen a szivárvány.

Annak a szivárványnak a színeiben újra megtaláltak mindent és megragadva azokat a színeket - a lehetőségeket értem ez alatt - ezeket kezdték megpróbálni. Talán ezt rontottuk el, talán ezt rosszul cselekedtük. Tehát megpróbáljuk azokban a színekben, érzésekben, törekvésekben előrehaladni - gondolták - amelyben az Isten kegyelme utánuk nyúlt, és megvilágosította az ő lelküket, mindannyiszor egy-egy lépéssel előbbre jutottak, azaz feljebb emelkedtek. Látták, hogy most találták meg a helyes utat, amelyen nekik haladni kell. Minél több lépést tettek előre annál többet elfogadtak attól az isteni Hatalomtól, Akit ők már elfelejtettek, Akitől ők már teljesen elidegenedtek. De mégis, mikor látták, hogy minden alkalommal közelebb jutottak a boldogsághoz, akkor felébredtek annak tudatára, hogy az Isten az a nagy Hatalom. Isten az igazság, Isten a kegyelem, mert hiszen utánuk nyúlt, és visszahívta őket.

Ezeknek, akik így megkezdték a visszaemelkedés útját, a lelkében megérett a hit, és kiképződött az út, amelyen nekik haladniuk kell. Isten munkát adott részükre, hogy közöljék tudásukat azokkal, akik még nem tudtak idáig jutni, hogy felismerjék, hogy rossz irányt követnek, tehát vállaljanak munkát azok között, akik

még tévelyegnek, hogy azok is visszajuthassanak. Azok is megláthassák azt, hogy ez az út, amelyen nekik haladniuk kell, hogy tovább fejlődjenek felfelé az ő valódi céljuk felé: az Isten világa felé.

S azóta minden lehetőség új alkalmakat hozott létre, hogy ezeknek a lehullottaknak újra és újra utána menjenek, leszálljanak, hogy jó példával és az ő tudásukkal, az ő lelki bölcsességükkel visszavezessék ezeket a tévelygő lelkeket, hogy ne essenek mindig lejjebb és lejjebb. A kegyelem világa építette az utakat hozzájuk, vagyis mindig lejjebb és lejjebb azok felé, akik tovább sülyedtek, úgy hogy már elvesztették tudásukat és megérzésüket afelől, hogy ők valaha kik voltak, milyen hatalom felett rendelkeztek. Csak azt látták, hogy szenvednek, érzik mindazokat a hiányosságokat, amelyeket az ő belső lelkiségük nagyon is érzett. Ezeket a hiányosságokat nem töltötte be semmi, hanem mind szélesebb és szélesebb volt az út, amit meg kellett volna járniuk, és mindig messzebb érezték magukat. Ebben a tudatlanságban a hit és a reménység is kezdett elhalványodni, egészen odáig, amikor tudatosan elhatározták, hogy ők fognak uralkodni. Akkor már céltudatosan cselekedték ezt, és még mélyebbre estek. És ez a mélyre való bukás az ember lelkét mindig jobban és jobban befogta, körülvette, vastagabbá tette a megértés és megérzés elfogadására: és itt vagytok a Földön.

A Föld az a világ - tudjátok és látjátok - ahol azt a fogalmat, hogy „Isten” teljesen kitörlik az emlékezetből. Ki akarják törölni az emlékezetből, hogy van segítség, van lehetőség. Mert ez a Hatalom még mindig lenyúl, és abban a formában, azokon a csövecskéken keresztül, mint a napsugár, úgy hozza az áldást, úgy hívja még mindig vissza az emberi lelket mindig oda, ahonnan lehullott. Tehát ezt a lehullott világot az Úr ki akarta és ki akarja szabadítani. És mindannak ellenére, hogy ez a lehullott világ ellene beszél, ellene cselekszik, még mindig munkálkodik, egészen addig az utolsó pontig, ameddig ez az Ótöle eltávolodott lélekcsoport rá nem jön arra, hogy az a hatalom, amellyel ő mást akar elpusztítani, azzal önmagát fogja elpusztítani. Mert az emberek -

egyik a másikat gyűlöli, utálja, megveti. Uralmat, hatalmat akar egymás felett gyakorolni, pedig ez az uralkodási vágy mindig messzebb és messzebb hajtja az emberi lelket attól a lehetőségtől, hogy közelebb juthasson az ő teremő Atyjához, Akitől csak áldás és boldogság származik és azt nyújtja az emberiségnek, hogy visszahívja, visszaszerezze őket a boldogságba. Nem tudok olyan mondatokat összehozni, amellyel én azokat a színeket lefesteni szeretném, amely színekkel ki kellene azt dolgozni, hogy az ember vágyvilágát felébredtessem. És senki sem tud az emberek nyelvén úgy beszélni, hogy egy pillanat alatt meglássa abban a tükörben önmagát, hogy milyen helytelenül cselekszik, amikor a jót megveti, és a rosszat választja a maga boldogságának megszerzésére. Nem tudom - mondom hogy ezt hogyan lehetne szavakkal érzékeltetni - és nem is tudja tán senki, mert a szó elröppen. A fogalom valahogyan megmarad, de csak akkor juthat szóhoz, amikor az ember lelkét a szenvedések marcangolják.

És akkor, ha a szenvedések marcangolják, a kétségbeesések körülveszik, akkor már egy csepp vízzel is megelégednék, hogy gyötrelmeit egy kicsit megnyhíthesse. Eljön ez az emberiségre! Amikor majd mindentől megfosztja magát, amikor a jót, az igazat teljesen ellöki magától, és egy még alacsonyabb rendű világba kerül, ahonnan nincs menekvése, mert elveszti még azokat a képességeket is, amelyekkel ma még nagy dolgokat cselekszik. Amelyek ma még az ő gögjét felhizlalják, hogy íme megmutatja a többi embernek, hogy nincs semmi természetfeletti, mert minden megoldható a természetben, csak fel kell találni, csak meg kell keresni! És éppen ez a keresés hozza létre azt a „megtalálást”, amellyel hosszú-hosszú időre lehetetlenné teszi önmagát és mindazokat, akik hittek ezeknek a szavaknak, mondatoknak, amivel az ember a másik embercsoportot ámitja, ijeszti, vagy uralma alá akarja hajtani. És aki alul van, nagy csodálkozással tekint fel arra a másokra, amelyik fölėje kerekedett és a hatalmat gyakorolja. - De vajon ezt akarja-e a szeretet Istene? Nem! - A szeretet Istene azért adta az ember lelkébe azt a vágyat, hogy keresse és kutassa azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül megtalálhatja az

utat, amely őt hazavezeti a lélek világába, a szellemibb világba, ahol szintén van anyag, de az anyagnak minden rétegében finomabb eszközök vannak, amelyekkel kifejezheti magát az élet.

Tehát azoknak újabb és újabb felfedezéseik vannak, akik hisznek abban a Hatalomban, azokban a csodákban, amelyek meg vannak írva, amelyekről a régmúlt beszél, és jó ezeket olvasni, jó ezeket az embernek a szívébe vésni. Hogy amikor majd eljönnek azok az órák, napok, talán évek, amikor úgy érzi, hogy fogságba kerül, a bűn fogságába, ahonnan nem tud elszabadulni az ő maga tudományával, hiába vannak a csodás eredmények, hiába vannak azok a lehetőségek, amelyeket a tudomány szinte kézhez ad az embernek, melyekkel megtéveszti a lelkeket, mindannak ellenére a múlandó földi életnek talán egy, vagy két éve van meghosszabbítva, amely kis idő nem elég arra, hogy megtalálja azt a lehetőséget, amelybe belekapaszkodhatna a lelke, hogy kiemelkedjék az anyag hatalma alól. Mert az anyag képzelet uralkodik az emberi megtévesztő elképzeléseken. Mert az emberek „elképzelik”, és az elképzelés pedig nem más, mint az elrontott hit, a megromlott hit, az erejét vesztett hit, amely vezeti őket mindig tovább és tovább a lehetetlen felé. Mert olyan álmokat álmodnak, olyan vágyakat hoznak elő az ő saját lelkükből, amelyekről úgy hiszik, uralkodással, hatalommal fogják majd őket felruházni, csak idő kell hozzá! - Nem! - Ez nem jön el soha, mert ott marad a lélek a maga pusztaságával, semmiségével, mert hiszen ott a halál. A halál, amelyik megfosztja az embert minden lehetőségétől, megfosztja minden eredményétől, hogyha ezek nem felelnek meg az isteni törvényben elrendelt igazságnak! Hiába minden akarása az embernek, és az egész emberiségnek, hogyha nem tudja megtalálni azt az irányt, amelyet neki követnie kell, amely őt hazavezeti Istenhez.

És ha Isten felé való útjában, vándorlásának útjában nem tud találni olyan oázist, ahol az ő lelkét megerősítheti, megvilágosíthatja, és hitét mindig erősebbé teheti, akkor ismét csak alá hull a semmibe a láthatatlanba, mert az embernek minden nagy és erős eredménye múlandó és lehetetlen. Mert azt a vágyat sohase fogja

elérni az emberiség, amelynek megvalósítását magában hordozza. S mivel lelkében olyan vágyakat, olyan elgondolásokat hordoz, ami képtelenség, egy-egy forma szerinti eredményt elérhet ugyan, de annak nagy ára van, és nagy kockázattal tud csak egy kicsi időre örömet szerezni magának. Ez az öröm: a dicsőség. Pedig ha az ember eléri a dicsőséget, óriási veszteségekkel fizeti meg. Mert a lelkéből kiírtja a hitnek azokat a lehetőségeit, amelyekre támaszkodva a szellemi erőket maga felé vonzhatja, és munkára serkenti a hittel. Tehát a hit, az Istenben való hit, az a legmagasabb rendű tudomány, érzés és minden erő, amit az ember önmagában hordozhat, mert az Istenben való hit: erő. Az hozhatja magával a megpihenést, a boldogságot, az előrejutást, mert hiszen mindig ezeknek útján érte el az emberiség ezeket a nagy ígéreteket. A hiten keresztül adta tudtára mindegyiknek, és ma is a hiten keresztül adja tudtára az embernek az Isten hatalma a kegyelem útján, hogy el tudja hinni mindazokat a dolgokat, amelyeket az emberiség a mai napig is mint megtörténtet, mint valóságot, úgy tartja. Azonban ezek ellen a valóságok ellen az ellentétes hatalom már kinyújtotta az ő fegyverét, és ezt is kitörli az emberek lelkéből, kiírtja a hitnek minden kis szikráját, hogy a hit le ne törhesse az ellentétes gondolatok, érzések és törekvések munkáját a nagy hatalomért, hogy leigázhassa az emberek lelkét először az erővel, a tudással, azután pedig a hazugsággal.

Mert a hazugság mindent ígér, de mindent ellenkező formában valósít meg. Azért testvéreim, ti akiknek az Isten adott hitet és adott meggyőződést, hordozzátok a lelketekben, mint Istentől kapott drága ajándékot, mint egy nagy gyémántot, melyet a jövő minden körülmények között bevált nektek. Ha próbára tesz is benneteket az élet, ha fájdalomokkal, csalódásokkal kell is megkezdenedetek, akkor is higgyetek, mert előttetek megy a Megváltó az Ő nagy útjára, az Ő nagy céljának az elérésére, hogy befejezhesse az Ő vállalt nagy munkáját. Megindult Jeruzsálem felé, és szerényen, minden nagy lelkesedést, minden nagy felemeltetést elkerülve nem vesz igénybe az emberektől semmit, hanem egy-

szerűen, számárháton ülve indul el, hogy bemenjen a nagy Városba a nagy Ünnepre, és elvégezze ott az Ő utolsó nagy munkáját. Mint ember, Ő is fél. Fél a test a fájdalomtól, fél a lélek a csalódásoktól. De az a cél, amelyet maga elé tűzött, mindjobban és jobban megerősíti, mert hiszen ez nem az időhöz, hanem az örökkévalósághoz van kötve, és új világ teremtése, új világ létrehozása a cél. Hogy mindazok, akik ezt az igazságot - ebből a rothadó, poshadó világból kiemelkedve - lélekben elfogadják, nem szükséges, hogy ide visszatérjenek, mert az Úr, aki ezt a nagy hatalmas munkát és áldozatot magára vállalta, új világot teremtett ez által, mivel a hálál nem győzhette le Őt, mert Ő feltámadott! Hogyha mindezt látjátok, mert előttetek van, az Írásokból olvashatjátok, láthatjátok és átérzhetitek Vele együtt azokat, amiket Ő átért, és mint emberlélekben és testben végig érzett, meg harcolta a nagy harcot önmagában és önmagával: az emberrel. És Ő legyőzte a halált, legyőzte a bűnt, legyőzte a tévelygést, mert feltámadott!

És akik hisznek Őbenne és az Ő útjain járnak, Vele együtt, egy úton járnak, Vele együtt feltámadnak, mert a hit Őbenne egygyé tesz mindazokkal az erőkkel és hatalmasságokkal, amely hit és amely hatalmasságok úrrá lesznek az eltévelyedett szellemi erőkön, urává lesznek az anyagnak, és mindezeket elhagyva felemelkednek az Ő világába, a Krisztus világába. Mert Krisztus az Ő megváltottjaiért cselekedett és cselekszik ma is minden órában, minden percben azokkal a lelkekkel, akik Őtőle várják a segítséget, az üdvösséget, az enyhülést a gyötrettetésben. Mert ezek a hatalmas isteni erők, amelyeket Krisztus itt hagyott a földi hívő ember részére, azok a Földön új világot teremtenek, és ebben az új világban élve - értvén ez alatt a bűn elhagyását, amelyet a tévelygésekből való kiemelkedés hoz létre - a hit megerősödik, és a hit megerősödése feljebb emeli a lelket. És csaknem mindnyájan közvetítőivé váltok azoknak a hatalmasságoknak, amely hatalmasságokhoz ti hozzákapcsolódtatok, és azokkal a szenvedőkkel szemben magasabbá, nagyobbá, hatalmasabbá, erősebbé vál-

tok, mint akik még tialattatok vannak. Tulajdonképpen ez a ti rendeltetésetek, a ti munkátok itt ezen a Földön: legyőzni a bűnt, a tévelygést és a tévelygés hatalmát, ami az emberiségnek a tévelygésével még a földi testben úgyszólván össze van keverve, és nektek magatoknak is minduntalan újra és újra meg kell válaszolnotok: vajon az Isten igazsága-e az, amit vizsgáltok, vagy pedig az ellentétnek az igazsága, hitetése. Mert hiszen az ellentét is felveszi az igazság ruháját, sőt még cselekedetekben is megmutatja azokat a megtévesztő ajándékokat, amelyekről az ember azt hiszi; most eltaláltam - és magamhoz szorítottam azokat a lehetőségeket, amelyek engem boldoggá tesznek, talán hatalmasabbá, igazabbá, talán magasabbra emelt fel a többi ember fölé. - Egy pillanatra se gondolkozzatok soha ezeken, hogy magasabban vagytok, vagy igazabban vagytok!

Mindannyiszor, ha ilyen dolog elé állít sorsotok, hogy nektek kell választanotok igazság és igazság között, sohase téveszsen meg, hogy nem tudjátok eldönteni, mi a magatok és mi Isten igazsága, vagyis meg ne tévesszen a magatok igazsága, hanem mindannyiszor kérjétek, és megadatik nektek a megvilágosodás. Isten Szentlelke - ha hittel kéritek - megadja nektek. Tehát ne legyetek kétségbeesve ha ti is megpróbáltatás alá estek, mert hiszen a gonosz erős ebben a világban, és mindent véghezvisz hazugsággal, uralkodással és mindazokkal a lehetőségekkel, amelyeket a kezében érez és uralma alá hajtja az embert! - Nem! Ti ne keressétek az uralkodást, ne keressétek, hogy feljebb emelkedjétek! - Keressétek Isten országát és annak igazságát, és akkor megtaláljátok az utat, azokat a lépéseket, amelyeket meg kell tennetek valahová, vagy valamivel kapcsolatban, mert az Isten akkor mindig megadja azt, hogy mit kell cselekedjétek. Nem azt, hogy ti mint emberek feljebb emelkedjétek. Nem. Hanem mint szellemek, hogy igazabbá, alázatosabbá, kisebbé, bölcsőbbé és mindig engedelmesbökké legyetek az Isten törvénye iránt. Nem könnyű! Nem könnyű az embernek azokat a lépéseket megtennie, amelyek nem kedveznek a földi testnek. Mert kisebb

értékű lehet az a jó, ami úgy látszik, mintha nagyobb formát, nagyobb helyet igényelne. Ne törekedjetez erre! Maradjatok meg az Isten igazságánál, maradjatok meg annál, ahogyan Ő diktálja. A szeretet és igazság két mankójával tegyétek meg életeteknek minden lépését, és akkor nem tévedtek el. Tudjátok, hogy Krisztus minden külsőséget eldobott magától, jóllehet a dicsőséget megszerezhetette volna - a földi dicsőséget is - de azért az Ő isteni mi-voltát csak megfogyatkozva lehetett volna magában megtartania. Nem akart Krisztus semmi ilyen dicsőséget.

De szerette volna a Föld embereit megmenteni a szenvedésektől. Szerette volna azokat mindet megvilágosítani, mindet előre-juttatni. Meglett volna a lehetősége, hogy az emberek csodálatát, nagy ragaszkodását, nagy engedelmességet a jóra megnyerhette volna, de ez csak múlandó: mert földi. És a földi embernek az elgondolásai a földi embernek a vágyai csak földiek lehetnek. A lélek csak keveset, vagy éppen tán semmit sem tud abból magának megtartani.

Tehát ha az egész világ térdet hajtott volna is Krisztus előtt, akkor is az ember ember marad, és ezer, meg ezer kísértés között nem tudott volna megállni. Hisz látjátok a különböző vallások mind az igazságból táplálkoznak, és mégis, akik az Igét hirdetik, még azok sem cselekszenek úgy ahogyan az Ige előírja, amit Krisztus hagyott a Földnek. - Tehát az ember csak ember. Eleshet, megtévedhet, és ha már megtévedt és lelépett az útról - az igazság és szeretet útjáról - akkor már nem ő az úr, nem ő uralkodik a maga teste és lelke felett, hanem uralkodik felette a tévedés. A tévedés pedig szellemi erő. A szellemi hatalomnak egy bizonyos olyan eszköze, amivel a legmagasabb rendű szellemet is még megkísérteni találta érdemesnek: „*Néked adom, ha leborulva elfogadsz és imádsz engem.*” Krisztus eltávolította: „*távozz tőlem!*” És így minden emberi léleknek megvan az ő maga kísértése. **Bármilyen magas fokon álljon is, a kísértő odaférközik hozzá, és megkísérti ígéretekkkel, megfenyegeti hatalmának kimutatásával. Fenyegeti, és talán el is gáncsolja. De ne higgyetek neki!**

Nektek van egy hatalmas erőtök, és van ennek az erőnek ura, parancsolója, Aki legyőzte az erőket, mert Ő nem fogadta el és nem állt szóba a kísértővel, és így a kísértő elvesztette az erejét a hiten. Elvesztette, és nincs neki hatalma többé, hogy az embert rabigájába fogja, mert az Úr eltolta magától. És valaki az Úr ígéretébe, az Úr kegyelmébe ajánlotta magát, hűségesen követi az Úr által ismertetett igazságokat, kegyelemért fohászkodik, és a megpróbáltatásokban úgy viselkedik, mint aki tudja azt, hogy felette ott van Az, Aki őrajta segít, bármi jöhet, akkor bízva, reménykedve állja a megpróbáltatásokban való harcot, és hiszi azt, hogy az Úr megsegíti őt - és meg is segíti. Mert bárhogyan hangzik is előttem, megkeresi az Úr azokat a lelkeket, akiken keresztül még azok is, akik nem az övéi, de ennek a léleknek a részére tán van egy kicsi, csilingelő hang, ami tetszik neki, és ezen a csilingelő hangon utasítja az Úr: ezt cselekedj, - és annak a hangnak nem tud ellenállni, mert azt hiszi, hogy azt ő maga gondolta ki, és maga is érzi azt. Tehát vannak az Úrnak eszközei, amelyekkel az Ő akaratát véghezviszi. Ne féljete, ne reszketsetek, bármit hallotok és láttok. Abból a világból ami lefelé hullik, ti felfelé tekintsetek! Mert az Úr feltámadott, és akik Benne hisznek, azok is feltámadnak, és nem abban a világban, amelyikben voltak, hanem az Úr építette világban ébrednek fel, ahol az Úr kegyelmével találkoznak, és a kegyelem befogadja őket, ezekkel a szavakkal: Jer, hűséges szolgám, aki a kevesen hú voltál, megsegítelek az igazságon keresztül. - Az ember nem lehet egy pillanat alatt angyallá, vagyis tökéletes szellemmé, még azután is vannak megpróbáltatásai, de azok már csak olyanok, mint amikor az olvadozó hóba beleléptek, akkor már nem kell megijednetek, mert már nem estek el.

Az emberi lélek bízzék, higgyen és ragaszkodjék az isteni igazsághoz, amely igazságot a mi Urunk hozott a Földre az Ő maga rettenetes nagy áldozatával. Ezt az igazságot mindenkinek a lelkében kell hordoznia, ez az igazság pedig a szeretet. A szeretet igazsága megeleveníti az ember lelkét, megeleveníti a testét is, aszerint a cél szerint, amely célt az ő sorsán keresztül tűzött eléje

az isteni hatalom és az isteni kegyelem. Higgyetek, bízzatok és várjátok az Istentől azokat az adományokat, amelyeket minden egyes lélekkel közöl, akik hisznek Őbenne, és várják az Ő kegyelmének megnyilatkozását. Mert mindenkihez van szava, mindenkihez van áldása, aki Őhöz áramlik, akik Őt keresik, akik Őt követik. Mert azon az úton az Ő áldásai hullanak az emberi lélek útjára itt ezen a Földön is, és azután pedig megtalálja egyenesen Őt, Krisztust, az Ő országában, ahová mindnyájatokat vár, testvéreim. Mindnyájatokat! És én az Úrnak, mint hivatalos szolgálója hirdetem nektek azt, hogy ha igaz szívvel és lélekkel követitek Őt, akkor hazataláltok! Megtaláljátok azt, amit a lelketek keresett a Földön, de meg nem talált. Megtaláljátok - mintha álmodnátok - azt, amit reménységgel vártatok és vártok. Várjátok, és akkor ott áll elöttetek megvalósulva, mert az Úr megadja mindenkinek azt, amire legnagyobb szüksége van, és amit legjobban várt, amit legjobban kívánt, természetesen ez a lelki boldogság. Mert hiszen megadja azoknak is, akik mást, kisebb rendű, kisebb értékű jutalmakat várnak, de ezeket kétes értékűeknek találva, van az az idő, hogy nem találja jónak és helyesnek, ahogyan felhasználja, ezért visszaveszi. Visszaveszi tőle, hogy kísértésbe ne essék. Megtörténik, hogy az isteni Hatalom visszaveszi az embertől, amit kívánt volna, szeretett volna, és talán jó is lett volna, de gyengének találtatott a lélek ahhoz, hogy jól tudjon vele bánni. Készüljete imádkozva, Isten Szentlelkét magatokhoz vonzva, hogy megvilágosítsa a ti lelketeket, áthassa a ti szíveteket azzal a szent reménységgel, hogy az Úr megkeresett és megtalált titeket, és nem hagy el benneteket, ha ti Őhöz híven ragaszkodtok. Híven, kitartóan, az Ő igazságába belekapaszkodva: nem hagy el, sem ti el nem vesztek, sem ti el nem tévedtek, hanem az Ő útján megerősödve és megtisztulva, egyenesen haladtok előre addig, míg Ő azt a ti részetekre jónak és célravezetőnek találja. Most az Isten kegyelme és a mi Urunk, Jézus Krisztusnak áldó szeretete, megvilágosító kegyelme legyen veletek és rajtatok! Készüljete lélekben a nagy ünnepre, amelyen gondolatban, érzésben közelebb vagytok Hozzá, mint más napokon. Isten veletek!

AZ IGAZ JÓ ÉS A VALÓDI SZÉP FELÉ VEZETŐ ÚT(*)

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében, Aki elindult mennyei erejével, hatalmával, hogy mindazok megszabaduljanak, akik felé tekintenek, és felülről várják lelküknek, testüknek minden oldalról való átminősítését, átfőmálását, mert érzik és várják, minduntalan várják, hogy megszabaduljanak a bűn terhétől, és annak következményeitől. Ezeket a terheket nem az Isten, hanem az Istentől elpártolt lélekvilág hozta létre. Ezek - az elpártolt lélekvilág tagjai - akarják az ő uralmukat, az ő nagyságukat hatalmukat és erejüket megmutatni, annak a Valóságnak, Akit érez, és Akiról tudja, hogy az Van. De mivel nem tudott Vele egyggyé lenni, nem tudta megérteni, nem tudta felfogni azt, hogy miképpen lehet megközelíteni, tehát hogyan tud majd esetleg föléje helyezkedni a nagy Hatalomnak, Akiról tudott az emberi lelkek nagy sokasága. Tudtak róla, érezték, hogy van felettük egy hatalom, egy minden tökéletességet, erejüket és hatalmukat meghaladó, fel nem fogható Hatalom. Lennie kell. Ahonnan mindaz érlelődik, ami jön, ami van, és mindaz, amit elveszítene. Lélekről-lélekre áthatolt az a nagy felfigyelés, az a nagy mindennek keresése, kutatása, hogy megismerné és megtudná, hogy hogyan, miképpen lehet úgy megközelíteni azt a hatalmat, hogy annak valamiképpen részesévé válhasson, és akit bár szeretne megismerni, azonban fokról-fokra mégis elveszíti annak útját és lehetőségét, hogy mindig közelebb juthasson hozzá. Ugyanis a teremtettek gondolatai, érzései, - mivel ezek kitaszították az ő gondolataikban, érzéseikben, megfigyeléseikben, - nem tudtak eljutni arra a tökéletességre, amely akár csak meg is közelíthetné annak a tökéletességnek formáját, vagy eltalálhatná, hogy ahhoz az ember is fel tudjon emelkedni, oda, abba a magasságba, ahol az a Hatalom van.

Aki erejével, óriási nagy tudásával messze túllángol az emberi tudás, az emberi erő és megismerés távlatain, hatalmán, erején, világosságán. Azok az emberek, azok a lelkek, akik a Földre vannak, mintegy kitaszítva a mennyből, úgyszólván el vannak tévedve arról az útról, amely út visszavezeti őket abba a hatalomba,

boldogságba és szeretetbe, amely hihetetlen boldogságot biztosított nekik. Érzik, hogy ez a boldogság mindig kevesebb és kevesebb lesz. Mindig kevesebbet érnek el, és a legnagyobb akaratukkal és bölcsességükkel sem tudják megközelíteni sem, nemhogy följé tudnának helyezkedni. Ez a bukott lelkeknek a legnagyobb és legbizonyosabb hibája, ami kizárja őket abból a boldogságból, amelyet ők Istentől, az Atyától kaptak, Aki teremtette a mindenséget, teremtette őket is, mindegyiküket. Minden pillanatban visszaemlékeznek minden elejtett, kicsi úgyszólván talált boldogságra, hogy ez az övéké. Ez a boldogság, ez az öröm, ez a megszeható erő és hatalom, és ez mindig kevesebb és kevesebb lesz a részükre, mert hiszen valami a Hatalom és öközójük állt, hogy elválassza őket egymástól. Elválasztja legelőször is attól a világoosságtól, tudástól, attól a megérezéstől és megértéstől, amelyre a haladáshoz szükség van, amire szüksége van a tovább teremtés lehetőségének, mindig magasabbra és mindig magasabbra hágó vágyaknak, amivel teremteni akarnak. Teremteni! Ami még nem volt, azt valóvá, nagyvá, erőssé, hatalmassá tenni, hogy ők ebben a hatalomban tovább élhessenek, tovább diktálhassanak, és szembe helyezkedjenek azzal a Hatalommal, Aki az ő lelküket is teremtette. És az ő életlehetőségeiket is létrehozta, hogy megmutathassák, hogy ők is valakik, hogy ők is ismernek bizonyos dolgokat, amelyek mindig újabb és újabb formában jelennek meg előttük.

Tehát, ha ők alkotni tudnak, akkor bizonyára ők is azok, akik benne vannak ebben a bizonyos hatalmi rácsozatban, ami egybefoglalja mindazokat, akik megértik a valóságot. Megértik a Vant, hogy ami van: abból még nagyobbat lehet teremteni, még dicsőségesebbet lehet létrehozni. És lehetősége van arra, hogy még nagyobbá lehessen, még bölcsébbé és talán még igazabb is lehessen a nagy mindenségben, hogy uralkodhasson mindazokon, akik még nem értik ezt a nagy tudományt, amelynek ők az urai és teremtoi. Az emberlélek elvesztette az ő egyenes útját, vagyis elvesztette az egyenes gondolatot, amikor lelépett - ha nem is megsze, de lelépett valamennyire - arról a bizonyosságról, amelyet

Istentől kapott, amelynek az erejével és hatalmával sok mindent ki tudott alakítani és létre tudott hozni, ami az életet széppé, nagygyá és kívánatossá tette minden egyes pillanattal. Amikor tehát ennek tudomására jutottak, hogy ők milyen hatalmasak, milyen nagyok, akkor úgy vélték, hogy ők uralkodhatnak. Ez az uralkodási vágy, ez a hatalom utáni nagy sóvárgás tette az emberi lelkeket az Isten ellen való lázadókká, mert elégedetlenek voltak azokkal az eredményekkel, amelyet ők maguk tudtak alkotni. Nagyobbat, mindig nagyobbat, szebbet és tökéletesebbet akartak létrehozni, azonban ez az eredmény mindig visszafelé torlódott, és az ember elégedetlenné vált. A teremtett lélek elégedetlenné vált, mivel ők akarnak, nagyot akarnak, mert a lelkükben a nagyvágyás odairányította gondolataikat, hogy hatalmasakká lehessenek. Ne legyen senki felettük, aki az ő hatalmukat valamiképpen gátolhatja. És ez a törekvés megvan és meg lesz a világ végezetéig mindazokban a lelkekben, akik nem keresik az Isten útját, azt, amin ők előrejuthatnának a fejlődés vonalán, és boldogabbá lehetnek, nagyobb lehet az ő hatalmuk, mint ami felett rendelkeznek. Azonban azt az isteni gondolatot, amit az Isten megalkotott, azt az egyéni nagyságot, azt még nem nyerhetik el, mert mindig nagyobbat, mindig felségesebbet és erősebbet akar az ember, a bukott emberi lélek önmagából előhozni, vagyis mindig többet és nagyobbat akar önmagából kialakítani, mint aki tulajdonképpen ő. Aki nem az Istentől várta az ő előrehaladását, hanem önmaga akart tovább teremteni. Mert hiszen az Úr megmondotta, hogy menjetek, munkálkodjatok és cselekedjete nagyot, dicsőségeset, ámde csak azon az úton, amelyet Ő mutatott meg nekünk, azon az úton, ami az igazság, a szeretet, a bölcsesség. Amit az isteni teremtés adott, amellyel a teremtettek rendelkeztek, és a teremtés munkáját tovább cselekedhették és cselekedhetik is. Az emberek sok mindent megtalálnak, sok mindent megértenek. De tökéletlenségük miatt nem tudják, hogy azt miképpen, hogyan tudják felhasználni, hogy megmaradjon szentnek, tisztának, és hogy az Istentől való dicsőségnek bizonyos formáját maguknak ki tudják

alakítani, és ezzel előbbre juthassanak, ezáltal nagyobbá lehessenek. Nagyobbá a tudásban, megismerésben, szeretetben és bölcsességben is, amely bölcsesség nem az ember bölcsessége, aki még csak most kell, hogy tanuljon az isteni nagyságtól bölcsességet, amivel az ő saját lelkében tudjon valamit alkotni, ami abból az isteni bölcseségből lesz az ő részére látható és érezhető. Ezek azok az előre való meglátások, hogy azon az előre való megérzésen és meglátáson keresztül, abban a lélekben, az isteni jó, az isteni igaz olyan magasabb állapotba kerülhessen, miáltal az Istennek további gondolata, akarata valósulhasson meg cselekedeteiben, gondolataiban, vágyaiban, törekvéseiben és elgondolásai-ban.

Mert hiszen az ember gondolkodik, hogy hogyan és miképpen cselekedhessen. Ha Isten gondolata, akarata, az Istennek minden ővelük közölt bölcsessége valamiképpen egybe tudná állítani az egészet, akkor megérezné és magában felszívni is képes volna. Így megcselekedhetné mindazt, amit az isteni akarat teremtett emberi lelkekben, amely - mint egy bíró, mint egy tanító, mint egy örökké felette lévő hatalom - ad tudtul, Aki minden pillanatban és érzésben velünk van. Mert hiszen az a hatalom, az isteni hatalom az, amivel ha az az emberi lélek megtöltődik, akkor mindig hatalmasabbat, többet, jobbat, tökéletesebbet alkothat. Azonban erre az Istennel szembenálló hibázó emberlélek nem képes bárhogyan erőszakolja, és bárhogyan akarja is. Nem tudja a saját lelkében kiformalódott gondolatokat, érzéseket megvalósítani, ha ezt a nagy kapcsolatot, ezt az igaz szeretetet és az Isten előtt való meghajlást nem tudja az ember a tulajdon lelkében tökéletességre vinni. Mert ez kell ahhoz, hogy a helyes utat és irányt megtalálja, attól el ne tántorodjék, amelyet eléje a Teremtő szabott, életének első pillanatától fogva. Mert minden emberléleknek van egy iránya, amelyben neki mennie kellene, ami mindig az Isten felé vezető út, az isteni bölcsesség által megvilágosított út. Amikor ezen az úton halad, akkor, ha nem is óriási hatalommal, hanem inkább bölcsességgel megy, akkor előre viheti a fejlődését, s így nagy és magas rendű, óriási eredményekkel gazdagodhat meg. Az isteni

szeretet és kegyelem pedig mindig többel és nagyobbval ajándékozta meg az ilyen Őfeléje haladó lelket, aki az isteni törvényeket betartva nem csúszik félre a bűn útjára, és nem sötétedik el előtte az, amin haladnia kell. Hanem egyenesen, minden lépést és minden gondolatot, érzést abba a helyes útba teremt meg magának azzal, hogy Istennel egybekapcsolódva, annak az isteni hatalomnak irányát követi és megcselekszi mindazt, ami elő van írva. Az élet ugyanis eléje írja mindazt ami jó, ami helyes, igaz, Istentől való, és azt cselekszi, abban az irányba munkálkodik, abban a szeretetben hozza meg mindazoknak a munkáknak eredményét, amelyek lépésről-lépésre az isteni kegyelem által eléje adódnak, hogy azt felhasználhassa. Így mindig nagyobb és tökéletesebb formát alkotva teremt, mert hiszen az ember is teremt. Vagyis arra van hívva, hogy ne álljon meg - várva arra, amíg majd mások cselekszenek helyette - hanem önmagának is munkálkodnia, dolgoznia kell, és gondolkodnia azon, hogy hogyan lehetne jobbat, tökéletesebbet alkotni, és így a boldogságot mindig jobban és mindig hasznosabban tudhassa a maga teremtésébe belevinni, hogy az újabb örömeket, újabb boldogságokat hozhasson létre. Mert a teremtett embernek ez a kötelessége a Földön. Tehát hogy nem rosszat, hanem jót és igazat cselekedjék. Amire ti azt mondtátok, hogy becsületes; az embernek abban a formában kell az életét leélnie, és ha mindezt - a saját munkáját - el nem rontja, az életének cselekedeteivel tönkre nem teszi, mert igaz jót cselekszik: akkor egyik öröm a másik után, egyik jó a másik után meghozza a szép eredményeket.

Mint ahogyan látjátok ezt a növényeknél is, ha jobban vannak ápolva, szebb virágokat hoznak és utóbb nagyobb értékű eredményt hoz a világba. Így, ha az ember egymás eredményeit megnézi, csodálkozik és vágy ébred a lelkében, hogy hasonló jót, szebbet, igazabbat teremtsen ő maga is, s hogyha ez az embernek, az emberi léleknek ez a célja, akkor helyes úton jár. S hogyha megérzi a lelke, hogy a szeretet minden jó és igaz cselekedet után - mint ahogyan a fű vagy bármiféle növény elkezd emelkedni,

nőni, virágozni és gyümölcsöt hozni, - épp így mindig többet, nagyobbat, szebbet, boldogítóbb eredményt és örömet hoz. A lélek örül az emberben, hogy milyen szépet és mennyi boldogságot okozó eredményt hozott létre, és ez a boldogság visszavezeti őt a teremtő Isten nagy és szent szeretetéhez. Hálát ad neki azért, hogy az ő lelkének a megmozdulásait így megáldotta abban a munkában, amit ő jónak és igaznak akart megteremteni. Ez a munka az Isten áldásával megnagyobbodott, megszépült, boldogítóbb formában jelenik tehát meg, s mind a léleknek, mind a testnek megadja mindazokat a bizonyos eredményeket, amelyek örömeket és nagy boldogságokat hoznak létre a lélekben. Amikor az emberi lelkek elismerik ezt, hogy mindez az igaz Istentől és nem az ő tulajdon maguk elgondolásaikból, cselekedeteikből, nem az ő maguk nagyságából teremtetett, hanem az isteni lélek az ő lelkükön keresztül alkotta ezeket a tökéletes, jó és boldogító eredményeket, akkor maguk is boldogabbak lesznek. Megalkotják az ő tulajdon jójukat, az isteni behatás, az isteni gondolatok elfogadásával.

Mindig jobbat, nagyobbat, igazabbat és örömteljesebbet lesznek képesek alkotni, mert az isteni lélek rajtuk keresztül megformálja és megerősíti azt, ami az Ő akarata szerint történt, nem pedig úgy, ahogyan gondolják, ahogyan azt az ember mondja, hogy ez az ember műve. Mert nem az ember, hanem az emberen keresztül az isteni lélek adja mindazokat a jó és igaz eredményeket, amelyek örömet és boldogságot okoznak mind az embernek, mind az emberen túli lelkeknek is. Akik örülnek az előhaladásnak, az élet tovább fejlődésének, a mindig jobb, szebb és igazabb eredményeknek, amelyek örömet és boldogságot hoznak bele a világba, a világ további fejlődésébe, amíg az isteni lélek az, Aki az ember lelkén keresztül munkálkodik. Az ember ettől az isteni lélektől mindig több bölcsességet, több, nagyobb, szebb és szentebb dolgokat hozhat létre, és egyik a másiknak boldogságát is megteremtheti. Ez a teremtés hozza meg tulajdonképpen azt, amire az ember az Istentől teremtetett, hogy így éljen, hogy a bol-

dogságot így élvezze és így teremtsen mindig szebbet, jobbat, igazabbat, az Istentől való gondolatok, érzések és törekvések útján. Igyekezzenek mindig nagyobbat, szebbet és tökéletesebbet alkotni és ebben sok örömet, sok eddig még nem ismert nagy és szent alkotást hozhatnak létre. Ez az az isteni akarat, amiért az embert megteremtette. Naggyá lenni, dicsőségessé, szentté lenni és az Istenhez mindig közelebb jutni, mert az Isten lakozik az ő lelkükben, és ez az isteni lélek mindig nagyobbá és tökéletesebbé teszi az embert, akit Isten gyermekének fogadott. Isten az Ő gyermekeit tökéletessé, igazzá, szentté és dicsőségessé lenni teremtette. Ez az Isten akarata az emberhez.

Az ember azonban az ő gögjével, az ő tulajdon eltévelyedett gondolatával másképpen fogta fel, és más úton módon próbálta az ő tulajdon boldogságát és örömét elérni. Másképpen, mint ahogy azt az isteni akarat az ő lelkébe beállította. Az ember ezt a beállítást - ahogyan az Isten akarta - az ő maga erejével és tökéletlen elgondolásával megmásította, ferde útra lépett, és ezt a ferde utat szereti. Mert azt gondolják a tévelygő emberek, hogy ez a ferde út, ez valamiképpen az ő alkotásuk, és az ő lelkükben kevesebb fáradtsággal, de mégis elérik azt a boldogságot, amiről az isteni törvény beszélt, és beszél. Mely minduntalan azt mondja, hogy legyetek jók, becsületesek, szeressétek egymást, s ha cselekedtek, cselekedjétek azt az isteni gondolatot, az isteni megállapított jók szerint, hogy a ti alkotásotok szép és jó, boldogító legyen és mindig előbbre, nagyobbra növekedhessen az a teremtett világ, amelyben éltek. Ez az isteni cél, hogy a teremtmények az emberek mind nagyobbakká, boldogabbakká, bölcsőbbekké legyenek, míg elérkezik az az idő, hogy az istenségbe ismét bele lehessen vonni őket, hogy az Isten világában ismét eggyé lehessenek az ő teremtő Atyjukkal, ahogyan elejétől fogva volt az Istentől részükre meghatározva. Éspedig, hogy az Ő gyermekei Hozzá hasonló teremtményekké lehessenek, és egyben Istent magasztalva, Istent szeretve, Istennek engedelmeskedve a világok sokféleségében, mint a kúszó növények, szétáradva, az indáikat

szétterjesztve fedjük be a maguk szeretetével az egész mindenséget, jóságukkal, bölcsességükkel, hogy mint Isten gyermekei élhessenek boldogan a dicsőségben, melyet ők eleve a lelkükben hordoznak. Ámde mivel ők ezt az dicsőséget árnyékba borították ferde eredményeikkel, ezt a dicsőséget nem élvezhetik, nem tudnak odáig jutni, hogy az Istent megközelíthessék abban a formában, ahogy azt ők szeretnék. Vagyis a hibák, bűnök folytán elromlott emberi gondolat, érzés és törekvés az, hogy a dicsőséget a maguk részére tartsák fenn. Nem akarják megosztani senkivel és semmivel, hanem ők maguk akarnak uralkodni.

Ez a nagy bűne, félreesése, félrehajlása az emberiségnek, az Isten gyermekeinek, mert letévedtek az útról. Az Isten akarata az emberiséggel egészen más, mint ahogyan azt az emberek elgondolják. Az Isten önmagához hasonló lényeket teremtett, önmagához hasonló hatalmasságokat hozott létre, hogy az Ő dicsőségében egybesorozhassa őket, és boldogsággal áraszsa el a lelkek sokaságát. Ezekkel tegye nagygyá a világmindenséget, hogy ezek a boldogságban élő lelkek Őhöz visszátérve mindig nagyobb és nagyobb boldogsággal beszélhessenek az Atyához, s az ő boldogságukat elbeszélve, hálát adjanak Neki mindezekért a jókért, amellyel megajándékozta gyermekeit. A cél ez. S ezt érzik mindazok a lelkek, akik valamennyire is be tudtak az isteni gondolatba egy kicsit is tekinteni. És így megértették és megérezték azt, hogy így kellene lenni: szeretni kellene egymást, segíteni kellene egymást, mindig olyan dolgokat kellene alkotni, amik nem az egyéni dicsőséget és nagyságot szolgálják, hanem olyan teljes boldogságot okoznak minden teremtett léleknek, akivel együvé kerül az úton, amely az örök boldogság, és ennek nagysága felé viszi és irányítja őket. Mert Isten az Ő teremtményeit az embereket nagy dicsőséggel, nagy erővel, nagy világosságokkal alkotta meg, amelyeket az emberi léleknek önmagában tovább kellett volna fejlesztenie, és azzal a szeretettel újra meg újra visszatekinteni az őt alkotó szent Atyjához, aki őt mindezzel megajándékozta. Az

emberi léteknél szeretettel kell, hogy Isten felé tekintszen mindenért, ami szép, ami jó, ami dicsőséges, ami szent. Minden lépcsője a bölcsességnek olyan, mint egy porszem.

S ahogy az az emberi lélekben kialakul Isten ajándéka, melyért hálát kell adnia az embernek, Istenét újra és újra fel kell keresnie, megköszönni a nagy boldogságot, hogy az isteni kegyelem újra és újra lehajol hozzá, hogy a kicsiny, féreggá züllött emberi lélek megint felemelkedhet magasabbra, Őhöz közelebb és közelebb. Az ember boldog örömmel kellene, hogy hálát adjon mindenért, amit az Isten neki adott, hogy jobb és boldogabb életet tudott magának teremteni az Ő akaratából, az Ő segítségével. Mert az ember önmagától semmire sem képes. Nem képes arra, hogy alkotson, vagy teremtsen, csak az isteni kegyelem, az isteni szeretet viszi, erősíti, világosítja meg mind a lelkét, mind az előtte álló utat, amelyen haladnia kell. Megvilágosítja, hogy hogyan, miképpen oldja meg, hogy az igaz jót, az igaz szépet és az igaz dicsőségeset megtalálhassa. Megtalálhassa helyét abban a létben, amelyben az Isten teremtései és teremtményei élnek, alkotnak és tovább emelkednek. Tehát amikor az emberi lélek valami jót, valami szépet, igazat és boldogítót tud megteremteni, vagy megcselekedni, mindannyiszor közeledik ahhoz a léthez, ami feljebb emeli, dicsőbbé, nagyobbá, erősebbé s hatalmasabbá teszi. S amikor az emberi lélek megérti ezt, hogy ő az Isten ajándékával lett most boldogabb, és alkotott nagyobbat, mindannyiszor boldog örömmel ad hálát Istennek. Mindannyiszor a tulajdon lelkét nagyobbitja, világosítja erőit és teszi dicsőségesebbé, mert a benne élő isteni szeretet kiemelkedik, nagyobbá és hatalmasabbá válik, és mindig többet, és többet tud munkálni, dolgozni. Nagyobb eredményeket ér el, s azokban az eredményekben boldognak érzi magát.

És mi az, amivel boldogabbnak érzi magát? - A benne élő isteni szeretet teszi azt, hogy ő nagyobbá lett, és az Isten gondolatával és akaratával a benne élő isteni szikra lesz boldogabbá, mert megértette Istennek őhöz való kegyelmét. Megértette, és magáévá tette, önmagából igyekezett Isten felé hajolni, hálát adni azért,

mert érzi és tudja, nem ő magától, hanem az isteni kegyelem áldozatából lett gazdagabb, erősebb, boldogabb és messzebb látó az igazság világában. **Mert mi az igazság? Az Isten akarata.** Az Isten akarata mindig a világosság felé vezeti a teremtett lelkeket. Az Isten akarata az, hogy nagyobbá, szebbé, igazabbá, dicsősége-sebbé és világosabbá tegye az Ő teremtményeit, hogy mindig boldogabbak legyenek. Mindig boldogabbak legyenek, mert az emberi lélekben mindig magasabb formában világosodik meg az igazság, mindig nagyobb, erősebb akarattá válik az a tudat, hogy az Isten segítségével meg tudja cselekedni azt, amit akar. De az akaratának csak jónak, Isten akaratával egyezőnek kell lennie. Hogyha mindezt megérti az emberi lélek, megérti azt, hogy az Isten nemcsak jót, hanem boldogítót akar adni az embernek, a boldogságot akarja megnagyobbítani a lélekben, s ez a boldogság az ént újra nagyobbá világosabbá, szebbé és tökéletesebbé alakítja, és így ő is mindig nagyobbá válik, akkor ő már nem az a kicsiny földet túró lélek, hanem a naggyá, dicsőségessé, átalakult, átteremtett ember, aki nem lent a földben, hanem a mennyei világokban is használható, és dicsőségesebb munkát végez, mint azt a földi ember el tudná képzelni. Minél nagyobb dicsőséget ér el az emberi lélek a szeretetben, az igazságban - mert hiszen az igazság mindig az, amilyennek és ahogyan annak lennie kellene, - és aszerint cselekszik, akkor halad előre, és lesz nagyobbá és dicsőségesebbé, mert az Istenhez közelebb jutott.

Az isteni lélek lett benne nagyobbá, mert az Istenhez közelebb jutott. Tehát az emberi lélek mindig, minden pillanatban közelebb jut ahhoz, hogy Isten igaz gyermekévé válhasson, és boldogabbá tegye önmagát és környezetét, és ezzel boldogabbá teremti újjá a világot. Ez az újjáteremtés pedig az ő lelkéből is kiszármazott isteni erőnek a dicsőségét jelenti. Nem tudom, hogy helyesen tudtam-e kifejezni magamat⁴, de ez így van. Az emberi léleknek meg kell értenie, hogy mit akar, és mit hogyan akar az Isten. Az Isten boldogabbá akarja tenni azokat a messze és mélyen elesett emberi

⁴ Itt is érezhető a médium képességeinek a romlása egészségi állapota

lelkeket is, akik nyomorúságukba, a leggonoszabb gondolatokat hozzák létre, amellyel önmagukat csak mindig mélyebbre taszítják, és mindig nagyobb szenvedésekre teszik méltóvá. Mert nem az Isten teremti ilyenné az ő állapotukat, hanem ők maguk. De minél alacsonyabb fokozaton van egy lélek, annál kevésbé tud valami jót létrehozni. Hiányzik ugyanis az isteni lélek. Hiányzik az az isteni melegség, a szeretet melegsége, hiányzik a bölcsesség. Mert hiszen hogyan lehessen a bűn mellett bölcs? Mert mint ahogyan kialszik a gyertya, amikor elfogy, azonképpen a sötétben nem tud sem gondolkodni, sem alkotni, sem cselekedni valami olyant, ami igazán jó eredményt hoz. Ha a jó eredmények kifognak a létből, akkor bizony nehéz és gyötrelmes eredményeket képes csak önmagától önmagának létrehozni. Nem tudom, hogy eléggé érthetően tudtam-e kifejezni ezeket a gondolatokat⁵, megértetni azt, hogy tulajdonképpen mit akar az Isten az emberrel, akinek életet ad, aki megszületik a világban, hogy cselekedhessen, az ő belső énje akarata és elgondolása szerint. Mert hogy mindenki boldog akar lenni, az egészen természetes, hiszen az a bizonyos - mindig továbbhaladni akaró - ösztönzés kötelezi arra, hogy haladjon, hogy élhessen, nagyobbá és boldogabbá lehessen.

A boldogság mindenki előtt álló fényút, amelyre szeretne eljutni, ahol sok mindent megtalál, ami az övé lehet, de mindenért munkálkodni kell! Mindenért dolgozni kell, tanulni kell, hogy az ember megismerje önmagát és önmagában az Istent. Istent pedig úgy ismerheti meg az emberi lélek, ha megérti, hogy mit kell neki cselekednie, és hogyan kell azt cselekednie, hogy az jó legyen, hogy abból az ő részére se fájdalom, se külön szenvedés, vagy rossz visszahatás ne származzék. Cselekedjék az igazság szerint jót. Ami jó, az sohasem hozhat rosszat, hogyha azt a jót, az ember jól és helyesen tudta a maga eszével és szívével elgondolni és megalkotni. Meggondolja tehát, hogyan lehetne az jobb: Ha ezt így cselekszem, vagy így mondom, ha ezt így tudnám megalkotni,

⁵ Ugyanaz a probléma, (mint korábban már utaltunk rá) a médiumitás romlása miatt

akkor az bizonyára jobb lenne. Nem úgy, hogy az ember az egyiket megkárosítja, azért, mert annak van, s annak mindig több van, s mindig több lesz, tehát azt el kell tőle venni, és pedig azért, hogy nekem is több legyen. Ez az elgondolás nem jó. Nem helyes. Ez az isteni elgondolás, az isteni akarat ellen való cselekedet már a gondolat formájában is. Ebben a gondolatban már nem az isteni lélek alakítja ki a tennivalókat, hanem azoknak az elhibázott gondolatoknak az üledékéből kiszármazó - mondjuk, hogy penész, vagy valami ilyenféle rothadó anyag - az üli meg az ember lelkét, és azzal együtt a cselekedeteit. Amikor pedig egy-egy ilyen hibás gondolattal, vagy munkával csakugyan elért valami előnyt, ami kielégíti, mintegy boldoggá teszi őt, azonban a másikat ezzel szenvedővé teszi, - mert hiszen amit ő magának vett el, azt a másiktól vette el -, akkor ha az egyik ugyan boldog, de a másik boldogtalan, akkor az nem volt helyes alkotás.

Ha pedig nem tudott jót alkotni, akkor azt az isteni törvény elveszi tőle, és ugyanolyan, vagy még nagyobb szenvedéssel kell neki megküzdenie, mint amit ő másnak okozott. Ebből sohasem fogy ki az ember, mert hiszen mindenért meg kell valamit dolgoznia, munkálnia, mert hiszen az emberi léleknek mozognia, alkotnia kell, akárhol van, akár lent a Földön, akár fent a magasban, az mindegy. Dolgozni ott is kell. Meg kell gondolnia azt, hogy amit munkálkodik jó lesz-e, vagy nem a törvény világában, vagyis a lélek világában, amikor nincs szabadon engedve a cselekedetekben, akkor az első pillanatokban mindjárt láthatóvá lesz a helytelen, a rossz alkotás, s abban a pillanatban rögtön ott van a rá adott felelet, az úgynevezett természettől, mert hiszen rögtön megsemmisül a rossz. És a rosszból az alkotónak kell először kivennie a részét, és azután akkor jöhet a következő, akinek ő rosszat akar tenni, vagyis azt meg is cselekedte. Tehát a szellemi világban nem lehet olyan határtalanul az ilyen rossz eredményeket megtartani, hanem mindenért azonnal megkapja a választ, és ebben a válaszban meglátja a szellem, hogy nagyon rosszul cselekedett, mert rossz lett az eredmény. Tehát így ő nem tehet rosszat,

hanem valamennyire meg kell állapítania a jót, hogy abban munkálkodhasson, ha élni akar. Ha élni akar, és az életnek valami javát akarja elérni. Ez a szellemi életnek a nagy, mindig továbbmínősítő formája és iskolája, ahol a lélek megtanulja, hogy a rosszat nem cselekedheti még abban a pillanatban sem tovább, mert érzi és látja, hogy ennek nem lett jó az eredménye. Tehát másképpen kell cselekednie, de sokszor kétségbeesik, mert jobbat nem tudott alkotni, vagy cselekedni.

Akkor sok szenvedéssel megmarad a rossz mellett. A rossz pedig mindig nagyobb és nagyobb fájdalmakat és szenvedéseket okoz attól a pillanattól kezdve, amikor megalkotta és fájó eredményt ér el. Igyekszik is mindjárt valahogyan kiszabadulni abból a rosszból, és igyekszik a jobbat, igazabbat elgondolni, és utánanézni, utána kutatni, hogyan lehetne azt a jobbat megalkotni. Ez - az ilyen állapotvilág - nagyon sokszor jó eredményt hoz létre az emberi lélekben, amikor tudomására jut a szellemvilágban, hogy az helytelen, nem jó. Megérzi magától is, és megtudja, hogy csakugyan nem jó. Mert hiszen ott nem lehet úgy lopni, hogy az napvilágra ne jutna. Látja mindenki, és abból csak rossz származik. Mert hiszen a próba azt jelenti, hogy ő ott is próbálgatja, hogy hogyan lehetne ezen az úton-módon valamit elérni. Mivel nem tud semmit sem elérni, ami boldogítaná, akkor megunja, megutálja a rosszat, és elkezd a javulást a szellemi világban. Ez sok fáradtsággal, sok munkával, sok csalódással jár a szellemi életben, mert abban a pillanatban a rossz rögtön mutatja magát, és elveszti a kedvét a lélek a rossztól is, mert nem tud neki örülni, nincsen benne öröme, nincs semmiféle jó következménye, amiben ő azt megtalálhatná, hogy érdemes volt úgy cselekednie, mint ahogyan a földi életben lévő gonoszok. De ezek az ilyen életek nem hoznak jó eredményt. Ezt tanítják meg azoknak a szellemeknek, akik ezen az úton próbálkoznak maguknak boldogságot szerezni. Látniuk kell, hogy nem lehet semmire sem jutni. De a jóra, az igaz jóra nincs meg a lelkükben az a képesség, hogy az igaz jóban tudjanak eredményt elérni.

Addig, ameddig meg nem alázkodik, és meg nem kér valakit - akinek „helyes jó” érzése van - hogy valahogyan megtanulhatná: hogyan kell a jóban munkálkodni, hogyan kell a jót feldolgozni, azt a jót használhatóvá tenni, az ilyen életek nem sok örömet jelentenek azoknak, akik a Földön az ő rossz gondolataikkal és érzéseikkel maguknak tán dicsőséget, tán boldogságot, gazdagságot tudtak szerezni. Óh nem! - amíg meg nem tanulják azt, hogy nem lehet a rosszból boldogságot szerezni, addig nagyon sokat szenvednek. És amikor már az első lépcsőt megtalálták és feljebb emelkedtek az igazban, akkor már örülnek neki, s igyekeznek, hogy az igazban keressék és találják meg örömeiket. De mennyivel boldogabb az, aki a földi életében megtanulja ezeket, és földi életében használja ki a jót, az igazat arra, hogy tudjon magának valami örömet, boldog eredményt szerezni! Amikor már azt megérti az ember, hogy a jót hogyan becsülje meg, hogyan tudja értékelni, mint a saját életében megtanult jót, akkor már halad előre. Ám hogyha az a lélek szereti a hazugságot, akkor megpróbál hazudni, de ott, a szellemvilágban nem tud, csak a Földön hazudhat. Amikor már a szellemvilágban megtanul valamennyit, akkor újra lejön a Földre, mert hiszen küldik őket. Kell hogy a gonosz erők ne töltsék be azokat a tereket, amelyeken minden léleknek járni és dolgoznia kell. Sokszor sok idő, sok szenvedés az, ami követi a földi életben elkövetett bűneinek leszámolását. Mert hiszen ott nem lehet, hogy elferdítse hazugsággal az igazságot, ugyanis a hazugságot minden lélek magán hordozza: annak formáját, annak erejét, annak az illatát.

És így ott nem tudnak hazudni, nem tudják a gonoszt széppé, jóvá és igazzá tenni, így mindenesetre sokat kell nekik szenvedniük. De ha az ember már a Földön megtanult az igazság szerint élni, akkor a szellemi világban - ahol tényleg az igazság az úr, bár még némi tévelygéssel együtt, tehát egy kicsit meg van zavarva – már látja, hogy gonoszt, rosszat nem cselekedhet anélkül, hogy azt önmagának ne tenné. Ha valamit tanult, ami jó volt, az megsokasodott. Ami pedig rossz, azt rögtön megérzi, és így megtanul

az emberi lélek valahogyan a jó felé húzódní. És amikor már megtanulta, hogy nem lehet a rosszal, a tévedéssel semmire sem menni, akkor már ő is próbálkózík. S ez a próbálkózás mindig nagyon jó eredményt hoz azok részére, akik úgy jutnak a Földre, hogy javulni akarnak. De ehhez idő kell! Az idő pedig nem meszsze van, hogy felszámolódík a földi világnak az ilyen, külön kegyelmi ideje és lehetősége, hogy a Földön is próbálkózhat, mert a Földön is megkaphatja azokat a lehetőségeket, hogy megtérjen, és az isteni útra térve a boldogabb és szentebb világokba juthasson, amikor leteszi a földi élet gondját. Mert minden cselekedetét más irányban, a jóban, az igazban és az Isten iránt való engedelmességben hajtja végre, és az élete ezzel telik meg. Akkor már egy egészen más világba, igazán „másvilágba” kerül, mint ahogyan azt mondják: „másvilág”. Akkor egy jobb világban él, abban tanulja meg mindig jobban azokat a dolgokat, amelyekkel előbbre juthat, és maga is finomabbá, okosabbá, szeretetteljesebbé válik. Egyszóval az emberi lélek megváltozík.

Tehát itt a Földön változík meg. Odaát a megváltozott világ valósága várja őt, és boldog lesz. De ha nem változík meg, hanem azokkal a kis alacsony tévelygésekkel áltatja magát, hogy ezt, vagy amazt megcsinálja, és elrendezi a dolgokat, akkor súlyos csalódások várják az ilyen lelkeket, és nem tudnak megnyugodni, mert az ő hitükben csalódnak meg. Azért nagyon fontos, hogy az embernek olyan hite legyen, ami kizárólag az igazságot cselekszi, kizárólag az Isten felé vágyódásban, az Isten igazságának önmagában való megformálásában és elfogadásában érzi mindezeket át, és ezek szerint cselekszik. Ha elkezdí cselekedni, az már nagyon jó előkészítí lépés, hogy az ember már boldogabbá lesz a szellemvilágban, mint a Földön. És ez a boldogság, ez egy bizonyos ideig tart, ameddig erőhöz és mindennek a megismeréséhez hozzájut, hogy amikor ismét a Földre jön, és próbát kell neki élnie, azt a próbát csakugyan végig tudja cselekedni, úgy hogy azokban öröm és elismerés lesz a következmény. Ha a lélek megtanul hibáiból, hibás elgondolásáiból és vágyaiból kikeveredni, meg tud tisztulni, akkor már egészen más világban találja magát.

Ha ezt a Földön megvalósítja, akkor már abban az egészen más világban van, és ott megtalálja azt, ami az ő lelkét megnyugtatja, megerősíti. Ez olyan dolog, mintha valaki súlyos betegségből megszabadulhat, meggyógyulhat, és egészségesnek erősnek éri magát, és sokkal magasabb értékű igazságot tud már magában feldolgozni, és azok szerint élni. Ezek olyanok, mint akik óriási nagy munkákkal keresnek nagyon sok pénzt. Gazdagok lesznek, és nyomorúságos betegséggel kell nekik végigélni az életet, mert nem tudják átérezni annak az örömét, hogy ő most gazdag, és a gazdagságban az élet örömeit nem tudta a maga részére kiélvezni.

Ezt nem tudja abban a világban semmiképpen sem megcselekedni, amit a Földön a megpróbáltatás idején megcselekedhet a saját kárára. De akik megértik és lelkükben magukévá teszik, érzéseiket beledolgozzák, azok átérzik azokat az igazságokat, amiket megtanulnak, amikre megtanítyák őket az élet forgatagában mind azok a következmények, amiket semmi körülmények között nem tudnak elkerülni. Természetesen sokat kell szenvedni, csalódni, ha mindezeket tudják, hogy mit kell nekik cselekedni, és igazságnak látják azt, ami előttük áll - és bár, végig kell nekik ezt szenvedni, - már sokkal könnyebben élnek. És nem kell nekik annyit küzdeniük a földi életben sem, hanem képesek még önmaguk akaratával áldozatot is hozni az igazságért, a jóért, és ezeket igaz szívvel tudják megcselekedni. Nemcsak azért, hogy most nekem ebből valami jó eredmény lesz, ha ezt, vagy amazt megcselekszem. Mert az ember a földi világban mindig gondolkodik. Mindig úgy jár el, mint aki a pénzével dolgozni akar. Ha sok pénze van, akkor sok minden jót megszerezhet magának - úgy gondolja. Ez nagy tévedés az emberi világban, általában. Azonban, a szellemvilágban ezt nem cselekedheti meg, hogy magának boldogságot szerezhessen azon a pénzen, amelyet ő mástól tulajdonított el. Mindezzért meg kell neki szenvednie, hogy megértse, és az igazság erejét megbecsülje, s annak az igazságnak hatalmát magában is kidolgozhassa. Mert meg kell éreznie, és meg kell értenie, hogy minden csupán az igazság törvénye szerint juthat előre.

A szenvedések a következményei várják őt, ha megcselekszi azt, amit a rossz úton akar elérni, és azzal nem a másik embert, hanem önmagát csalta meg, mert önmagától taszította el a jót, a helyeset és az igazság szerint valót, mivel azt elpazarolta. Ha pedig elpazarolta, akkor szegény lélek lesz. És ez a szegénység minden esetben azt jelenti, hogy sok szenvedést, nélkülözést, csalódást kell neki átszenvednie, hogy ennek az összefüggésnek a tudatára jutva, ő magában is meg tudja alkotni az igazságnak hatalmát, az igazságnak erejét, és vehesse az igazság szerint való életnek boldog eredményét. Ez az emberi életben így van, és a földi világ után az isteni törvény a maga teljes valóságában ragyogva áll az emberi lelkek előtt. Azonban ha azt próbálják meg, hogy ha a becsületes úton nem is tudnak hozzájutni, de valamit szerezhetnek valamiképpen, esetleg egy kis félrevezetés által, akkor a saját lelkükben ott van, és egyszersmind mindaz a lehetőség is ott áll, hogy látniuk kelljen, miszerint önmagukat csalták meg, mert a törvényt nem csalhatják meg, csak önmagukat. Én azt mondom, hogy itt a Földön is önmagát csalja meg a lélek, ha rosszul cselekszik, ha nem az igazság szerint cselekszik. Mert az igazság az Istentől van, a hamisság pedig mindazoktól való, akik abban éltek ki, és abban érezték jól magukat. Kihintették maguk körül a hibás és gonosz cselekedeteket, amiket ha fölfed az emberi lélek, akkor ő maga kell, hogy beleszoruljon ezekbe a hibás dolgokba, hibás elgondolásokba és ezeknek következményeibe.

Így az igazság szerint kell az embernek élnie, hogy ha élni akar, ha ember akar lenni, ha lélek akar lenni, mert ha az emberből elkopott a lélek ereje és hatalma, akkor nagyon szegény lesz, amikor a testet le kell vetnie. Az ilyen lelkek nagyon nagy nyomorúságban vannak. Az Isten kegyelme erős, ha a lélek megtér, és csak egy kicsit is belátja, hogy helytelenül cselekszik, és megfordul az útján. Akkor segítségére jön az isteni kegyelem az ő tulajdon lelkén keresztül, és meglátja, hogy mit és hogyan kell cselekednie, hogy még egyszer el ne kövesse azt a rosszat, ami őt abba a nagy nyomorúságba döntötte. Ilyenkor az isteni ke-

gyelem segítségére siet, hogy csakugyan megmenthesse azt a lelket, aki belátta ezeket az igazságokat, és hajlandó megtérni a jó és igaz útra, ami Istentől való. Mert az Isten így alkotta meg az életet, az élet javát, az élet boldogságát, hogy mindennek az igazság szerint kell mennie. **Az ember munkálkodik, dolgozzék, gondolkozzék, keresse a jót és az Istentől való igazságot és ezek szerint az igazságok szerint az isteni kegyelem megsegíti őt nem csak a Földön túl, hanem már a Földön is. És megadja neki a mindennapi kenyeret, ami azt jelenti, hogy az élethez szükséges dolgokat, és megadja neki azt a boldogságot is, amit az élet nyújthat. Mindezeket nem becstelen, hanem becsületes úton adja meg az Isten.** Mert hiszen szükség van azoknak a jó és igaz felé haladó lelkeknek csoportjaira, akik elősegítik a haladást, hogy jobb, igazabb és becsületesebb legyen az élet, a lélek és boldogabbá lehessenek azok, akik az igazság szerint akarnak élni.

Az isteni kegyelem tehát lenyúl és felemeli azokat az emberlelkeket, akik így gondolkodnak, akik így éreznek és megpróbálják, hogy így is cselekedjenek. Hogyha így cselekednek, az isteni kegyelem megáldja őket minden jóval, amivel ők azt végig cselekedhetik, amit az élet nyújt, ha hisznek és hitükkel az Istenhez fohászknak. Az isteni kegyelem nem hagyja el az ilyen embereket. Ha egy kis ideig hagyja is szenvedni őket, mert hiszen sokszor szüksége van az emberi léleknek erre, de akkor is ott áll mellette a segítő hatalom, és megmozgatja mindazokat a lehetőségeket, amelyekkel meg lehet javítani az utat hazafelé, felfelé: Isten felé. Az isteni nagy akarat megáldja mindazokat az emberlelkeket, akik megismerték Őt, és keresik, kutatják az akaratát, és amikor abba belenyugodtak, és mindenben és mindenképpen Istenhez akarnak hűek maradni és küzdenek önmagukban a rossz ellen, az Isten azokat a lelkeket megsegíti, felemeli, megtisztítja és az örömmek napján ők is részt vesznek. Mert hiszen **Isten hazahívása várja őket, és olyan örömmel áldja meg, amelyeket el sem tudott képzelni a földi ember, amikor még nem ismerte az isteni kegyelem nagy boldogító erejét és hatalmát, amellyel**

minden jót és igazat az embernek adhat, mindennel megelégtíti, hogy a lélek boldog és megelégedett legyen. De csak akkor, ha nem ébred fel benne a képzelgés, önmaga áltatása, hogy hiszen én csináltam, én akartam, én igyekeztem. Nem! Ez kötelessége volt a jóban munkálkodó embernek! Aki jót akar az élettől élvezni, boldog akar lenni, és nyugodtan akarja életét megélni, az engedelmes szívvel emelkedik fel Istenhez, hogy részesítse őt kegyelmében, adjon neki erőt, amellyel a megpróbáltatásokkal meg tudjon küzdeni, és rosszul ne cselekedjék. Az ilyen lélek kedves az Isten előtt, ha megtér az igaz útra. Isten megáldja ezeket a lelkeket már a Földön, és megáldja a földi élet után is. Így emelkednek az emberi lelkek fölfelé, nem pedig azokkal az okoskodásokkal, amiket ők eszelnek ki. Az isteni akarat az, hogy minden emberi lélek boldog legyen, minden emberi lélek megtalálhassa azokat az utakat, módokat, ahol tud önmagából valami jót alkotni, valami jót kihozni, és abból a jóból részesítse azokat is, akik körülötte vannak, vagy akik majd utána jönnek.

Ha az emberi lélek így gondolkodik, akkor máris épített azoknak is, akik jönnek, és épített önmagának is olyan erőket és hatalmakat, amelyekkel ő maga is előre megy azon az úton, ami az Isten világába vezeti őt vissza, mindig nagyobb boldogsággal és mindig nagyobb, értékesebb adományokkal. Mert Isten megáldja ezekkel mind földi életében, mind szellemi életében. Talán úgy gondoljátok, hogy nem lehet olyannal találkozni, akik egymással megpróbáltatásokat éltek át, és meggyógyultak azokból, és az ő életük így megváltozott. Mert az Isten az Ő ajándékával az ő lelküket is megvilágosította, és megszabadultak hiába való gondolkodásuktól. Megelégednek Istentől kapott ajándékokkal, nem irigykednek, nem akarnak mástól elvenni valamit. Irigységük miatt őket többé fájdalom nem gyötri, hogy valamit ők így szerezzenek, ha másképpen nem, hát azoknak az emberlelkeknek a boldogsága árán. Az ilyen az emberlelkek boldoggá válnak már a Földön is, és még boldogabbak lesznek, amikor minden, ami bűn, ami rossz az ő lelkükben, abból megigazulnak, és azzal az igaz

lélekkel jutnak be azoknak a világába, ahol minden szép, jó és minden igaz. Ahol nincs csalódás, szenvedés és fájdalom, hanem boldog megelégedés, és áldva igyekeznek a lelkük örömét kitölteni azokra, akik még nem tudtak idáig eljutni. Az ő gondolataikkal, érzéseikkel és munkáikkal adnak ők lelkükből érzéseket, gondolatokat és erőket, ezzel a másik lelkeknek segítenek, akik még szenvednek, hogy azok is meg tudjanak elégedni, meg tudjanak erősödni, és le tudják magukban küzdeni a bűnnek ama hatalmát, mert az isteni akarat az, hogy minden emberlélek boldog legyen, és minden emberlélek megtalálhassa azokat az utakat, amelyek az Isten felé hazavezetnek.

AZ IGAZI KARÁCSONY(*)

Minden élő várja az ígélet beteljesedését - várják azt a napot, ami már rég megteremtetett azoknak részére, akik hisznek, akik lelke fel tud emelkedni, el tudja fogadni, és hinni tud abban, hogy mindazok a dolgok meglettek, amelyeket ez a nap jelent, amit az emberiség ünnepel. - Ezek a dolgok megvoltak meglettek, és mindörökké megmaradnak, mert amit az Isten eleitől fogva elrendelt és nem csupán elrendelte, hanem az életet örökkévaló formában alkotta, és az ember részére megmaradását ébren tartja, hogy akik hisznek, azokat még az utolsó pillanatban is megtarthassa a kegyelem, akik szeretettel és azzal a hittel tekintenek fel rá, hogy Isten van, és kezében tartja minden léleknek sorsát. Embereknek sorsát, hogy amikor eljön az ideje, eljön a perc, a pillanat, akkor mindazok beteljesedjenek, amik eleitől fogva megtartattak az Istentől adott ígéletben. Ezeket az Úr, mint ígéletet adta mindazoknak, akiket megteremtett, és akik voltak, vannak és lesznek mindaddig, ameddig az isteni akarat és gondolat befejezettnek nem látja az elvégzendő munkát. Ez a munka még nincs befejezve, az idő még nem jött el, de már nem messze van ahhoz, ami az ígéletben ott áll. Csak azok nem látják, nem ismernek rá, akik soha-

sem igyekeznek azt a lehetőséget keresni, hogy ők is az isteni kegyelembe juthassanak, hogy ők is visszatérjenek lelkük minden érzésével, törekvésével és akaratával az Istenhez. Mert minden teremtett léleknek szüksége van arra, hogy akaratával és vágyakozásával próbálkozzék minél többet és teljesebben megérteni az isteni ígéretből, amely egy óriási örökkévalóságon keresztül meg kell történnék.

Meg kell valósuljon, mert Isten ezt így akarta, és így adta tudtul minden teremtett léleknek. Éljen és igyekezzék az isteni úton haladni, amely Őhöz visszavezeti oda, ahonnan leesett. Ahonnan elpártoltak, mert mindent a saját akaratuk és elgondolásuk szerint igyekeztek másképpen alkotni, másképpen formálni, mint ahogyan azt annakidején az isteni kegyelem elrendelte. Elrendelte, megformálta, és minden lélekbe beleírta, mi módon lehetséges, hogy minden lélek elérkezzék ahhoz a célhoz, amit Isten minden emberi lélekbe felírt, és belehelyezte az elrendelt időbe, amikor mindennek meg kell történnie. Minden fajnak, nemzetiségnek, és minden fokozaton lévő embernek és szellemnek az az Istentől elrendelt célja - bárhol legyenek is - hogy a reájuk kiszabott munkát elvégezve a boldogság világaiba, az atyai házba, az isteni otthonba helyeztessenek el az Isten szeretetéből. Embertestvéreim! Én sok mindenről adok nektek megvilágítást, és aki figyelemmel hallgatja, fel fogja ismerni mindazokat az életformákat, amiket kénytelen volt végigszenvedni, végigélni, mivel elene állott az isteni Akaratnak. Az emberek másképpen akartak gondolkodni, másképpen találták helyesnek, jónak, vagyis a saját elgondolásuk szerint, és ezzel az isteni akarattal szembehelyezkedtek.

Az isteni akarattal szembehelyezkedő embercsoportok élnek, szenvednek, egyik helyről és időből a másikba vannak helyezve mind a Földön, mind a másik világokban azért, hogy a maga idejében mindent megértve és megtanulva, és abban Isten akaratát felismerve, a lélek felébredjék abból a mélységes aláhullásból, amelybe saját tévelygése juttatta. Azonban az isteni igazság nem engedi a teremtett szellem egyetlenségét sem tökéletesen elveszni,

vagy megsemmisülni, hogy bármi úton-módon elveszen az isteni gondolatok és elhatározások számításai elől. Igen! A számításai elől. Mert Isten mindent a teremtett lélek szabad akaratára bízott, cselekedjék elgondolása, vágya, akarata szerint, hogy boldog lehessen. Teremtsen saját erejével és elgondolásával maga körül új világokat, új létformákat. Egyszóval az isteni kegyelem minden teremtett lelket olyanná akar tenni, hogy ő is jelentsen olyan hatalmasságot, aki képes önmagát olyanná megalkotni. Hogy ő is a jó és az igazság szerint képes legyen megteremteni mindazt, amit minden egyes teremtett léleknek el kell tudni érni. Hogy tudniillik képes legyen a saját elgondolása szerint olyan életformákat teremteni, amiben jól érzi magát, amiben boldog tud lenni, és önmaga körül olyan világot teremthet, amit jónak és helyesnek tart. És amikor valaminek céljához ér, akkor megláthassa, hogy alkotása helyes, vagy hibás volt-e. Minden léleknek megvolt az a nagy szabadsága, az elgondolásban, akaratban, cselekvésben, a nagy alkotóképességben, amellyel Isten gyermekeként építhetett, alkotott olyan lehetőségeket és formákat, amelyek nyíltan és határozottan be tudják bizonyítani, hogy ő csakugyan az Isten gyermeke, az Isten által alkotott hatalmas Valaki. Az, aki hatalmas, erős, és minden tekintetben bölcs és tökéletes, mint az Isten Gyermeke. Ez a szabadság egyben próbát is jelentett és jelent a mai napig, és ki tudja meddig, arra nézve, hogy vajon az a lélek, vagy az a lélekcsoport érdemes-e arra, hogy Isten Gyermekekévé válhasson, amikor eljön a nagy nap. Amikor csakugyan minden teremtett léleknek meg kell mutatnia, hogy ő honnan való, kicsoda, csakugyan az Isten Gyermeke-e, csakugyan olyan valaki-e, olyan hatalom, aki részt kérhet az Isten gyermekei között, akik a teremtétségben fölfelé igyekeznek haladni, avagy pedig mást akarnak teremteni a maguk részére. Nehezen tudom magam kifejezni ezekben a nagyon is nehezen megérthető gondolatokban és érzésekben, de tulajdonképpen ti majd értelmezni és befogadni lesztek képesek akkor, amikor eljön annak az ideje, bármikor lesz is az. Mert aki az Isten gyermeke, az nem pusztulhat el a halállal, a megsemmisüléssel, hanem helyt kell neki állnia a nagy számadás

előtt, hogy ki-ki merre, hová, milyen formában és milyen elgondolással lépett be abba a „nagyságba”, amelyben ő képzelte és hitte magát lenni, amikor az Isten gondolataitól, az Isten megalapította igazságoktól eltávolodott és új világot: jobbat, boldogabbat akart teremteni a saját részére. Ez az „önmaga részére”, ez az a gondolat, ami az emberlelkeket kísértésbe viszi egészen addig, amíg meg nem ismeri a lélek az önnön kicsinységét, gyengeségét, gyarlóságát, és át nem látja az isteni igazságnak és bölcsességnek a távlatait. Akkor pedig be kell ismernie mindegyik léleknek, hogy igen, bár Isten gyermeke, Istennek teremtett mása, de nem ő az, aki a Teremtő maga. El kell ismernie, hogy Istentől származik, Isten teremtette őt, és **az Isten mindenekfelett álló Hatalom, amilyen Hatalom csak egy van.**

Az ember azonban nem így gondolkodik. Isten hatalmának gondolatát, ennek a hatalomnak hitét eltávolítja magától, mert ő maga akar abban a hatalomban élni, amit pedig neki szolgálnia kellett volna. Mert hiszen mindnyájan szolgálatra vannak teremtve, hogy az Isten akaratát szolgálják, és benne tanuljanak, benne nagyobbodjanak és tökéletesebbé lehessenek. Mert egyedül csak a teremtő Isten tökéletes, aki a világokat, az embereket megteremtette, akiket Ő gyermekének ismert el, és gyermekeinek mindent megadott, hogy nagygyá és hatalmassá lehessenek. Ámde az a szent gondolat, az a szent akarat, amellyel ő ezt végigmunkálja önmagában, olyan a részére, mint egy egyenes szál, amelyen végig kell haladnia, hogy így minden mozdulatával, elgondolásával az isteni szeretet, az isteni kegyelem, az isteni tökéletesség erejével és hatalmával maradhasson munkálkodva, ami az ő részére az Atya akaratával ki van adva. És azt végig kell, hogy vigye, hogy tökéletes és igaz legyen az ő formálója, az ő Teremtője előtt. Ez a gondolatmenet, amit most kicsiny formában és nagyon gyarló kifejezésekben tudtam csak valamennyire előtettek kibontani, és azon nem csodálkozhat senki, hogy hiányos, mert ehhez még ti nagyon gyengék, nagyon kicsinyek vagytok, hogy megértsétek, vagyis hogy belekerülhettek azokba az álla-

potokba, és abba a lelki értelmi világba, amelyet ti még nem értettek meg, mivel még nem értetek el odáig, és idő kell ahhoz, hogy ti azt megértsétek. Mert amikor valamennyit megértetek majd belőle, az isteni kegyelem olyan boldogsággal árasztja el szíveteket, lelketeket, amelyben ti magatok is boldognak érzitek magatokat, és boldogságotok nagyobbá válik, mint amennyire valaha is gondolhattatok, vagy ráéreztetek, vagy magatoknak elképzelhettétek volna.

Most visszatérünk oda, ahonnan elindultunk. Az emberi lelkek nagy csoportja elesett a próbákon, és csak alacsonyrendű életformában jelenhet meg, de ezeket az alacsonyrendű lelki formákat is át meg átvilágította az isteni kegyelem az ő szellemi világosságával, és át meg átkotta azokat a tényeket, amik csak az emberi lélekben jelenhetnek meg, mert minden más teremtmény számára lehetetlen, hogy ezeket a formákat bármiféleképpen megismerhesse. Így mivel az emberi lélek van a legmagasabb rendű formában, a legtökéletesebb lehetőségekben, így az emberi lélek az, aki megközelítheti az isteni nagyságnak és hatalomnak nagy erejét és tökéletességét. Megközelítheti, de hasonlónak csak az isteni kegyelem teheti. Csak az isteni újra átformálódás hozhatja abba az állapotba, amely állapotban volt az elbukás előtt. Tehát mit akar Isten? Vissza akarja ezeket a lelkeket emelni arra a magas polcra, amelyen voltak - amelyen igazán az Isten gyermekei voltak a maguk tisztaságában, szeretetében, bölcsességében - és éppen ez a nagyság volt az, ami őket megpróbáltatásba vitte. Ez abból állt, hogy úgy vélték: ők már tudnak úgy alkotni, úgy cselekedni, mint a teremtő Atya, Aki őket naggyá, hatalmassá, sőt önmagához hasonlónak tette, tehát akkor ők is cselekedhetnek és véghez vihetnek nagy dolgokat. Látja és tudja, hogy az isteni akarat teremti meg továbbra is mindazokat, amiket ők még nem ismernek és nem is ismerhetnek meg, csak akkor, ha elérik azt a fokozatot, ahol mind magasabbra és magasabbra emelkedhetnek.

Ez a magas fokra emelkedés pedig mindig nagyobb boldogságot, értelmet és lehetőséget nyújt részükre, hogy még nagyobbakká, még boldogabbakká tehesse őket az isteni szeretet. De

amikor mindezekkel rendelkeznek, tehát teremtenek és cselekednek, akkor egyszersmind ott áll a hátuk mögött az árnyék. Ezeknek a lelkeknek - akik elfelejtették az árnyékban, hogy nem teljesen tökéletesek - nem lehet sem erejük, sem képességük arra, hogy ők az ő lehetőségeikkel és hatalmukkal újabb teremtést alkothassanak úgy, mint ahogyan az ő Alkotójuk, az isteni kegyelemnek és szeretetnek Alkotója. Ez az egyetlen, kicsi vonal az, amelyik megpróbálja a teremtett léleknek erejét és hatalmát. Ugyanis a hatalom nagysága, terjedelme mind azt mutatja meg, hogy van-e benne annyi képesség és lehetőség, hogy amit megteremtett, afelett uralkodni is képes legyen? Tehát, hogy ez a teremtettség az isteni tökéletességet ugyanúgy meg tudja-e formálni és alkotni munkájával, mint ahogyan az Isten a kezébe adta azt a lehetőséget, hogy munkálkodjék és teremtsen ez a leasett, nagyra-törő képesség, hogy az a lélek, aki fenn van és naggyá lett, vajon meg tudja-e tartani azt, amit az isteni kegyelem folytán nyert. Nem tudta megtartani, mert önmagát akarta naggyá tenni. Elfelejtette, hogy engedelmeskednie kell teremtő Atyjának. Elfelejtette, hogy nem Ő az alkotó, hanem amit nyert azt ő úgy kapta. A teremtő Istentől kapta ajándékba, hogy alkothasson, és feljebb emelkedhessék a jóban, az igazban, a szépen és a tökéletességben. Ez volt az a nagy próba, amin az emberlelkek elbuktak, leestek, egészen le az alacsonyrendű Földre, hogy ott tudjanak élni. Ezeket oda kellett száműzni, mert cselekedeteikkel nem felfelé emelkedtek, hanem lefelé hullottak.

Ugyanez megy végbe mindaddig, ameddig az isteni kegyelem engedi. Az emberi lelkek a saját akarattal és képességükkel nem tudják fenntartani magukat, mert mindig lejjebb és lejjebb esnek. Tehát szükség van arra, hogy megtérjenek - mintegy magukhoz térjenek - és belássák azt, hogy ők maguktól sohasem tudják utolérni az örökkévaló Isten képességét, tudományát, hatalmát és erejét, tehát mindvégig meg kell tartaniuk azt a szeretetet és engedelmisséget, amint a gyermeknek kötelessége megtartani szüleihez való szeretetét és engedelmisségét. Mert csak így tud-

nak előbbre jutni, ha az örökkévaló Isten megadja nekik a képességet, a lehetőséget és a világosságot, amellyel ők is messzebb tudnak látni lelkükkel a lehetőségek világában. Mint ahogyan azt az egyes emberlelkek elveszítették, az emberiség úgyszólván mindennap elveszíti azt a lehetőséget, hogy nagygyá és boldoggá lehessen. Lehet, hogy nem tudom, most ebben így és ezzel kifejezni a gondolatot⁶, ahogyan én szerettem volna, de annyit azért meg fogtok belőle érteni, hogy hogyan lehetséges az, hogy az emberek ennyire aláhullnak, hogy mindent elveszítsenek. Ez azért van, mert ők nagygyá akarnak lenni, nagyobbá, mint az őket megalkotó mennyei Atya. Az emberek ezen a fokozaton állnak, akik még mindig tagadják azt, hogy van egy teremtő Atya, és a világok között vannak olyan helyek, olyan lehetőségek, ahol élhetnek és munkálkodhatnak mindazok a megteremtett szellemek, akik boldogan élnek, új világot teremtettek maguknak, mert az isteni kegyelem velük volt, velük van és továbbra is együtt vannak az Isten világával, ahol a teremtő Atya tartja fenn az Ő hatalmát, és erejét. Onnan sugározza alá ezt a másik világokra, ahol időznek, élnek, szenvednek, gyötrődnek mindazok a lelkek, akik diktálni, parancsolni és teremteni akarnak. De fokról-fokra elveszítik azt az erőt és képességet, hogy feljebb emelkedhessenek. Sokkal inkább aláhullnak a nagyobb szenvedésekbe és gyötrettetésekbe. Nem Isten adja mindezeket rájuk, hanem az ő saját gögjük, beképzeltségük, elképzelésük és hatalomra való vágyódásuk. Ugyanis a hatalomvágy a legnagyobb kísértés, ami az emberi lelkeket mind jobban és jobban beleviszi azokba az elrontott gondolatokba, amelyek mindig kiterjedtebb eredményeket hoznak a rosszban. És az emberek azt hiszik, hogy ők a jó úton haladnak, hogy ők valamit elérnek, valamit újjá teremtenek, ők valami felett uralkodni fognak a Földön kívül. Nem fognak uralkodni, mert az Isten az Ő kegyelmével és szeretetével kiemeli azokat akik csakugyan hitték és elfogadták, hogy Isten az örökkévaló Hatalom, aki él, uralkodik és munkálkodik a teremtettek világában. Akik elfogadják azt,

⁶ lásd korábbi megjegyzéseket

hogy Istennél van minden dicsőség, minden erő, hatalom, világgosság, és minden, amit egy lélek elgondolhat. Mindezek felett az isteni akarat, kegyelem és szeretet uralkodik. Tehát visszatekintve az ember gondolja így ezeket. Most ebben az állapotban - csak ennyire tudom ezt kifejezni - másképpen és többet is tudnék kifejezni és mondani, de ez mindenesetre így van. A hitetlen embernek könnyű magáévá tenni azt a gondolatot, hogy a nagy találmányokat az emberek mind a maguk erejéből és gondolatából tudták elérni. Nem! Nem a maguké az elért eredmény, hanem az Istennek csak egy sugárzása az, ami megvilágítja a szenvedő és haladó emberlelkeket, hogy lássák, hogy van rajtuk kívül egy magasabb rendű hatalomnak és erőnek forrása, ahonnan ha csak egy parányit kaphat is a földi ember a gondolataiba és érzéseibe, akkor legyen boldog. Mert akkor az isteni kegyelem fordult feléje, és fel akarja emelni az igazság világába. Az igazság világa pedig vissza kell, hogy térjen abba a régi világba, amikor az emberi lelkek még egyszerűen gondolkodtak ugyan, és egyszerűen értelmezték a dolgokat, de elfogadták, hogy van felettük egy hatalmas Isten. Ő felettük van és Őtőle várhatnak jót. Azonban ha Isten, ez a Hatalom elfordul tőlük, akkor az ő saját maguk által megteremtett rossz állapotba hullnak alá, és az mindig szenvedést és gyötretetést hozott rájuk.

Ezért féltek, rettegetek ezektől a lehetőségektől. Jobb az, ha az ember megmarad az ő kicsiny elgondolásában, hogy az Isten elfordult tőle, és nem engedi, hogy továbbhaladjon, mert hiszen minden haladásával sokkal rosszabb dolgokat és állapotokat hoz létre, mert képtelen a jóra. Ezt a jóra való képtelenséget Istentől való elfordulással tudták az emberek előlidézni saját maguknak, és ezzel létre hozták az ő földi világuknak a romlását is. Minden tudományuk csak arra elég, hogy a földi világot az őt körülvevő létfenntartó erőivel megpróbálnák tovább teremteni, - de helytelen felfogásukkal és képzelődésükkel jobbra nem tudják teremteni. Azt amit ők tudományos eredményeknek tartanak, csak képzelődés. Mivel valójában nem tudnak hozzányúlni azokhoz az erők-

höz, amelyeknek segítségével véghezvihetnék a jobbat. A rosszabbat még tudnák, de csak korlátozottan - bizonyos határokon belül. Azonban a világoknak a külső részeiben nem tudnak hatalmat elérni sem jót, sem mást. Tehát ha ez így van, akkor jó az embernek hinni azt, hogy van felette isteni hatalom, aki vissza akarja terelni őket a boldogság világaiba. Hogy ebben az új világban új próbákkal tudjanak ismét szembekerülni, és haladhassanak ismét felfelé a magasabb régiókba, oda ahonnan lehullottak. Ahonnan azért estek le, mert ők is nagyokká, sőt nagyobbakká akartak lenni, mint az őket körülvevő hatalmak, akik felett ők nem tudtak uralkodni. Azért jobb, ha az ember az isteni akarat előtt meghajol, és megpróbál engedelmeskedni. Ezzel a megpróbált engedelmességével látni fogja azt, hogy jobb volt neki a kevéssel beérni a tudományban addig, amíg az isteni kegyelem meg nem világítja az utat előre a létben.

Mert az isteni akarat, az isteni szeretet készen áll minden pillanatban arra, hogy az emberi lélek felett állva, az Ő akaratával megmutatja azt, hogy hogyan, miképpen kellene cselekedni. Jóllehet Isten uralkodik és vezet, azonban az ember gőgös és nem veszi igénybe azt, amit az isteni akarat nyújtott neki. Ő akarja a saját részére a dicsőséget megalkotni, hogy ezt hirdethesse a világban és a világot körülvevő többi életlehetőségben gazdag helyeken: mert az ember, a bukott ember uralkodni akar. Naggyá akar lenni, és mindent, ami nagyobb, igazabb, szentebb és dicsőségesebb azt el akarja tiporni, meg akarja semmisíteni, mert ő akar uralkodni. Ez az uralkodási vágy a vesztesége az egész világnak, és minden világban, ahol hatalmat nyer ez az uralkodási vágy és akarat, mert azok a világok vagy egészen elpusztulnak, vagy ha egészen nem is, de folyton kisebb hatalommal és lehetőségekkel rendelkeznek. Azért nem kell nektek embereknek a lelketekben afelett örömet, vagy meghatottságot érezni, ha valami újonnan támadt felfedezés nyomán nagy dicsőséget nyernek emberek, hogy lám: mennyire bölcs és okos az ember. Ez a világnak a dolgait is megfordíthatja! Megfordíthat mindent az ember, ha igaz és jó szándékkal Istentől várja a segítséget, és meghajol az

isteni akarat előtt, és ezt az isteni akaratot tiszteli és szolgálja az-
zal, hogy keresi, hogy hogyan kell, és hogyan lehet valamit elérni
Isten segítségével. Továbbá hiszi azt, ahogy az Isten segítette
meg, és fordította jóra azt, ami rossz volt. És mindannyiszor hálát
adhat az ember és boldogan emelkedhetik fel az Isten felé.

Íme tehát van aki felettünk örködik, van aki felettünk minden
fényt, minden világosságot elrendez, hogy mi láthassunk szem-
inkkel és láthassunk lelkünkkel, hogy képesek legyünk gondol-
kozni, érezni és azon az úton elérhessünk bizonyos eredmén-
yeket, amelyekre - azt mondhatjuk - Isten adta nekünk. Mert csak
az Isten adja meg ezeket annak az embernek, aki hisz. Ezeket a
világos gondolatokat akartam tőnektek elmondani, mert hiszen az
írásban fel van jegyezve az emberek szenvedése, boldogtalan-
sága, csalódásai és minden történés. Akkor, ha hittel tekintenek
bele, meg kell látniuk, hogy amikor az Istentől hűtlenséggel eltá-
volodtak, akkor mindig valami rosszat, valami csapást, gyötrette-
tést éreztek. De nem azért, hogy az Isten megbüntette őket, tán
bosszúból, mint ahogyan az emberek gondolják. Nem. Hanem az
emberi lelkek távolodtak el az Isten segítségétől. Az emberi lel-
kek így az önmaguk hibáival, gögös gondolat-formáikkal, vágya-
ikkal teremtettek meg olyan lehetőségeket, amelyekkel csak szen-
vedést és gyötrelmet kellett következményképpen elszenvedniük.
Amikor azonban megtértek, és szívükbe vették mindazokat a lá-
tott és átérezett csodálatos eseményeket, amelyek elől nem tudtak
kitérni, mert látták és érezték, hogy valami rossz következett be,
akkor Istenhez fordultak, és az isteni kegyelem feléjük hajolt és
megmutatta nekik az utat, a célt, hogy ismét az egyenes útra térve
mit kell cselekedniük. Az isteni kegyelem hozzájuk tudott nyúl-
ni, minden jóval, minden bölcsességgel. Így azok az emberek, akik
képesek voltak rá, elfogadták és akkor mindig előbbre jutott a ha-
ladás. Ezt látjátok a feljegyzett írásokban. És én azt mondom,
hogy aki hittek és hitük szerint cselekedtek, azoknak az isteni ke-
gyelem megmondta, hogy miképpen kell az embernek cseleked-
nie, hogy előre haladhasson lelkileg a tökéletesség felé. És akkor

az áldás mindig ott volt, az isteni akarat a maga fényével és bölcsességével belesugározhatott az emberi lélekbe.

Ez a belesugárzás új gondolatokkal, új lehetőségekben mutatja meg az utat az emberiségnek, hogy: ezt cselekedjétek. És amikor visszatértek az Isten akaratából megmutatott útra, akkor találkoztak az Istennel, találkoztak az Isten akaratával, és azáltal nagyobbakká, bölcsőbbekké, gazdagabbakká, boldogabbakká lehettek. És ha ti meg nem szakítjátok ezt az összeköttetést, akkor ezek az isteni ajándékok mindig magasabbra emelnek titeket és boldogabbakká lesztek. Boldogabbá lett az a hívő csoport, az az embercsoport aki elfogadta, hogy az Isten kegyelme vele van az emberekkel. Ha az emberi lelkek az Ő vezető akaratára bízzák magukat, és megérik, meghallgatják, hogy mit és hogyan kell cselekedniük, akkor újból és újból rájönnek, hogy csak az isteni kegyelem mutathatta meg az utat és az eredmény jó lett. Amikor megérkeznek a szellemvilágba, boldog örömmel adnak hálát Istennek, hiszen az az örökkévaló Isten tudja, látja a mi érzéseinket, tévelygéseinket, és a jó felé való felemelkedésünket. Óh, az az Isten ne hagyjon el bennünket, az az Isten legyen velünk, mutassa meg az utat, amelyen nekünk haladni kell. Mert az emberi lélek is halad a szellemi csoportokkal, akik szintén kötelesek elismerni azt, hogy haladnak. Mert mindig tökéletesebb és nagyobb tudással sok mindent ők is megismernek, és mindig magasabb életformába tudnak emelkedni. De csak az Isten segítségével.

Az Isten segítsége pedig abból áll, hogy mindig azt kell cselekedni és úgy kell gondolkodni, ahogyan az isteni kegyelem a hívő emberek részére megmondotta és megmondja. Cselekvéseik irányát mindig a jobbra, a jobb oldal felé mutatja, arra felé, ahol már fejlettebb lelkek világa nyílik meg részükre, és az ő lelküket is gondolatokkal, érzésekkel és törekvésekkel - úgymond megtalálásokkal - ajándékozza meg. Az igazságoknak megtalálása és megértése isteni ajándék. Így kell azt venni, amit a Szentírásban napról-napra olvashattok, mert az isteni kegyelem nem engedi azt, hogy az Őáltala adott kegyelem elveszen az emberek ré-

szére, azok részére, akik még hallani tudnak. Akik hallják és érteni is tudják az igazságot, amely Őtőle sugárzik alá pillanatról-pillanatra. És nincsen olyan messzeség, ahová el ne érhetne az Istennek az az akarata, hogy az emberi lélek ismerje meg, hogy nem ő az ember az, aki alkotott és teremtett, hanem Isten az. Isten az, Aki mindezt létrehozta és fenntartja, hogy azok, akik megtévedtek, vissza tudjanak emelkedni oda, ahová Ő helyezte el őket, és ott cselekedjenek az ő gondolataik, érzéseik és vágyaik szerint. Ámde ne úgy, hogy kárt cselekedjenek. Kerüljön ki mindent az emberi lélek, ami helytelen és Isten elgondolása és akarata, ítélete szerint nem jó. Hanem cselekedjék az Isten szerint jól és helyesen, hiszen Isten a bölcsesség, a szeretet és jóakarát, aki felemeli az Ő általa a létbe hívott gyermekeit. Tud róluk, tudja, hogy vannak, és minden lélekben van egy - aki az Ő gyermekének nevezetik, - Isten által beléoltott fénysugár, egy szellemi fény, egy isteni gondolat, egy kis pont. Ez a kicsi pont, az isteni Lélek, akit belealkotott minden dicső teremtő érzésébe, gondolatába, és így ezáltal lett Isten gyermeke. Tehát mindenki, aki él Isten gyermeke, mert az a kicsi fénysugár, Istentől való. Így, ezáltal Istennek gyermekei mindazok, akik élnek, vannak és valamiféle gondolat, érzéssel hisznek. Valamiben hisznek. (A lét feltételezi a hitet, mert a hit nélkül az élet egyre kaotikusabb, és a zűrzavarban lehetetlenné válik az élet.) Tehát valamiben hisznek, mert ha nem hinnének, akkor nem tudtak volna a létbe kerülni. Az a kicsiny fénysugár a szellem. Ez a kicsiny fénysugár az, amelyen keresztül vissza tudunk térni oda, ahová a mennyei Atya a nagy teremtés alkalmával elhelyezett mindnyájukat és mindnyájunkat. Vissza kell térni, de csak úgy, ha az ember engedelmesen tekint fel a dicsőséges világba, ahol Isten él, s uralkodik, aki minden ember kicsiny fénysugarába mintegy beleszorítja az isteni akaratot, az isteni szeretetet, és hívja, hogy Őhöz közelebb lehessen, hogy többet és jobbat tudjon neki adni. Tehát, hogy adhasson szebbet, kedvesebbet, boldogítóbbat, minden teremtett léleknek. Ha ezt megértitek és magatokban fel tudjátok dolgozni, még akkor is, ha ilyen hibásan tudom nektek elmondani ezeket, akkor is nagyot

tudtok előrehaladni, mert Isten bennetek, a ti lelketekben nagyobbá válik. Ha Isten bennetek nagyobbá, erősebbé és hatalmasabbá válik, akkor Ő irányítja a ti életeteket és a sorsotokat, de hogyha ez az isteni szikra bennetek mindig halványodik, fakul és gyengül, úgyannyira, hogy már nem képes az isteni hatalom azon keresztül az emberi lélekhez hozzáférni, akkor teljesen elesik az a lélek, és nem lát, nem tud, mert mindig sötétebb lesz és ő pedig mindig gyengébb.

(Eszter 1977-ben 95 éves korában távozott el, tehát kedves Vezetőnk még 89 éves korában is ilyen hallatlanul mélyen járó és nagyon emelkedett gondolati világú tanítást adhatott le őáltala.) Azonban az a kis szikra valamiképpen vissza kell hogy térjen, ámde egy új formában, új lehetőségben, ha az a forma semmit nem tudott neki adni, amivel az életben részt vett. Tehát akkor nem olyan könnyen áll a dolog, mint ahogyan azt a földi ember gondolja és érzi, mert nagy munka, nagy lehetőségek állnak a földi emberek előtt, akik születnek, meghalnak. Azok megtelítik azt a világot, amelyhez tartoznak, - sőt a világot körülvevő szellemi világot is - az ő sajátos külön gondolataikkal, cselekedeteikkel, azoknak emlékével, és nemcsak az emlékével, hanem mindazokkal a lehetőségekkel, amelyeket ők valóságnak feltételeznek. Mert azzal töltik ki azokat a helyeket, ahová a földi élet levetése után kerülnek. Ezért fontos, hogy az ember tudja, hogy ő van, él, és hiába jön el a halál, nincs megsemmisülés, mert az a szikra, amit az őt teremtő Istene belehelyezett, az megmarad és felelős mindenért! Mindazért, ami történt, amit cselekedett, mindazért, amit elhibázott, ahol az Istennel szembekerült, mert az Isten minden időben, minden helyen és minden formában megadja az emberek lelkének azokat a tanító utasításokat, amelyek szerint az embernek élnie kell, hogy fennmaradjon, és az örökkévalóságban megtalálhassa azt a boldog helyet, ahová őt a teremtő Isten helyezte, ahová visszavárja, és új világot mutat neki, új boldogsággal.

Ha az isteni igazságot, az isteni gondolatot és az ő számára megadatott, megteremtett minden lehetőséget jól használja fel az

emberi lélek - vagyis az a szikra, az isteni szikra, ami benne él - amennyiben mindezt megértette és úgy próbálja életét megalkotni maga és mások részére, hogy az boldogító és jó legyen: akkor jól cselekedett. És abban a jóban része lesz, amit ezzel megalkotott és felemelkedett ebben, és megerősödött az a része (*t.i. szellemének abban az életében éppen nyitva lévő része.*) Az a rész, amely rész benne megtalálta azt a helyet, ahol mindig nagyobbá és erősebbé tud növekedni, hogy ő maga is alkothasson és cselekedhessen jót. Mert ha csak rosszat cselekszik a földi ember, akkor csak rosszat várhat. Mert mindazok az új teremtetések, amelyeket a földi ember az ő tévelygéseivel, gonoszságaival a létbe hívott, vagyis megteremtett, azok neki útban állnak, hogy uralkodhassanak rajta, nem pedig ő uralkodjék azokon. Jóllehet az emberszellem uralkodhatna azok felett, ameddig a Földön él, és azt is tudja, hogy cselekedhet a rossz ellen azzal, hogy nem engedelmeskedik neki, hanem a jónak, az isteni hatalomnak enged, amely hatalom újjáteremti a világot, az emberi lelkeket. És a lelkeken keresztül új világokat teremthet. Mindezek az új világok az Istentől vannak adva, hogy az emberek - az Ő teremtetett gyermekei - boldogabbak lehessenek. Mindezt az embernek véghez kell vinnie. Tehát minden gondolata, minden akarata, kell hogy a jót szolgálja, az isteni akarat szerint megalkotott és megmagyarázott jót, hogy az ember lássa azt, hogy ami neki rossz, helytelen, fájdalmat okozó, azt ne cselekedje. Hanem cselekedje a jót, hogy annak a másik léleknek is jobb legyen az érzése, az élete, és ne rossz érzéssel, hanem bizonyos hálás, szerető érzéssel búcsúzzon el tőle, ha már búcsúznia kell.

Ezek azok a nagy gondolatok, amelyek az isteni kegyelemben az Úr Földre való elküldését hozták létre. Hiszen régen - még a kezdet kezdetén - meg volt ígérve, hogy eljön az idő, amikor mindent helyreállít az Úr, és új világot teremt az isteni kegyelem mindazok részére, akik hittek Őneki. Hogyan lehet hinni az isteni kegyelemnek? Úgy, hogy szót fogad, vagyis elfogadja, amit az Isten az embernek ad. Isten megmutatja az utat, amin haladnia kell, és akkor, ha engedelmes, akkor nagyobbá lesz a lélek azzal

az engedelmességgel, amelyet Istennel szemben cselekszik. Engedelmes Neki, bár ha talán egyszer-egyszer az ő hibás lelkisége azt mondaná is, miért neked kell ezt cselekedned? Miért neked kell áldozatot hoznod? Miért kellene? Nem szükséges. Hadd éljen úgy az a másik. Vagy akár a világot formálni: miért kell azt cselekedni? Én jól érzem magam így ahogy vagyok, mert nekem mindenem megvan, amire vágyom. Ha az ember így gondolkodik, akkor bűnt követ el, mert nem cselekedte azt, amire az Isten őt elhívja. Amennyiben pedig ő nem cselekszi azt, ő sem nyerhet segítséget. Hiszen minden elkopik, elszárad, minden elhagyja a született formáját és szegényebbé lesz a lélek. Egyik a másikkal szemben szegényebbé lesz, mert egyik sem akar jót, ha azt mondja, miért legyek én jó ha az a másik rossz? Miért kell, hogy én adjak az enyémből, amikor az sem adott nekem, amikor kérni akartam tőle, nem úgy cselekedett, ahogyan kellett volna. Tehát cselekedhetne ugyan jót, de nem cselekszi, mert minek? – felesleges.

De amikor az szenved, nem siet annak a szenvedésén enyhíteni, mert az se teszi övele. Mivel pedig amikor jót tehetne, nem teszi, akkor - ha őreá kerül a sor, ami az élet következő fordulójánál, talán már a következő lépésnél csakugyan valósággá válhat, akkor ő se kaphat segítséget, mivelhogy ő sem adott. Tehát az isteni gondolatokat, az isteni tanításokat nem fogadja el, mert szükségtelennek tartja. Így ő sem élvez semmi jót, amit pedig szeretne élvezni. Isten a szeretet. Isten adja a jót, a szépet, az igazat, az örömteljeset. És akik Istent nem ismerik vagy nem akarják ismerni, Isten gondolata az ő részükre semmi - mert úgy érzik, hogy jobban járnak, ha nem az Isten akaratát cselekszik, hanem ahogyan ők gondolják, - ezek a lelkek nem nyernek Istentől segítséget, és nem látják meg azt a másik embertől sem, mert elmennek mellette, nem látják meg, hogy mire volna szüksége. Az életben a jóban az igazban munkálkodva, Isten akaratát megcselekedve az ember az ő saját lelkében mindig szebb, jobb és igazabb gondolatokat, érzéseket hoz elő, és azzal tölti ki belső világát az isteni kegyelem. Így alakul az élet jobbra, igazabbra,

szébbre és dicsőségesebbre. Nem pedig úgy, hogy semmi nélkül elfut az élet, amikor az életúton menve egyáltalán nem érdekli a másik ember szenvedése, bánata, öröme. Nem érzi azt, hogy segíteni kell, nem érzi azt, hogy valamiképpen jobbá és igazabbá kell tenni az életet. Ezek a lelkek azok, akik csak önmaguknak élnek. Ezek egyáltalán nem lesznek képesek megérteni az Isten nagy ajándékát, mint ahogyan a Krisztus születésének idejében azok, akik fent voltak a magason, a hatalomban, és meg voltak elégedve a sorsukkal, mert elérték azt, amit ők akartak.

Így ők nem tudtak arról, hogy megszületett a megígért Megváltó, Akire már olyan régen vártak, mert sokat szenvedtek, sok igazságtalanságban, sok gyötrelemben volt részük. De hát a Szabadító hogy jöhetne csak úgy le a Földre?! Ez csak amolyan beszéd, csak olyan önámítás. És ez az az éjszaka, amelyiken megszületik a Krisztus, és ezek nem tudnak róla. Megszületik az Istennek egy eddig még nem ismert külön kegyelme az emberek részére, nekik azonban ez nem szükséges. Nincs nekik semmire szükségük, mert ők meg vannak elégedve úgy ahogyan vannak. Tehát hiába száll le az isteni kegyelem az emberekhez, Számára csak az egészen legalacsonyabb rendű pihenőhely van. Mert hiszen miért? Azoknak, akiknek elég jó helyzetük van, elég kívánatos az életükben a sorsuk, minek törődjenek azzal, hogy az Isten hogy gondolkodik felőlük. Ezek nem találják meg az Isten akaratát. Nem találják meg a Krisztus igazságát, Aki leszállt a Földre, hogy a Földön élő emberek sorsán segítsen, és megmutassa az utat felfelé, a menny felé, hogy megtisztuljanak, a bűntől megigazuljanak. Mert ha valaki nem ismeri az igazságot, akkor nem tudja, hogy hogyan cselekedjék, hogy miképpen gondolkodjék, mert hiszen azt ő nem érti. Ezek azok, akik minden időben azokhoz számláltatnak, akik nagy lehetőségek birtokosai voltak, ahol el tudtak volna helyezkedni azok, akik a mennyből származtak, vagyis akik a mennyből lettek küldve. De ezek az emberek nem találják meg a helyet, hogy megszülethessen ott a Krisztus. Ezek nem találják meg azt a lehetőséget, hogy miképpen lehet jól

és helyesen élni, hogyan lehet az Isten kegyelmét elérni. Mert találkozni kell Vele, találkozni kell a szeretetben, igazságban és találkozni kell a jóakarattalban.

Aki nem használja ezeket a lehetőségeket, az kívül marad, mert nem találja meg a mennyből leszálló Krisztust, aki ember-testben igyekezett az emberekhez hozzásimulni, hogy az emberek megismerjék Isten akaratát. Azt, hogy hogyan, miképpen kell cselekedni, hogy mégis boldogabb élet legyen, és felfelé emelkedhessenek Istenhez, az igazsághoz, a szeretethez. Hogyan lehet akkor egyáltalán előbbre menni az emberiségnek, ha az emberek nem hisznek az isteni akaratnak. Annak, hogy velünk van az Isten és minden gondolatunkat igazgatja, - ha Hozzá folyamodunk könyörgésünkkel, hogy megtaláljuk az utat, amin haladnunk kell, hogy hazaérhessünk Őhöz. Ezeket a gondolatokat én azért mondom nektek, hogy bár a mostan élő emberek gazdag díszítésekkel, ajándékokkal rakják tele az asztalokat, de eszükbe se jut, hogy hálát adjanak azért, hogy az Isten elküldötte az Ő Egy- szülött fiát, hogy megkeresse azokat, akik elvesztek az úton, akik már nem látják, hogy tulajdonképpen merre is kell menni, hogy egyenesebben haladhassanak az isteni úton, hogy a mennybe kerülhessenek majd. Amikor a test leválik róluk, és a lélek marad meg üresen, szegényen és tájékozatlanul, merre menjenek? Nem tudják. Sőt még ha valaki közel menne is hozzájuk - az isteni kegyelem megy hozzájuk közel és keresi, hogy hol tudna elhelyezkedni, melyik lélekben tud elhelyezkedni? Nem lehet, mert nincs hely.

Mert a gazdag emberek már elvették azokat a helyeket, ahol ők szépen, finoman elhelyezkedhetnek. De az, Aki fölveszi és föl- vette a földi embereknek a megtisztulásának és megigazulásának munkáját, Annak a részére egy hely sincs, ahol megszülethetne! Ilyen a világ most is. Most sem jobb, ugyanolyan, mint akkor. Vannak azonban akik hisznek, és akik elsősorban az Isten kegyelmét keresik, hogy lélekben nagyobb világosságot lássanak, hogy hogyan kell cselekedni, hogy el ne tévesszék az utat, amin nekik is haladniuk kell. A gazdagok tehát nem tudnak olyan egyenes

utat találni, mint amazok a szegények, akik kívülről ugyan szegények, de a lélekben gazdagabbak a leggazdagabb embernél is, mert az Isten velük van, és az Ő jósága és kegyelme elvezeti őket. Ha nem is olyan nagyon kívánatos az az út, amit meg kell tenniük, de odaérnek, és találkoznak az Úr Krisztussal, Aki felveszi - azt az Ő világában egészen idegen - formát azért, hogy a szegényeken, a bűnösökön segíthessen. Hogy megismerhessék a jót, az igazat, ami Istentől való, hogy el ne tévelyedjenek, amikor majd ott lesz az idő, hogy nekik is meg kell érkezniük. Mert mindenkinek meg kell érkeznie arra helyre, ahol őt ama fekhely várja. El kell az ő külső megjelenését hagynia, mert többé sem ereje, sem módja nincsen hozzá, hogy új életet tudjon élni. Ugyanis a halál ott áll előtte és már késő! Akármilyen gazdag volt is, nincs már lehetősége, hogy új életet tudjon a maga részére teremteni. Tehát ameddig itt a Földön él az ember, addig keresse az Isten Országát. Keresse mindazokat a lehetőségeket, ahol a lelke meggazdagodhat, mert az az igaz gazdagság, amelyet a megszületett Krisztustól kap, amit Ő hozott le a világba, hogy akik szenvednek, megtalálják az utat a gyógyuláshoz. Akik borzasztóan el vannak keseredve, találják meg az új utat, amely szebb, dicsőségesebb világba vezeti őket. Mert sokan vannak, akik ha megismerik a Krisztus igazságát, és lelkükben átérzik, amit korábban szenvedtek, és megismerik az Isten jóságát, a világnak nyújtott kegyelem nagy értékét: akkor sokkal többet tudnak. Sokkal nagyobb lesz az ő lelkük öröme, mint azoknak, akik éppen dicsőségüknek örvendezve azon gondolkodnak, hogyan, miképpen tudják fényesebbé tenni mulatozásait, mert ők sokkal alkalmasabbak, ők vehetik a kezükbe a hatalmat, és uralkodhatnak mások felett. Ezek mind szegények, mert nem tudják, hogy mit cselekednek. De azok gazdagabbak, akik kint őrzik a nyájukat, és találkoznak a mennyei küldöttekkel, akik örömmel sietnek értesíteni azokat, akiket látják, hogy meg fogják érteni, amit ők mondani akarnak. Ilyen a földi élet. És ilyen az az élet, ami vár mindnyájatokra, akik éltek, és a magatok részére megtaláltátok azt a kicsiny keskeny utat,

amin haladtok,- ha bár talán kinevettek titeket azok, akik bölcséknek és gazdagabbaknak érzik magukat, és a nagy világ formálását veszik az eszükbe. Hogy hogyan formálják, merre fordítsák, hogyan csinálják másképpen, hogy nekik az élet jobb legyen, és majd hatalmasok, nagyok lesznek, a lelkük megtelik örömmel és boldogsággal. Azonban mindez hiába. Mert lehet, hogy talán még ma, vagy talán már holnap keresik őket, hogy miképpen lehetne elpusztítani őket.

Mert gondolataik, érzéseik, törekvéseik nem egyeznek másokéval, és muszáj meghajtani magukat - amit egyáltalán nem akarnak, azonban meg kell tenniük, hogy az életüket menthessék. Krisztus a maga szerénységével és kicsinységével akart utat mutatni az embernek abban a kicsi sorsban, a semmit nem mondó hatalomban, amit Ő abban a pillanatban már kellett, hogy ott magáévá tegyen. Krisztus nem az emberek, hanem az állatok között születik meg. Ott, ahol csak egészen alacsonyrendű nyugvóhelyet találhat. Ott, hogy megmutassa az embernek, mennyire nincsen szüksége a léleknek arra, hogy fent legyen és csillogóan ragyogjon, mert hiszen hiába ragyog a külső, ha belül sötétség uralkodik. De ha belül, a világosság az uralkodó: a legutolsónak látszó forma is nagyobb és értékesebb, mint a világokat igazgató királyoknak és hatalmasoknak vánkosa. Így mutatja meg Isten az Ő erejét és hatalmát az embernek, hogy az ember térjen magába, és tekintsen az ő tulajdon lelkébe, vajon tett-e valami jót, helyeset, amit meg kellene az embernek cselekednie, hogy a szeretet és az igazság valamiképpen helytállhasson, és megmutathassa az emberi életnek világában miként kell úgy cselekedni, hogy mindenkivel jót lehessen tenni. Jónak lenni, egyik a másikban megbízni, egyszóval: hogy szeressék egymást, és munkálkodjanak egymás boldogságáért. Isten tudta, látta és igazgatta mindezeket a megtörtént dolgokat, és itt hagyta hosszú évszázadokon keresztül, hogy az emberek tudjanak példát venni róla, hogy nem az a jó és nem az a szép, amit az emberek annak találnak, hanem amit a lélek jónak talál.

Ami a lelket kielégíti és boldoggá teszi, ha mással nem, de legalább a boldogító jóakarattal, jószándékkal. Azonban ha lehetséges, akkor szánakozzon a szegényeken is, akik kimaradtak a nagy mulatásokból, és kényszeredett alakulatok és helyzetek szerint élnek. Az elmondottakhoz azt a gondolatot teszem hozzá, hogy Isten veletek és mellettetek van, marad. És mindenki meglátja azt az időt, hogy amikor az eljön, és minden a maga formájában mutatja magát, akkor senki ne védekezhessék olyképpen, hogy jaj, ha tudtam volna, hogyan kell cselekednem, akkor én adtam volna, De miért is nem adtam? Miért nem segítettem? Miért nem adtam az embereknek tudtára azt, hogy hogyan és miképpen lehet az üdvösséget elnyerni, és hogyan lehet az életet, a világot jobbá tenni? Testvéreim! Jó, hogy ti keressétek és más formában látjátok az igazságot. Nem a külső látszat szerint, hanem aszerint, ahogyan az az ember céljának legalkalmasabb formában mutatja magát. Így az ő maga belső lelkivilágában megnyugszik, hogy mégis tudtam valamit segíteni, valamit gondolni, amivel valakinek a sötét utat világosabbá lehetett tenni. Az ember nagyon nehezen tudja beleélni magát abba, hogy hogyan és miképpen kell cselekednie, hogy az Isten szerint is jó legyen. Mindenki a maga szívében keresse meg a gondolatokat és az érzéseket. Mindenki a maga lelkében keresse meg arra a feleletet, hogy hogyan is volna az, ha én járnék úgy, mint ahogyan a mi Urunk, Jézus Krisztus, Akinek a Földre kellett leszállnia, hogy a mennyek boldogságát adja oda mindazokért és mindazoknak, akik keresik és kutatják a boldogságnak nagy és igazi formáját, Krisztus által megmutatott nagy és göröngyös utat. Mert hiszen nem az az öröm, ha valaki valamit föláldoz, ahogyan azt sokan cselekszik, - gondolják hogy adnak valamit - , s akkor már minden nagyon jó, minden rendben van. Nem!

Ez csak egy lépés. Tanítsd meg ember a te szívedet, hogy az mindig kész legyen az együttérzésre, a szeretetre, készen legyen az Istenhez való felemelkedésre. Vajon az Isten akarja-e, vagy nem? Óh, a jó Isten adjon nekem gondolatot, érzést,

hogy úgy cselekedjek, hogy én azzal ne rosszat, hanem jót cselekedhessek valakinek az érdekében. Ha így gondolkotok, akkor segítitek ti is az Úr Jézusnak a „puhább részből keresni a kis vánkost”. Hogy az puhább legyen az Ő részére azon az éjszakán, amelyiken a Földre megszületett. És ha az ember így gondolkodik, hogy segítsen ott ahol lehet, és keresse azokat a lehetőségeket, amivel jót tehet az emberekkel, akár csak egy szóval, egy kedves gesztussal, talán semmi mással. És nem nézi egyik a másikat semminek, mivel az még elmaradott, tudatlan ember, aki még úgysem érti meg a dolgokat, így nem érdemes azzal beszélgetni. - Nem! **Mindenkinek szeretetet kell nyújtani, ha azt akarja az ember, hogy valami jót cselekedjék. Szeretetet és jóakaratot adni:** ez ugyanis nagyobb, mint amikor az emberek ezen az ünnepen is a nagy ajándékokkal, a nagy és szép, minden fénnel, pompával ellátott fával ajándékozzák meg gyermekeiket, hogy azok azután minden esetben úgy várják el azt, hogy most nekik ilyen, s ilyen legyen ez az ünnep, és eszébe sem jut egyiknek sem, hogy a Krisztus milyen kevés igénnyel jött a Földre! Ő milyen kevés igénnyel jött, és Ő volt az, Aki a földi életet, s az embereknek nagy-nagy sokaságát megmentette, és megmenti a nagy gyötretetésektől, szenvedésektől.

Helyes, ha valaki így vélekedik: nem úgy kell a gyermekeket fölnevelni, hogy azok mindent megkapjanak: díszes, nagy ajándékokat, s ezáltal szerezni örömet nekik, mert olyant kaptak, ami még nem volt. Ehelyett sokkal jobb, ha az emberek az egyszerűbbekhez, az olyanokhoz közelednek, akik nem jutnak ahhoz, hogy a nagyokat utánozhassák, de azokhoz, akihez közelednek, jó szóval, és akár csak egy kis segítséggel járulnak, akkor azok sokkal többet adnak mint ha óriási nagy puccot, és még soha nem látott ajándékokkal lepik meg olyankor a gyermekeiket. Ugyanis a gyermekeknek is meg kell érteniük azt, hogy Krisztus Urunkat nem ilyen nagy fénnel várta a világ - mint ahogyan a karácsony ma ünneplik, hanem egészen másképpen. A gyermekeknek látniuk és érezniük kell azt, hogy egyszerűbben is lehet az életben élni. Szükséges, hogy annak a szegény embernek a gyermekével,

akivel kénytelen együtt járni tán iskolába, képes legyen egy-két jó szót váltani, amiből az a másik látja, hogy az én iskolatársam nem veti meg az én szegénységemet, hanem szeretettel közeledik hozzám. Így sokkal közelebb kerül az az egyik lélek a másikhoz, ha már gyermekkorban megismerik egymást, hogy ők gyermekek. Azaz emberek, akik egyformán az Isten kegyelmében vannak, és az isteni kegyelem hívja mind a szegényeket, mind a gazdagokat magához, hogy minden hibából és minden rosszaságból megtérve Isten előtt egyszerű lélekkel nagy dicsőséget adjanak az Úrnak. Szükséges, hogy így lássák meg a karácsonyi ünnepet. Mert szükséges az, hogy az ember egymásban, egymáshoz való jóindulatú közeledést, a szeretetnek, a megértésnek a közeledését tapasztalja, és akkor sokkal könnyebb az embernek jobba, szeretetteljesebbé lenni.

Megszűnik az irigység, megszűnik az egymás lenézése, az ember legyen ember Isten előtt. Azonban legyen mindegyik alázatos, hogy lássa azt, hogy minden emberi lélek egyformán Isten gyermeke. Valamennyien Isten gyermekei vagyunk. Egyformán kell az Ő útján haladni, hogy az egyik ember lássa, hogy az a másik is ugyanarra törekszik, amire ő. Egyiknek a másikat nem szabad lenéznie, vagy valamilyen módon elhidegülnie csak azért, mert az egyik ilyen, a másik meg amolyan. Azonban ha az ember csak a dicsőséget akarja, akkor mindannyiszor jusson eszébe az ilyeneknek, akik tudják - mert hiszen megtanulják, - hogy Krisztusnak abban a mindenektől és mindenkitől elhagyott helyiségben, az istállóban kellett megszületnie, és megkeresnie és megtalálnia azokat az emberi lelkeket, akik vártak rá, hogy meg fog születni. De nem tudták, hogy miképpen, mikor, hogyan, mert ezt így akarta az Úr. Egyszerűségben, szeretetben és egymás iránt való bizalomban legyenek az emberek, hogy megértsék majd - amikor Ő az Ő munkáját végzi. Mert ott a lélek világában megszűnik minden megkülönböztetés, hisz minden forma elváltozik, és nem látszik semmi abból, hogy mi volt, mint ember, hanem az látszik, hogy mit hozott lelkében. Milyen fény, milyen ragyogás az, - a szeretet

ragyogása, az együttérzésnek, az az egytéveő és kívánt nagy érzése az, - amikor látja, hogy van valaki, aki gondol rá, aki szeretettel néz feléje.

Sőt, ha talán vétkezett is ellene, az talán meg is bocsátotta már, és akkor még sokkal inkább kéri a megbocsátását, amikor annak rosszat tett tévedés, vagy valami más ok folytán. Sokkal jobban kéri a bocsánatot, mert hiszen érzi, hogy csakugyan nem helyesen cselekedett, és akkor kiegyenesedik az út egyik lélektől a másik lélekhez, és a szeretet lesz úrrá. A szeretet pedig az Isten akarata és kegyelme, amelyet Ő mutatott meg a földi világnak, hogy hogyan kell cselekedniük, hogy elérkezzenek oda, amit Ő a kezdet kezdetén megígért azoknak, akik elhibázták cselekedeteiket. A kezdet kezdetén megígérte az Úr, hogy eljön egy idő, amikor megkeresi azokat, akik elvesztek, és azok mind egybegyűjtetnek, és megtalálja mindenki azt, ami akkor elveszett és amit mindig keresett. Mert hiszen megvan a világosság, a melegség és boldogság, és akkor mindegyik megmutatja: íme, ezt megtaláltam! ezt is megtaláltam! és egymásnak adják mindazokat, amiket a szeretet az ő lelkükben felhoz. Azért testvéreim, szép az emberek között, ha jó és szép gondolatokkal és érzésekkel egybegyűlve megtartják és megünneplik a mi Urunk születését. Jó az, és szép. De ne csak kívülről, hanem inkább belülről rakják fel azokat a szép és drága ajándékokat, és adjanak ilyeneket egymásnak, hogy a szeretet nagyobb legyen, és a közvetlen közelség egyiket a másikkal egygé olvassza lélekben, hogy egymásra találjanak, ne csak itt a Földön, hanem amikor elérkezik az idő, ott abban a világban, ahová mindnyájunknak meg kell érkeznünk, és ahol mindnyájan egymásra fogunk ismerni. Jó lesz, boldogság lesz az, ha egymást szeretettel ölelitek át, mert a szívetekben ott élt és érett meg az a nagy szeretet és az egymás megértésének gondolata. Ott sokkal inkább, mintha itt, ki tudja milyen díszítésekkel és milyen külső formába öltöztetett szépségekkel örvendeztetitek meg egymást. Ha ti szeretettel egymáshoz simulva megértitek, megölelitek egymást lélekben örvendő, most már megtaláltuk az Urat, Aki még ott fekszik ugyan abban a kicsiny jászolban, ahová helyezték,

mert ott nem volt található semmi más. De jönnek azok, akik felismerték, hogy ott egy Gyermeke van, Aki minden nélkül kénytelen abban a nem neki való helyben feküdni, és kénytelen az az anya ott adni neki minden módon azt a szeretetet, amiben szeretné fogadni az ő kedves Gyermekeit, akit Isten adott neki. Hasonlatosképpen, ha mindegyik látja azt, hogy lám, a szeretet erre vezérelt engemet, hogy ezt így cselekedjem. Igen, megcselekedtem és örültem, mert lám, most már az is szeret engem - ha nem is olyan finom valaki, nem is olyan sokat tud, azért mégis szeret engem, mert látja, hogy én is szeretem őt, tehát akkor mégis egyformák vagyunk. Szeretjük egymást, és az Isten meglátja azt minden lélekben az igaz szeretetet, és mindegyiket megáldja, amikor eljön az idő. Mint ahogyan meg van írva: amikor mindenkinek sietnie kell, hogy hogyan és miképp tud megmenekülni, mert hiszen az is meg van írva, hogy nincsen sem szegény, sem gazdag, sem előkelő, sem közönséges ember, aki csak az adakozásból tud megélni -, ugyanis, amikor eljön az idő, mindenki keresi, merre, mikor, hogyan fog tudni megmenekülni, hiszen itt az idő, elérkezett az Isten ígérete a földi világra.

Mindenkinek igyekeznie kell, hogy a kezében legyen az a bizonyos szerszám, amivel bele tud a földbe erősödni, hogy az a hatalom ne bírja földhöz vágni őt, nehogy rászakadjon minden. Hiszen az is meg van írva: nem lesz különbség se szegény, se gazdag ember között, se jó, se rossz között, mert egyformán éri őket az utolsó óráknak a borzalma. Amikor nem lehet senkinek sem elmenekülnie attól, mert ez az idő elkövetkezik a Földre - és jaj azoknak, akik még itt lesznek, jaj azoknak, akik megtagadták az Istent, a Krisztust, jaj azoknak, akik mindent szerettek volna összehalmozni a saját részükre, hogy nekik mindig minden legyen, s el tudják rejteni magukat valamiképpen, hogy amikor keresik őket, meg ne találhassák. És amikor összedőlnek a nagy házak, a nagy épületek: nem tudják, hová meneküljenek! Jaj, borzalmas lesz azoknak! - Akkor szívesen elmennének a szegény utasok közé, hogy ott bújhassanak el, hogy láthassák azt: ők is ide tartoznak, nehogy megutálják őket azok, akiket bántottak. Ez az

idő elkövetkezik, és jaj azoknak, akik úgy viselkedtek a földi életben, mint ahogyan valójában viselkednek is, és így nincsen nekik senkijük, ahol meghúzzák magukat, mert minden összeomlik és semmivé válik, és senki sincs, aki őket jó helyre vezetné, mert az ítélet ideje érkezett el a Földre. A sok nagyítás, a sok dicsekedés, az emberek sok bölcsessége mind elmúlik, mert meg van írva, hogy minden elpusztul, nincs senkinek ahol megtalálhassa azt a helyet, ahol ő megmenekülhet az ítélettől.

Ez rászakad az emberiségre, ez az idő elkövetkezik, mert az emberek maguk siettetik cselekedeteikkel, okoskodásaikkal, hogy megmutassák, hogy sem Isten, sem Krisztus nincs, és nincs szükség sem egyikre, sem másokra - mert csak ők azok, akik tudnak, ők azok, akik minden felett rendelkeznek. - Nincs sem Isten, sem túlvilág, semmi a világon nincsen, hanem van: tudomány, van ész - amivel ők mindent pótolnak, ami hiányosnak látszik. Ezek az emberek nagyon nagy szomorúságban fogják találni az életük befejezését, mert addig tart az élet - hogy mindenki megtérhet - amíg az idő van hozzá, de amikor az az idő eljön, akkor már hiába akarja mellét verni, hogy: igen, én ezt csináltam tehát énnekem jár az, hogy legalább meg tudja menekülni a nagy veszedelmektől. Hiába lesz minden. Azért mindenkinek: szegénynek, gazdagnak, hatalmasnak, elvetetettnek, mindenkinek hinnie kell, bízni kell, és várni az Isten kegyelmét, hogy bűneitől megszabadulhasson és vele együtt megszabadulhasson azoktól a hiábavalóságoktól, amelyek ott állnak ma is az emberek fényes lakásaiban, ragyogó bútorokkal, nagyszerű berendezéseikkel. Hiába lesz mindaz, mert minden az Igazságnak hatalmába esik. Azért mindenki jól teszi, ha nem is kezdi el az embereknek a magyarázatást, hanem helyesebb lenne azt mondani talán: jobb lenne mégis hinni, mert sok minden, amire azt mondták, hogy nincs, az volt, és ami volt, arra azt mondták: nincs. Ez az idő elkövetkezik, hogy az emberek, akik az ő gondolataikkal, cselekedeteikkel nagynak és hatalmasnak érezték magukat, és mindenben elől jártak, hiszen ők sokat tudnak cselekedni, azonban, amikor utoléri

őket a veszedelem, akkor látják, hogy nem tudnak semmit cselekedni, mivel nincs hitük. Így a hit őket nem vezetheti olyan helyekre, ahol valamelyest mégis biztonságba tudnák magukat helyezni.

Mindez megvan írva, amit előre megmondtak, mert az isteni kegyelem megmondja és meg is mutatja az embereknek, hogy mik vannak készülöben, mire lehet, és hogyan lehet arra felkészülni, amire az emberek azt mondják: nem lehet. Mert az emberek mindent tudnak, és minden ellen tudnak védekezni is. **De az az idő mégis eljön, hogy a hatalmasok nem tudnak védekezni, hanem csak azok tudnak, akik imádkozva várják azt az időt, és az Isten szent lelke megadja szívükbe azt, hogy mit és hogyan cselekedjenek,** hogy megmenekülhessenek attól, ami azokban az utolsó időkben lesz. Ez pedig nem olyan nagyon sokára lesz, mint ahogyan azt az emberiség gondolja. Amikor a legnagyobbak gondolják és hiszik magukat, akkor esnek az emberek a legmélyebbre, és most nem félnek még, mert várják, hogy még nagyobb eredmények és események jönnék, amivel ők majd magukat meg tudják védeni. Azonban ezt nem fogják feltalálni, ahogyan gondolják. Így tehát akik hisznek és bíznak Istenben azok meg tudják lelkükben érezni, hogy mikor mit kell cselekedniük, hogy az Isten akarata szerint az jónak legyen számítva, és hogy miképpen menekülhetnek meg, hogy ők is el ne pusztuljanak. Azt is megtalálják, hogy hol és miképpen lehet majd úgy cselekedni, hogy az, ami büntetés, órájuk nem hulljon majd. Ezért én azt mondom nektek, higgyetek és imádkozzatok.

Ha tudjátok és látjátok, hogy vannak érdeklődők, akikre úgy mondják, hogy intelligensebb emberek - ha azok hitüket nem szégyenlik - akkor az nagyon jó példamutatás azok számára, akik könnyen elítélik azokat, akik hisznek azokban a csodákban, amikről most ti úgy látjátok, hogy van valami ami nektek szól, ami titeket felemel. Ha nem is olyan nagy művészettel mondom, mert hiszen az akivel én beszélek annyira tele van most gondolatokkal, érzésekkel, hogy nem lehet azt szavakkal kifejezni, tehát azt mon-

dom: helyes az, ha azoknak az intelligensebb embereknek a cselekedeteik jobbak és igazabbak, mint az átlag embereké. Azonban, akik csak úgy könnyeden hagyják a dolgokat, és minden jóban és kívánatosban ők vesznek részt, akkor azok, akik mindebben nem vehetnek részt talán egy kis irigységgel és bánattal tekintenek rájuk. Jobb tehát, ha azok az emberek, akik jobb állapotban vannak, szerényebben élnek, és kevesebb látnivalót adnak az embereknek. Kevesebb látnivalót azokból a kívánatos jóból, amiben ők részesülnek, és emellett nem szégyellenek imádkozni, nem szégyellenek az isteni kegyelemről egy-egy szót szólani, hogy lássák azok, hogy ha ez az ember hívő, akkor mégis van abban valami. És akkor az a másik is elkezd gondolkozni, sőt később talán még hinni is az isteni kegyelemben és az isteni igazságokban, amelyek meg vannak írva, amelyről beszélnek minden egyház tagjai. Amelyek az ő maguk gondossága szerint nem az egészen külső, hanem inkább bent a lélekben ható érzésekről és gondolatokról beszélnek és cselekszenek.

Akkor ezek az emberek is hívők lesznek. Hisznek az Istenben. És jól, helyesen akarnak cselekedni, legalábbis akarnak. Ez minden esetre előre viszi a sorsuk javulását. Akkor, amikor majd azokban az időkben ez felszínre kerül, még jobban el fogja azokat a lelkeket keseríteni, akik úgy fognak meghalni, hogy keserűségükben nem gondolnak az Istenre, és nem is gondolnak még arra, hátha mégis igaz, hogy van Isten. Lehetséges, hogy akkor ezek tán az utolsó pillanatban megtérnek, és hisznek, hogy egészen el ne vesszenek ezek az idők. Ezt csak azért mondom, hogy tájékoztatassalak benneteket, hogy jobb az embernek a maga hite és beszéde szerint élni, és jobb, ha kevesebbet beszél róla, de jól, igazán beszél és cselekszik is. Hogy az a magáról már régen elfeledkezett lélek mégis gondolkozzék, mivel hogy látja ez az ember, nem is olyan egyszerű, közönséges ember, és mégis van hite, s ennek a hite - amit az hisz - valami nagyobb, igazabb, mint az átlagemberé. Akkor lehet, hogy az amit ő hisz, az helyes. És akkor ő is hinni kezd. Így sokkal könnyebb, mintha ti nagy hangon beszéltek a spiritizmusról, és mindazokról amelyekről tudtok. Még

mindig sokkal jobb az, hogy ha cselekvésben mutatjátok meg azt, hogy ti hisztek az Istenben és az ő törvényében, és aszerint éltek, és akartok is élni. Ez sokkal hatásosabb, mintha bárki bármiféle, különös dolgot kezd beszélni, ámbár nem kell nektek azok előtt sem szégyenkezni. Az ilyen emberek minden esetre készek arra, hogy egészen másképp beszéljenek, mint ahogyan ők gondolják, de mégis felteszik azokat a lehetetlen kérdéseket, amiken kívülről talán elmosolyogja magát, de belülről a lelkében mégis ott van: ha ez az ember így gondolkodik, így érez, s ez mégis egy tudós ember, egy olyan ember aki tud valamit és okos ember, és ez is hisz.

Akkor mégis kell, hogy valami igazság legyen benne. Ez sokkal többet tesz, mintha bárki tele torokkal beszél arról, hogy így a szellemek, úgy a szellemek, ezek így cselekszenek, meg amúgy cselekszenek. Ez a cselekedetekkel bizonyított élet nagyon értékes életté válik mindegyiknek a lelkére nézve, mert csak akkor tudják meg az emberek, amikor az majd elkövetkezik. És amikor azt mondják: mégis milyen jó volt, hogy valakire én hallgattam, és elhittem azt, amit az az ember mondott. Mennyire jó is az. Az Isten áldja meg azt az embert, aki így gondolkodott. Ez sokkal többet és nagyobbat tesz, mintha bárkit is erőszakolni akarna. Az ember a nap minden pillanatában és minden órájában kell, hogy gondoljon Krisztusra, Istenre. Mindenki tudja azt, hogy Krisztus volt, él, nagy áldozatot hozott az emberiségért. Az emberek mégsem akarnak hinni. Nem akarnak semmit úgy cselekedni, ahogy Ő meghagyta. Ez az ő bajuk. Azonban mégis, amikor betegség éri őket, vagy valami nagy szerencsétlenség, akkor eszébe jut, hogy igaz, hogy azt mondták: ha valaki gonoszt cselekszik, akkor őt is utoléri a gonoszság, akkor ez eszébe jut neki. Ez is nagyon jó. Mert az embernek a lelkébe ad egy gondolatot, amivel keresi az érdeklődést és lehetőséget, hogy valamit megtudjon, még ha az első pillanatban azt gondolja is, hogy hát ez nem is igaz! De amikor utoléri a megpróbáltatás nehéz sorsa, akkor eszébe jut, és gondolkodik azon, amit ti egyszer valamikor régen mondtatok. Pedig

az is lehet, hogy ti már nem is vagytok a Földön, hanem a szellemházában.

De mégis megemlékezik arról, még az is, aki azután hal meg, még akkor is eszébe jut neki, hogy nekem valaki ilyent mondott, és én nem hittem el. Pedig: dehogyan nem, mégis így van! Már akkor is egy hívő lélekkel több lett. Tulajdonképpen ezek a kis sorok, ezek a kis lehetőségek nagyon sok olyan alkalmat hoznak az emberi lélekbe, hogy el kezd érdeklődni: hogyan is lehetett volna, vagy kellett volna, vagy hogyan is kellene azt mégis meggondolni és gondolkodni azon, hogyan kell az embernek cselekednie, hogy mindazt a rosszat elkerülje, amiben nekem részem volt, vagy van, s akkor jutnak bele a gondolataiba az általatok kimondott szavak, vagy néhány mondat, hogy ti hisztek. Nem több. **Ha ti a ti lelke-tekben minél inkább cselekszitek is a jót és nem vagytok emberválogatók, ha egyiket is, másikat is egyformán megbecsülitek, úgy ahogy egy ember azt megérdemli, azzal sokkal többet cselekedtek, mintha egész nagy halom olvasnivalót adtok neki, amit ők úgysem értenek meg. Az Úr áldása legyen a ti hiteteken.** Tegye naggyá, erőssé, világossá, tisztává, hogy ti is tudjatok munkálkodni abban az elkövetkezendő időben, majd amikor minden úgy fog elöttetek látszani, mintha rövidesen valami elkerülhetetlen történe. Mert el fog következni az is, amiről beszéltem, mert hiszen az emberek gondolata kiszámíthatatlan, hogy mikor mit indítanak meg a rosszból. A jóból ugyanis nagyon kevés ragad az emberek lelkéhez, de a rossz, az félelmeket, rettegéseket okoz az embereknek. Amikor ez elkövetkezik, akkor jól esik, ha valamihez egy gondolattal hozzátapadhatnak, hogy hátha így van.

Talán ez nekem segíteni fog. Hátha csakugyan el fogom érni azt, hogy én is megtalálom a Segítőt, Aki megmutatja nekem azt az egy előrevezető utat, amelyiken én haladni szeretnék. Az ilyenek sokat határoznak, sokat kell és lehet velük elérni, mert akkor már tudják, hogy van valami, ami az emberi lelket fogva tartja. És ez a fogva tartás még most kiegyenlíthető. Még most talán jóvá

tudom tenni. Talán még mindig megváltozhat felettem az Istennek elhatározása. Talán még megkönyörül rajtam. És megmenekednek azoktól a rettegésektől és rettenetességektől, amelyek következnek. Hisz most is embercsoportok halnak meg egymás után, egyik a másikat gyilkolja, egyik a másikat bántja, és nem sajnálja. Ezeknek pedig meg kellene érteni, hogy nem szükséges az, hogy az emberek ilyen borzalmas szerszámokkal vigyék véghez azt, hogy meghaljanak, hanem térjenek meg és legyenek jobb emberek. Ne bántsák egymást. Ne vegye el egyik a másikat, hagyják a szívére, lelkére, hogy mit akar jól cselekedni, mit akar igazságot cselekedni. Mert akkor már nagyon sokan szeretnének jól és igazán élni, amikor már ott van a fájdalom, a félelem és a rettegés. Tehát addig kell az embernek élni az Isten igéjével, ameddig még módjában van, ameddig még nem sietett hozzá közel az a veszedelem. Mert a veszedelmet is ki lehet kerülni az isteni jó és igaz nagy kegyelmével. - Én úgy gondolom, hogy így éljétek és így adjatok hálát az Istennek, hogy idejében megvilágosította a ti lelketeket.

Idejében meg tudtátok ismerni azt, hogy van kegyelmes menyeyei Atyánk, és van egy érettünk szenvedő Krisztusunk, aki minékünk megmondotta, hogyan viselkedjünk, hogyan éljünk, hogy a veszedelmeket elkerülhessük. Ha ezt így veszitek eszetekbe és lelketekbe, így érzitek mindezeket valónak és igaznak lenni, és hiszitek, akkor ti gazdagabbak vagytok azoknál, akik a földi javakkal rendelkeznek, de nem adnak semmit, és nem azon vannak, hogy az embereket boldogabbá tehessek, hanem hogy ők lehessenek boldogok, ők diktálhassanak, parancsoljanak, ők rendelkezzenek mindenekfelett. És a másik, az köteles nekik mindent elhinni, mindenben engedelmeskedni. Próbáljátok meg mindezeket mindig az emberek közöttélve, mert mindig jóval, vagy rosszal talákoztatok. Igyekeztek jót és igazat cselekedni. Nem bántani senkit. Az igazságot meg lehet mondani az embereknek, de nem kiabálva, nem lebunkózva, hanem mint ember az emberhez, aki jót akar egymásnak. Ez is egy bizonyos munka, és ez is egy bizonyos, nagyon sok igazságot széthintő valami, amit mondtam.

És az embereknek, ha nincs is hitük, mégis gondolkodnak, hogy hátha mégis igazat mondott ez az ember, és ez már magában véve megformálja azt, amibe azután könnyebben beleéli magát, mintha ki tudja milyen nagy tudományokat tanulna, vagy pedig ki tudja, talán bottal, vagy fegyverrel kényszerítik arra, hogy azt az igazságot higgye és cselekedje.

Testvéreim! Az Úr Jézus születésének éjszakáján úgy búcsúzom tőletek, hogy a megszületett Krisztusnak lelke. Szelleme találja meg mindnyájotoknak a szívébe, lelkébe azt a helyet, ahol Ő megpihenhessen és megnövekedve tibennetek, mindegyikben jól munkálkodó igazi nagy és erős munkásokat tudjon teremteni. Jó munkával, jó és igaz szeretettel, mindazzal, amit a szeretet diktál, amit az igazság követel. Ha mindezeket lelketekbe vésitek, akkor a ti részetekre is ott van a Krisztusnak lelke, aki bár a jászolban találta meg az Ő első helyét, de szívében ott van a szeretet azok iránt, akik szeretettel fogadták Őt, és igyekeztek a helyet puhává, a ruhácskát még puhábbá és melegebbé tenni, hogy melegedjen a Krisztus az emberek szívében. Mindnyájotoknak a szívében melegedjék a Krisztus, és legyen erős munkálkodó a ti lelketekben, hogy mindazt, amit Ő jónak, szentnek és dicsőségesnek mond, az a ti lelketekben megtalálja a helyét. A megszületett Krisztus szent nevében búcsúzom el tőletek. Áldjátok és dicsőítsétek a mi Urunkat mindnyájan nagy szeretettel, nagy hittel és Neki való engedelmisséggel. Minden maradjon a ti szívetekben, lelketekben, hogy gazdagok lehessetek, Krisztusnak minden ide adott, és értünk szenvedett jó, igaz és dicsőséges cselekedeteivel. Isten nevében búcsúzom tőletek, de veletek leszek.

AZ ÉLET VALÓDI JELENTŐSÉGE ÉS A SZOLGÁLAT(*)

Az élet ugyanis nemcsak azt jelenti, amit az átlag ember felületesen gondolkodásával áttekint, hogy lehetőleg minél jobb kellemesebb anyagi körülmények közé születni, abban felnevelkedni, az átlag tudást megszerezve többé kevésbé gondtalan és örömeiket kergető ifjúságot leélni, majd családot alapítani, azokat is felnevelni és több, kevesebb sikerrel az életet megelégedéssel lezárni és a halált minél távolabbi időre kitolni. Ez az átlagembernek legeszményibb vágya és törekvése. Ő még nem tudja és nem is akarja tudni, hogy ez csak futó homokra való építkezése az emberi léleknek, ha nincsenek nagyobb eszményei, amelyekért harcolni, küzdeni és dolgozni kell az életnek minden szakaszában. Ezt a küzdelmet pedig el kell kezdeni a gyermekkorok majdnem az elején és végezni az öregkor végső határán, mindaddig, ameddig kihullik a munkaeszköz a kezéből. Ez a nagy munka és a feladat: az ember saját lelkének kiművelése, hogy minden helyzetben úgy forgassa azt az eszközt amit sorsa és végzete kezébe adott, hogy ki ne engedje kezéből, mert ha ez megtörténik, akkor már nem ura önmagának sem elveinek, hanem játéklabdája annak az idegen hatalomnak, amit szolgálnia kell egész életében. Sőt még azon túl is. Ez pedig nem más, mint a tévelygés szelleme, ami mindig elérhetetlen és kielégíthetetlen vágyak alakjában úzi, hajtja olyan célok elérése felé, amik csak addig kívánatosak, amíg a vágy festi őket színessé és boldogságot ígérővé. Amikor a lélek megfáradva és megcsalódva mindenben, tehetetlenül veti magát a vélt pihenés karjaiba, azt hiszi, hogy a halállal mindentől megszabadul.

De ez tévedés! - amely kimondhatatlan nagyszámú lélek-karavánokat szállít át napról-napra az emberek világából a lelkek birodalmába, ahol egy új életformában folytatódik az élet tovább, de a remény és megnyugvás lehetősége nélkül. Boldog az az emberlélek, aki a rövid földi életben megismerhette az igaz jót, az értékes célt, és ezt az irányt választotta magának, amely út, ha

nehezebb is, ha nem oly kényelmes is, de mégis elérhető a cél, és a célhoz érve megvalósulva látja lelkének az igaz jó iránti vágyát és törekvését. Ebben a célhoz érésben új vágyak, új igények lépnek előtérbe, és ezek már boldog megnyugvásban, biztos tudatban vezetik a lelket az ígéretek beteljesüléséhez. **Amíg a földi ember hisz az igaz jó beteljesedésében - bárhol és bármikor érheti is azt el - ha a hozzávezető útra rálépett,** és elfordult a hazug ígéretekkel csábító világ csalogató képének szemlélésétől, hanem inkább halad az előtte megmutatott igaz úton, **akkor az addig ne féljen se a jelentől, sem a jelenben még sűrűn lefátylazzott jövőtől, mert az ilyen nem téved el, az nem esik a káprázat hatalmába, az halad a neki kiszabott úton előre, még akkor is ha körülötte vadállatok ordítása hangzik, ha a csúszó-mászó hullók elfedik is az egyenes utat előtte.** Így nincs semmi elveszve az élet értékéből, mert minden lépéssel közelebb a vágyott cél, sőt sokan már el is érték, mert a földi élet álmából való ébredés már az élet ragyogó képét tárja a földi vándor elé. Ne aggodalmaskodjál semmi miatt. Az isteni gondviselés egyengeti majd az életedet. És meglátod: több, jobb és értékesebb emberlélek kapcsolódik majd a te emberi munkád által elérhető igazság megismeréséhez, mint azelőtt.

Kicsinyes emberi tökéletlenségek miatt ne engedd át magad a kétségeskedésnek, hiszen láthatod azt, hogy eltereli az útból az Úr mindazokat, akik nem tudják betölteni azt a feladatot, amit be kell töltenie mindazoknak, akiket akár így, akár úgy, a fejlődés törvényének szele erre az útra sodort. Azért ne higgye senki, hogy az ő lelki fejlettsége, vagy az Úr különös kegyelme, vagy az ő nagyra hivatottsága predestinálja arra, hogy valamely értékesebb társaságba mint tag részt vehet. **Mindenkinek a részére kegyelem az, ha az élet nagy titkát kutatók közösségébe eljuthat, de ez nem végcél, ez csak a meghívottság előjoga, ez csak a kiválasztottság gyorsabb forgatagába való önkéntes beállást jelenti.** Ebben a közösségben a kiválasztódás gyorsabb ütemben megy végbe annak ellenére, hogy minden léleknek megvannak a

maga sajátos hibái, bűnei és bűnre, tévelygésre való kisebb-nagyobb hajlandóságai. Aki szolgálni akar az eszmének az szolgáljon azzal amennyi igaz értékkel rendelkezik. Azonban jaj azoknak, akik hamis értékekkel akarják magukat széppé tenni, és ebben tetszelegni, magukat azzal igaznak mutatni. Az Isten igazsága nem tűri meg a hamisságot, és minden takarót fellebbent, és akin nincsen menyegzői ruha, azt előbb vagy utóbb kiküldik a lakodalmas házból. Ez ellen nem fellebbezhet senki, mert nem emberi kéz, hanem a kiválasztás törvényének szele fújja el a közösségből azokat, akik nem tudnak felöltözködni az Úr előírt, igaz törvényébe. Ez nem a külső formákban, hanem a lélekben elrejtett isteni uralkodó törvény követésében, a cselekedetekben nyilatkozik meg. A cselekedetek, bármilyen álcázva is, de elárulják a lélek mineműségét és hovátartozandóságát. Isten veletek!

A NÉVTELEN SZELLEM GONDOLATAIBÓL(*)

Az új világot alkotó hatalom

„Ha úgy tud a földi ember élni, hogy szeretetet vagy mondjuk akár egy csekély kis hálát tud a másik ember lelkében megteremteni, az már az övé, s ez már közelebb hozta a teremtő Isten igazságához. Ez az igazság alkotó hatalom, amely új világot, új érzéseket hoz létre azok között, akik ezeket az ő lelkükben magukévá tették és aszerint élnek: tehát új világot teremteni. Krisztus az Ő igazságával és áldozatával új világot teremtett azok részére, akik elfogadják az Ő igazságát is megpróbálnak azon az úton járni, amit Ő mutatott meg: a Szeretet útján, az Istenben való felemelkedés útján, amely csak az engedelmességgel és alázatossággal tud kialakulni, létrejönni az ember lelkében.”

Az igazság kritériumai közül

„Minden igazság fölfelé az isteni igazság felé kell, hogy emelkedjék. Ez az igazság új világot teremt -, ha csak egy rövid időre is - de mégis látják az emberi lelkek, hogy nem az az igazság, amely tüzvel-vassal letöri az ellenséget, hanem az, amely ha más-képpen nem, inkább lemond a maga javáról, előmeneteléről, de mégis az igazi, a valóságos igazságot, azt kell, hogy szolgálja és megcselekedje, ami az Isten előtt is igazságnak van elismerve.”

KRISZTUS MINDEN IDŐBEN UGYANAZ(*)

Bevezetőként olvashattuk kedves Vezetőnk a Névtelen Szellem elküldetésének történetét. Ebben azt mondja, hogy „...azt, akit az Isten kiválasztott arra, hogy az Ő akaratát cselekedje, eszközzé teszi”. - Továbbá azt is mondja, hogy: „...a szeretet és rokonszenv által összecsoportosíthatja azokat, akiket kiválasztott magának, hogy az Övéi legyenek”. - Valamint hogy: „...Istennek teremtő erejéből az emberi lelkeken keresztül épül fel ez az (új) birodalom”. - Meghagyja azt, hogy ennek a birodalomnak munkásaivá kell lennünk e Földön. Utal arra, miszerint ötven évvel korábban az a lehetőség még ismeretlen volt, aminek köszönhetően ez az irodalom láthatott napvilágot az igazságot keresők örömére. (1942-ig huszonkét könyv, majd a negyven évi szünet után eddig hat kötet jelenhetett meg.) Kedves Vezetőnk ebben a nyilvánosságában - de több más megnyilatkozásában is - hasonlóképpen szívesen használja az óceán és az óceánjáró hajó fogalmakat. Ezzel egyszersmind nyomatékosan figyelmeztet arra is, hogy akik az élet tengerén ugyanazon - a Krisztus által irányított - járművön utaznak, azoknak visszhangzaniuk kell az Isten hazahívó szavát. Az örökértékű igazságok kijelentését nem érinti sem az idő, sem a földrajzi különbözőség, mert függetlenül mindezekről, az Úr által alkalmasnak ítélt eszközök és együttesek tovább viszik a világosságot. - Ennek a kötetnek berekesztéséül ideiktatott tanítás a kiadó clevelandi magyar Gyülekezet Zita médiumán keresztül a Szentlélek Közösségének egyik Munkatársa által adatott

1996. október 6-án. Szeretett Barátom - Ki e könyvet szíveddel is olvasod - szeretném figyelmedbe ajánlani azt a szentírási gondolatot, hogy: „a Krisztus minden időben ugyanaz.” Vagyis az ember által meghatározónak vélt külső körülményeknek messze felette áll az Úr. - Példaképpen utalok e könyv utolsó lapjain olvasható manifesztum és a Névtelen Szellem tanításaiból kiragadott néhány megállapítás belső szellemi azonosságára, ilyenek például:

a testnek kedvezőkről,
miért lesz a világ mindig szegényebb?
A hitetlen ember lelki öltözékéről
Krisztus elfogadásáról
a menyegzői ruháról

A Névtelen Szellem utolsó megnyilatkozásai Eszter által az 1970-es évek első két évében íródtak. Huszonnégyszáz év múltán Zita - mintegy Eszter munkásságának folytatójaként - magas Intelligencia: a Szentlélek Közössége Munkatársának eszközeként is szolgálatban áll. „*Az utolsó idők sürgetése*” - közben elmúlt csaknem negyedszázad hatása alatt, az idő rendkívüli gyorsulását nyomatékkal hangsúlyozza, mintegy kinyitva előttünk a Könyvek Könyvét, rámutatva János Jelenéseire: „*Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezetnek...*” (Jelenések 2:7)

Vay Valéria

AZ UTOLSÓ IDŐK SÜRGETÉSE(*)

(A Szentlélek Közösségének Munkatársai manifesztuma Clevelandban Zita médium által)

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr, a Jézus Krisztus nevében! Nagy messzeségből érkeztem közéték; sok-sok világot bejártam fényeset és kevésbé fényeset; világokat, ahol az Úr lelke lakik és világokat, ahol az ellentét az úr. Milyen szomorú, milyen fájdalmas, milyen elkopott azoknak az élete, akik nem ismerik a mi Atyánkat, Istenünket. És ha ismerik, hallásból ismerik csupán;

nem ismerik Isten nagy és kibeszélhetetlen szeretetét, amivel lehajol azokhoz a gyermekeihez, akik Tőle messze estek, akik az Ő törvényének benső lényegét nem tették a maguk lényegtörvényévé, akik hódoltak mindazoknak a szenvedélyeknek és bűnöknek, amelyek rájuk elhomályosodást, fájdalmat, szomorúságot és bánatot hoztak. **Mennyire örül az ember lelke, amikor felhőtlen az ég, és a Nap hét ágra szórja sugarát; mennyire átjárja az ember érzés- és gondolatvilágát; ebben a nagy ragyogásban, milyen nagy végtelenséget érez és végtelenséget szel át az ő érzéseivel és gondolataival! Íme a fény ezt teszi még az eltévelyedett, az alacsony világokra bukott lelkekkel, teremtményekkel. És milyen más az élet testvéreim ott, ahol mindig fény honol, ahol örökösen süt a Nap, ahol az ott élőkől fény árad, és nincs köd, nincs füst, amely ezt a fényt meghomályosíthatná, elködösíthetné, hanem mindenütt csodálatos kristálytisztá ragyogás van. Milyen kár, hogy az ember ennyi sok évezred után sem csömörlött meg a bűntől, nem lett elege a sötétegből, a fájdalomkból, a halálból és a kárhozatból!**

Amikor Isten új lehetőséget ad neki a Nap alatt, és megszülethet a fizikai a síkon, akkor újra és újra bűnös természete kap lábra, újra és újra bűnös természete kíván megszólalni és érvényesülni benne. Nem keresi a fényt, nem keresi az ő Teremtőjét, nem keresi a kapcsolatot az Úr küldöttjeivel, akik az ilyen világokra ellátogatnak és lehajolnak, hogy oda békességet, szeretet, nyugalmat, fényt és melegséget hozzanak, hanem keresi a maga tévelygő akarátát, keresi azokat az utakat, lehetőségeket, módokat, amelyek a testi embernek kedveznek, de a léleknek és a szellemnek kárára vannak. Ezekre az utolsó időkre szeretett testvéreim, egészen megváltozott a világ képe. Eddig is a szomorúságok, betegségek, a csalódások és a halál siralom völgye volt, de ezekre az időkre még nehezebbé, még fájdalmasabbá, még sötétebbé vált, mert megindult a nagy lavina. Nem képes az ember a természetén többé uralkodni, mert amikor az idő és alkalom ott volt, hogy azon megszorításokat tegyen, hogy a rossz helyett a jót válassza, hogy az igazságot honosítsa meg a hazugság ellenében

a Földön, akkor nem cselekedte azt. Isten szünet nélkül alkalmat és lehetőséget adott a bűnös megtérésére, aki ezt a kegyelemből adott időt, Isten eme hosszútűrését is elpocsékolta. Az Istentől kapott időt, alkalmat és lehetőségeket is a maga bűnös, tévelygő, rossz természetének a megerősítésére és bűnös vágyainak kiélésére használta fel.

Az idő pedig, ami a múltban csak lassan ballagott, a későbbiek folyamán, az események feltorlódása és a gyors változások révén repülő sebességű, rohanó idővé gyorsult fel, és ebben a rohanó időben minden összekeveredik. Az idők végére az emberi természetből a felszínre kellett jönnie a jónak és rossznak egyaránt. Nem lehetett többé külső, csillogó takaróval, külső beidegződésekkel, külső udvarias formákkal letakarni mindazt, ami az emberben bűn, undokság és csúnya, hanem mindennek a felszínre kellett jutnia. **Amikor az ember meglátja ezt a mérhetetlenül sok rosszat, ami embertársai és a saját lelkéből a felszínre kerül: rendkívül nyugtalan lesz.** *Ez a nyugtalanság hozza létre a korotokban tapasztalható sok-sok idegbetegséget, és ez a nyugtalanság hozza létre, hogy az emberek messzire elvándorolnak azokról a helyekről, ahol Isten kegyelméből megláthatták a napvilágot.* **Megindult a nagy népvándorlás.** Kelet gyermekei nyugat felé tartanak; Nyugat gyermekei Délre és Északra vándorolnak; minden össze-vissza keveredett és az ember mindenütt a békességet, könnyebbséget és a jobblétet keresi, de sehol nem találja meg. Az emberek irigy és sanda szemekkel nézik a másét; irigy és sanda szemekkel tekintgetnek a Föld azon pontjaira, ahol aránylag még könnyebb az élet, legalább is a test számára, és mindent elkövetnek, hogy ezekbe az országokba, ezekre a területekre bejuthassanak. Mindazok pedig, akik ezen területen belül élnek, mindent elkövetnek, hogy az éhezők, a követelődzők, a lerongyolódottak csoportjait kint tartsák, és megtarthassák a maguk számára mindazt, ami a testnek kedvező.

Azonban bármiként is igyekezzék akár az egyik, akár a másik csoport; újabb és újabb békétlenség hullámai keletkeznek lelkükben; újabb és újabb békétlenség hullámai hömpölyögnek a földi

világban, ezek és milliók ostromolják mindazokat a lehetőségeket, amelyek egyelőre, egyes csoportok részére még fennállnak. **Sem az egyik, sem a másik csoport nem gondol arra, hogy meg kellene térnie, és a megtérés révén el kellene jutnia arra a pontra, hogy embertársának ugyanazt adja, ugyanazt kívánja, ugyanabban részesítse, mint amiben szeretné, ha őt részesítenék, és amit ő vár és ő szeretne kapni másoktól és az Élettől.** Egyszerű kérése a mi Urunk, Jézus Krisztusnak ez: **„Szeresd Istent mindenekfelett, felebarátodat pedig, mint tenmagad”.** Tehát nem ismeri, nem is kívánja ismerni, és nem is szereti Istent. Tagadja az Isten létezését, törvényeit semmibe veszi, és a természettörvénybe írottakat is úgy tekinti, mint a vak természeti világ folyományát, és nem a mindenek Teremtőjétől származó törvényeket. De nem szereti önmagát sem, mert ha szeretné, akkor önmagáról hosszú távon gondolkodna; akkor nemcsak a másnak élne, hogy a ma embere mindenben megfürödhessék, mindennel jóllakhassék, hanem gondolna a jövőre; gondolna az emberiség a gyermekei, az unokái, a déd vagy szép unokái jövőjére is, és természetesen gondolna arra a jövőre, amely a halál után a szellemi énjét várhatja; arra a jövőre, amelyet itt e földi életével kellene szépítenie; kialakítania és létrehoznia, hogy bekerülhessen azokba a csodálatos, ragyogó, minden örömmel, boldogsággal és békességgel megáldott világokba, - amelyeket szintén át-nézhettem és meglátogathattam -, hogy ezeknek válhasson polgárává.

Milyen nagy igyekezettel vannak az emberek, hogy a földi világban olyan polgárságot szerezzenek maguknak, amely bizonyos anyagi védelmet és jólétet biztosít nekik, de elfeledkeznek arról, hogy a mennyei polgárságot szereznek meg maguknak. Mert földi életük minden jóval, és rosszal, szomorúsággal, bánattal, betegséggel, egészséggel, hírnévvel és dicsőséggel elmúlik, és marad a pusztaság. Marad a szellemi valóság, amely már nincs körül agatva a fantázia azon szüleményeivel, amelyeket az ember kiszínezett magának, de amely valójában nincs és nem létezik. Megmarad mindaz, amit szeretne tova söpörni, amelyről nem akar

*hallani, amelyről a földi szféráknak a világa, - amely pokoli állapotnak is nevezhető, - amely bemutatja neki földi életének teljes csődjét, teljes sikertelenségét, mivel szemeit nem az égiekre, nem az isteni jóra, nem a szellemiekre, nem az isteni származására szegezte, hanem a földi, múlandó dolgokra. **Megrepedtek és tovább repedeznek testvéreim, az egyházak keretei is.** Ezzel a nagy népvándorlással, a különböző vallások és vallásfelekezet össze-vissza keverednek, és az emberek többé nem biztosak abban, hogy mi is az igazság, hol is az igazság; hogy melyik vallásnál részesülhetnének az igazság tisztább megismerésében. Minden össze-vissza keveredik; olyan országok, olyan államok, ahol az államvallás, a lakosság 60, 70, 80 százalékát öleli fel, ma már hanyatlóban vannak, és ott az emberek elgondolása az igazságról, az Istenről, a megtérés lehetőségeiről egészen másként alakul ki, mint kellene. De azok az egyének sem járnak jobban, akik mindenképpen és erősen ragaszkodnak ahhoz a valláshoz, amelybe beleszülettek, mert ott sem kap többé tápláló eledelt az éhező, mivel mind a vallások követői, mind azok vezetői és igehirdetői nagy részben elvesztették a kapcsolatot a Teremtővel, az Úr Jézus Krisztussal és a Szentlélek munkásaival, értelmüket túlfejlesztve, az Írásokat szó szerint értelmezve: nem képesek többé azok lényegébe behatolni, és az Írások szellemi lényegét megérteni.*

Tehát elkövetkezik az idő, amikor az ember kiművelt értelmére támaszkodva, az Írások benső, szellemi lényegét teljesen letakarva, tudományos magyarázataival kiforgatja azokat, és kongóan üres beszédei nem nyújtanak többé világosságot és táplálékot az éhező és a szomjúhozó léleknek. *Olyan dolog ez testvéreim, mint amikor valaki éhes és szomjas, és a tápláló étel, és a szomjat oltó víz helyett, valamilyen kémiai szert kap éhségének és szomjúságának csillapítására. Mert az értelmi magyarázatokban nincs benne az isteni Lélek, nincs benne a Krisztus lelkülete, és nincs benne a Szent Szellemek sokaságának lelkülete. Nem képes semmit, vagy legalább is keveset képes levonni a magasabb világokból, és ez a kevés nem lesz elég, ez a kevés még a békés időszakokban sem volt elég, és azokban az*

*időkben sem lett volna elég, amikor az ember értelme még nem volt így kiművelve és érzésvilága még nem vált ilyen kételkedővé, mint ma. De ezekben az utolsó időkben különösképpen nem lesz elég, mert az ember mindenre azokat a magyarázatokat akarja hallani, amelyeket a tudomány is képes alátámasztani. **A szellemit kézzel megfogni nem lehet; a szellemit nem lehet lecövekelni anélkül, hogy az onnan el ne illanjon; a szellemit nem lehet befalazni, nem lehet megkötni ,és nem lehet azt mondani, hogy az enyém vagy és innen el nem mozdulhatsz.***

A Szent Szellem szünet nélkül széjjel jár a világban és keresi azokat, akiket nem tett süketté és vakká a modern technika, akiket nem tett süketté és vakká az a tudomány, amely nem a szellemből tört elő - bár a szellem minden tudás és ismeret forrása - hanem, amely az anyagi világból vétetett, amely különböző anyagi világokból szerzett tapasztalatok gyűjteménye, amely ismeri az okozatot anélkül, hogy ismerné az okot, ismeri a megnyilvánulásokat anélkül, hogy tudná, hogy ezeket a megnyilvánulásokat mi hozza létre. Gyógyszereivel szünteti vagy alányomja a betegségek külső szimptomáit, anélkül, hogy ismerné a betegségek eredeti okát, vagy ezeket az okokat felfedezni és gyógyítani képes lenne. Az egész ismeretvilága, az egész kultúrája a külsőségeken mozog. A régiek még sokkal többet tudtak nyújtani abból, ami szellemi. Nézzétek meg a régiek zenéjét, művészetét, építészeti stílusát, irodalmát, festészetét, szobrászatát; a szemlélőben érzéseket keltenek, olyan érzéseket, amelyek a szellemé. Ma ilyen nincs; a ma „művészete” a külső embert rázza fel, a külső embert elégíti ki vagy a vér szenvedélyét korbácsolja fel. Az embernek a dolgok mélyére kellene tekintenie elsősorban önmagában, azután vallásában, amely külsőséggé vált, majd társadalmában, amelynek összetétele, és az abban tapasztalható jelenségek, hasonlatosakká váltak azokhoz az időkhez, amikor a Föld megérett a végső pusztulásra, de abból a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk Földre jött kimentette. Abban az időben kevesek voltak azok, akik nemzedékről-nemzedékre várták a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk megjelenését, és kevesen tudták, hogy miért várják: kevesen tudták,

hogy Ő lesz a megígért Messiás, hogy Ő lesz a Szabadító, Aki kiszabadítja az ember lelkét a bűn rabságából, nem pedig a római igából.

Ezekben az utolsó időkben ugyancsak kevesek azok, akik tudnak róla és várják az Úr második eljövételét. Az emberek érzékelik az idő sürgető mivoltát, amiből kifolyólag fejtelten a kapkodásuk, de nem hiszik azt, hogy szellemi élet a szellemvilág, a szellemi Krisztus létező valóság; nem hiszik, hogy Ő újra eljő, és megmutatja Magát. Pedig eljő, és akkor már nem csak kevesek látják Őt, és az ellentét sem győzheti le Őt, mert nem fizikai testben, hanem teljes szellemi nagyságában, hatalmában, fényében és dicsőségében jó el, és ítél elevenek és holtak felett. Amikor azt mondom nektek, hogy elevenek és holtak felett, ez alatt nem azt kell értenetek, hogy azok a holtak, akik már test szerint meghaltak, és azok az elevenek, aki test szerint még élnek, hanem azok az elevenek, akik szellemileg élnek, akik szellemileg öntudatnál vannak, akár a szférákban, akár a földi világban: akik pedig elvesztették szellemi öntudatukat, mert az anyagnak élnek és az anyagot túrják véges elgondolásaikkal azok a holtak. Az ilyenek, ha átkerülnek is a szellemvilágba, ott is holtak; erőikbe bezáratva, ha némi szabadságot élveznek is, a hasonló társasága gyötrelmet, szenvedést és rabságot okoz a számukra. Mert ezekben az alantas szférákban az erőszakosak még nem vesztették el erejüket, és mindenképpen uralkodnak azok felett, aki erőiktől már megfosztanak. Igaz, hogy törvény szerint, ezekben a pokoli világokban is az Isten igazsága az úr, de az állapot mindig aszerint alakul, ahogy az ott élők éreznek, cselekszenek, gondolkoznak, amilyen érzések ott teljes vehemenciával belőlük a felszínre törnek. **Egyáltalán testvéreim, úgy a szférákban, mint az anyagi világokon és a magasabb szellemi régiókban: az élet minősége az ott élők lelki állapotától, lelki összetételétől, a lelkükben lévő értékes vagy értéktelen tulajdonságoktól, erényektől vagy bűnöktől függ.**

Úgy, hogy különböző rendeletekkel nem lehet sem a Földön, sem egyéb szomorú világon rendet teremteni, hogy ha az

ott élőkben nincs meg a hajlandóság ezen törvények megismerésére, elfogadására és főképpen azok betartására. *Ha az ember vagy a más anyagi világokon élők, a törvény kijátszására törekszenek és mindenképpen a maguk akaratát, félre fejtett vágyaikat, érzéseiket és bűnös tendenciáikat akarják kiélni, akkor úgy ezek az anyagi világok, mint a hozzájuk közeleső szférák is pokollá változnak.* A pokol lakóit nem lehet egy magasabb szintre emelni az ő megtérésük nélkül. Mert ha a csodálatos szellemi világokba, csak néhány ilyen megtéretlen, bűnökkel megterhelt lélek kerülne is be, ott máris káoszt, zavart és homályt okoznának, amelynek feldolgozására természetesen ők maguk nem lennének képesek, tehát megint a tisztább világ lakóira hárítanák a többletmunkát. **Egyáltalán, mielőtt valaki magasabb világokba, tisztább, szentebb területekre léphet: meg kell tisztulnia.** *A tisztulási folyamatot az ember nem volt képes elvégezni önmagán, legalábbis azok az emberek, akik - mint ti is - az idők végezetére itt maradtatok.* **Mivel erre képtelenek voltatok, ezért adta a kegyelmes, a szerető Isten e Földnek a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, hogy Ő, az Ő tiszta erőivel áthassa és átsugározza e földi világot, hogy akik hisznek Neki, azoknak örök élete lehessen; akik bíznak Benne, azok e Földről elmehessenek.** *A mi Urunk, a Jézus Krisztus szelleme itt lebeg e Föld felett, itt lebeg a tengerek és óceánok vize felett.*

Átöleli, beburkolja fényével és szeretetével ezt a Földet, hogy aki keresi Őt, megtalálhassa; aki vonzani képes az Ő erőit, részeseülhessen bennük. Mivel Ő meggyőzte a világot, azért aki Hozzá fordul, Ő abban az egyénben is legyőzi a világot, a világ felé való vágyakozást, a világi kívánságokat, és megtisztítja őt salakos érzéseitől, és mennyei ruhával látja el, mert a magasabb világokba csakis ezekben a tiszta, fénylő, csodálatos mennyei ruhákban lehet bejutni. De, amíg ez a mennyei ruha elkészül e Földön, addig szükséges, hogy a mennyei ruhát készítő, szövögetők, az alázatosság szürke köpenyét öltse magukra, hogy ez a készülő mennyei ruha az ellentétnek ne szúrjon szemet, és el ne lopja azokat az értékes szálakat, amelyekből ezek a mennyezői ruhák és ezek

a magasabb világokra alkalmas ruhák készülnek. Igen, testvéreim, akik ezt a ruhát maguknak elkészíteni, magukra felöltetni készülnek, akik bűneiktől szabadulni akarnak, azoknak nagyon egyszerűeknek, hálásaknak, kevéssel megelégedőknek, szelídeknek, szerényeknek, türelmeseknek és Isten akaratával szemben engedelmeseknek kell lenniük! Testvéreim, mindent amit az ember kap, Isten ingyen kegyelméből kapja; semmit sem érdem szerint kap, tehát nincs oka, hogy öntelt, fennhéjázó, magáról sokat gondoló legyen. Minden képessége, minden ismerete, hitbéli adottságai, szellemi képességei, egészsége, földi megjelenéséhez a testi élet, minden, minden Isten ajándéka és előleg arra, hogy az ember itt a Földön azután megismerkedve Krisztus igazságával, azt az életébe belevigye, és cselekedje a jót magáért a jóért, ne pedig a dicsőségért, az elismerésért; ne azért, hogy megsüvegeljék, hanem cselekedjék mindent Isten dicsőségére!

Csakis az alázatos lelkek formálhatóak Isten kezében; csakis az alázatos lelkek válhatnak eszközökké Isten kezében, az Ő akaratának és jóságának kivitelezésére. Az ember - az éretlen, az ostoba, az isteni szeretetet magától eltoló ember - tévesen azt hiszi, hogy mindent magának köszönhet; azt gondolja, hogy ő az ura ennek a Földnek; azt gondolja, hogy mindenek szabadok neki; azt gondolja, hogy nincs szüksége a teremtő Istenre, pedig Isten nélkül senkik és semmik vagyunk! Isten nélkül nincs életünk, hisz Ő adta a létet, az életet nekünk. A Földön csupán rövid időre jelentek meg! Nem kell az embernek kétségbe esnie a test öregedését, a test betegségét látva, mert ha ezekben a helyzetekben és próbákban megállja a helyét, ideát fiatal, csodálatosan szép külsővel, ragyogó szellemi testben ébred öntudatra: örömmre, boldogságra. **Mindazoknak, akik az Úr parancsolatait megtartották, akik a földi élet napjait nem hagyták kifolyni kezeik közül, hanem arra használták fel, hogy önmagukat átalakítsák, és amikor az alkalom és idő ott volt, akkor Isten kezében alkalmas eszközök voltak: ez lesz az osztályrészük.** *Az ember azt hiszi: Isten tehet arról, ami a Földön történik és az Isten nem*

hallgatja meg az ember imáját, hanem engedi, hogy ezek a gonoszságok és szörnyűségek megtörténjenek. Testvéreim, nem Isten akarata ez, hanem az emberé, akiben még az ellentét él; az ellentété, amely e világban van, és e világban hatalomra és erőre tett szert azáltal, hogy az ember ostoba módon átszolgáltatta neki életerejét, sikereit, idejét, munkájának gyümölcsét. Minden, ami a Földön mint rossz történik, az azért történhetik meg, mert az ember a gonoszat, a rosszat juttatja érvényre, és ezzel szerez magának és másoknak is nyomorúságot, fájdalmat, szegénységet; készít háborúkat és öldököl, mert az ellentét gyilkos volt kezdetől fogva.

Ez nem Isten akarata! *Isten akarata az egység, a szeretet, a boldogság, a tiszta világok megvalósulása; Isten akarata az, hogy minden teremtménye a tökéletesség állapotába kerülhessen bele.* Isten a Maga képmására, boldogságra és öröme teremtette őket; csodálatos világokat adott az ő kezükre, hogy azokban a világokban örömet leljék, hogy azokban a világokban ők is teremtsenek, és a maguk által teremtett, a maguk gondolataival, érzéseivel átítatott világban örömet és boldogságukat leljék. **Igen, e Földön nincs békesség!** *A Békesség Messiása békességet hirdetett és békességet hozott, és az Ő békességét kínálja fel mindazoknak, akik hallgatnak az Ő szavára. De íme, ahol megszületett már ott sem volt békesség, mert az ellentét forrt, szervezkedett, tömörült, hogy ezt a békességet megöldökölje, hogy a Békesség fejedelmét eltüntesse a Föld színéről.* **Meglakoltak és meglakolnak ezért a mai napig Izrael fiai és lányai; meglakoltak ezért Jeruzsálem lakói, mert nem lesz ott béke soha, hiszen Jeruzsálem kövein folyt ki a Békesség Fejedelmének vére. Meglakolnak mindazok, akik az ellentéthez csatlakoztak és csatlakoznak ma is, és idéznek elő nagy népvándorlást, zűrzavart a világban és az emberi lelkekben, hogy ebben a nagy zűrzavarban ne akadjanak a mi Urunkra, a Jézus Krisztusra. És meglakolnak mindazok, akik adnak-vesznek a maguk kénye és kedve szerint, és Isten házáat pedig rablók barlangjává teszik; akár kőből épült, akár az emberi szívekben épült templomok azok.**

Meglakolnak akkor is, ha nagyok, hatalmasak, erősek, egészségesek, és ma a világ urai; ha hír és dicsőség övezi is nevüket, ha a Föld minden terményét, minden gazdagságát, minden kultúráját az ő ölükbe ömleszti a világ.

Krisztus az Úr mindenekfelett! A teremő Isten Neki adta e Föld felett a hatalmat; Ő az út az igazság és az élet; Ő a feltámadás. Ő a szeretet és békesség Fejedelme; mindazok, akik halált láttak, csakis, csakis Rajta keresztül juthatnak vissza az Atyához, az atyai hajlékba. Mert Ő az út, a feltámadás, és az élet; égen és földön minden hatalom Neki adatott. Dicsőség legyen a Báránynak mindörökké. Akinek vérében megmohattam én is ruhámat, s az fehérré és fénylővé lett, miként a hó, amelyről a mai napon oly csodálatosan szólt éneketek! Nem a hangotok volt csodálatos, hanem az érzésrezgések, amellyel kifejeztétek, hogy az ember lelkének fehérré, tündöklővé kell válnia, mint a hó; meg kell tisztulnia mindattól, amit bűnei raktak rá; azon elgondolásától, hogy Isten nélkül is hatalmas, erős lehet. Mert senki nem létezhet és nem élhet a mi Atyánk, Istenünk nélkül! Belőle indul az élet, Ő az élet forrása, Ő a kezdet és a vég. Ő az Alfa és az Omega. Dicsőség és hála legyen Neki mindörökké! Nincs nagyobb e mindenségben Istennél, a mi Atyánknál, Aki mindannyiunkat teremtett, Aki mindannyiunkat a boldogságra hívott elő! Mi apró, jelentéktelen, kis szolgák, a Szentlélek közösségbe tömörültünk, hogy megkeressünk és megtaláljunk benneteket, hogy Krisztus távozása után e Földön nektek megnyugvást, békességet, igazságot, szeretetet hozzunk, hogy figyelmeteket az égiek felé, a szellemeikre tereljük. Mert az ember nem csak test, hisz a test szétmállik, a test elporlad, a test az enyészete lesz, a test visszakerül az anyaföldbe.

A szellem az, ami mindent élte; a szellem az, ami ha a testet levetette és megtisztult, csodálatos új világokra mehet, ahol nem fáj semmije, csodálatos könnyedséggel mozog és bejárhatja az egész végtelenséget. Én a kicsiny, jelentéktelen szolgáló, csak egy kis részét láthattam és járhattam be ennek a végtelenségnek és mégis milyen hála és szeretet ébredt lelkemben Isten iránt, Aki

ennek a csodálatos világmindenségnek alkotója, fenntartója, életető központja. Mindannyian eljövünk, ha az Úr hív és munkába szólít bennünket; mindannyian elmegyünk oda, ahova küld bennünket, hogy hírt hozzunk arról, hogy igen: a test halála után a szellem tovább él, és odaát azt kapja, amiért itt e Földön, az anyagban megdolgozott. És ha már egy bizonyos szintet elér a visszajutásban, akkor megkaphatja azt az atyai örökséget is, amelyet valaha elhagyott, valaha eldobott, valaha elpazarolt, és felcserélt a disznók moslékjával. Mindezeket visszkapjuk, mindezeket visszakaphatjátok, mindezek a miénk lehetnek, de amíg az idő rendelkezésekre áll a cselekvésre, az átalakulásra, addig meg kell annak történnie életetekben: Isten iránti szeretetből, Iránta tanúsított engedelmességből! **Meg kell telnetek Szentlélekkel, meg kell telnetek mindazokkal a csodálatos vibrációkkal, amelyekkel felemelhet, megtisztíthat és visszajuttathat benneteket a mi Atyánk, Istenünknek kebelébe! Így legyen! Így legyen! Ámen. Isten legyen mindannyiőtokkal! Isten veletek!**